

15

சுவள் ஒரு சூங்கிரகர்த்து

சிதவகி கருணாகரன்

13

X

அவள் ஒரு பூங்கொத்து

சிறு கதைகள்

13829 cc

தேவகி கருணாகரன்

வாகுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

286345

வெளியீடு

சிந்தன் புகள்

894.811301

Aval oru Poongothu : Short Stories
By: Thevakie Karunagaran

Chinthan Books First Published - 2021
Copy Right to Ashan Karunagaran

CHINTHAN BOOKS
327/1 Dewan Sahib Garden
T.T.K. Road, Royapettah
Chennai - 600014
Mobile - 9445123164
Email- kmcomrade@gmail.com

Cover Manjula Sri-Pathama
Design : Rahul M.G.

அவள் ஒரு பூங்கொத்து : சிறு கதைகள்
ஆசிரியர் : தேவகி கருணாகரன்
சிந்தன் புகல்ஸ் முதல் பதிப்பு: 2021
அட்டை - மஞ்சளா ஸ்ரீ-பத்மா
வடிவமைப்பு : ராகுல் எம்.ஜி.

சிந்தன் புகல்ஸ்
327/1 திவான் சாகிப் தோட்டம்
டி.டி.கே. சாலை, இராயப்பேட்டை
சென்னை 600 014
கைபேசி- 9445123164
Email - kmcomrade@gmail.com

பக்கம் : 146

விலை: ரூ-150/-

என் கணவருக்கு

என் கணவருக்கு என் கணவருக்கு
என் கணவருக்கு என் கணவருக்கு
என் கணவருக்கு என் கணவருக்கு
என் கணவருக்கு என் கணவருக்கு
என் கணவருக்கு என் கணவருக்கு

என் கணவருக்கு

உள்ளே

என்னுரை	5
முன்னீடு	7
அணிந்துரை	10
விமர்சனங்கள்	12
1. மன்னிப்பு	15
2. அவள் ஒரு பூங்கொத்து	22
3. மனிதம்	31
4. காலத்தால் கரையாத நினைவுகள்	39
5. தெளிவு	46
6. திண்டாடும் பண்பாடு	57
7. ஒரு மேகலாவின் கதை	70
8. இரு தலைக் கொள்ளி ஏறும்பு	82
9. நாடோடிகள்	91
10. அவளா இவள்?	100
11. இப்படி ஒர் எதிரொலியா?	107
12. சிந்தாமணியின் நினைவுகள்	116
13. என்றும் என்னவள்	125
14. வானமே எல்லை	131
15. அவன் ஒரு பலி ஆடு	138

என்னுரை

IDனித சமூகத்தைப் புரிந்து கொண்டு அதை விளக்க முற்படுவது இலக்கியத்தின் ஒரு நோக்கம் எனலாம். அந்த வகையில் நான் வாழ்ந்த இலங்கை, நைஜீரியா, அவுஸ்திரேலியா நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையும் என் அனுபவங்களும் என் கதைகளுக்கு கருவாக அமைந்திருக்கின்றன.

பதின்மவயதில் இலங்கைத் தமிழ் வானொலியில் இசையும் கதையும் படைப்புகளாக நான் எழுத ஆரம்பித்தாலும், மூத்த எழுத்தாளர் எஸ் பொ அவர்கள் கூறியது போல் 'பேரப்பிள்ளிகளை உச்சி மோர்ந்து களித்தபின்' 2003 ஆண்டில் அவுஸ்திரேலியாவில் எனது எழுத்துப் பயணத்தை மீண்டும் ஆரம்பித்து தொடர்கிறேன்.

எனது முதல் சிறுகதை தொகுப்பு 'அன்பின் ஆழம்', மூத்த எழுத்தாளர் எஸ் பொ அவர்களால் சிட்னியில் 2014 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது.

'அவள் ஒரு பூங்கொத்து' என்ற இந்த இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பில் கடந்த ஏழு வருடங்களில் எழுதிய கதைகளில் பதினைந்து சிறுகதைகளை தெரிவு செய்து வெளியிடுகிறேன். அவற்றில் எட்டு கதைகள், தமிழ் நாட்டிலும், சிறீலங்காவிலும் சர்வதேச ரீதியாகவும், நடந்த போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற கதைகள்.

இத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மை வாய்ந்த கதைகளாக அமைந்திருக்கின்றன என்பதை வாசகர்கள் நீங்களே கதைகளை வாசிக்கும் போது உணர்வீர்கள். நான் வார்த்திருக்கும் கதை மாந்தர்கள் அபூர்வமான பாத்திரங்களாக அமைந்திருக்கின்றனர். நான் பிறந்த மண்ணை களமாக வைத்து இந்தத் தொகுப்பில் மூன்று கதைகள் உள்ளன. மற்றைய பன்னிரண்டு கதைகளும், கடல் கடந்து நைஜீரியாவில் வாழ்ந்த போது பெற்ற அனுபவங்களையும் அந்த மக்களின் கலாச்சாரத்தையும், பின்பு அவுஸ்திரேலியாவிற்கு குடிபெயர்ந்தபின், இங்கு நான் சந்தித்த பல்லின மாந்தரையும், புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்க்கையையும் வைத்து உண்மையையும் கற்பனையையும் கலந்து வார்த்த கதைகள்.

எனது கதைகள் தமிழகத்தின் கல்கி, கணையாழி, கலைமகள், குமுதம் சஞ்சிகைகளிலும், இலங்கையின் ஞானம், ஜீவநதி சஞ்சிகையிலும், வீரகேசரி, தினக்குரல் வாரப்பத்திரிகைகளிலும் பதிவுகள், நடு, வணக்கம் லண்டன், முதலிய இணைய இதழ்களிலும்

வெளிவந்துள்ளன. இவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கு இங்கு எனது நன்றிகளை தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

என் எழுத்துக்களுக்கு முழு ஊக்கமும் எல்லா விதத்தில் ஆதரவும் கொடுப்பது என் கணவர் டொக்டர் வி. எஸ் கருணாகரன். ஒரு கதையை எழுதி முடித்ததும் முதலில் என் கணவரிடம் கொடுப்பேன். அவர் வாசித்து விமர்சித்து தன் கருத்தையும் கூறுவார். சில நேரங்களில் கதையின் ஓட்டத்தையிட்டு எமக்குள் கருத்து வேறுபாடும் எழுவதுண்டு. இந்த விவாதம் என் சிந்தனையைத் தூண்டி என் எழுத்துக்கு மெருகூட்டும். அவருக்கு எனது அன்பு நன்றிகள்.

ஈழத்து வன்னியின் எழுத்தாளரும், சிறந்த படைப்பாளியும், எனது நண்பியுமான தாமரைச்செல்வி, என் வேண்டுகோளை மனமுவந்து இந்தச் சிறுகதை தொகுப்புக்கு முன்னீடு எழுதி வழங்கியுள்ளார். அவருக்கு எனது உள்ளம் கனிந்த நன்றிகளை தெரிவிக்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டின் சிறுகதை மற்றும் கட்டுரை எழுத்தாளர் சாந்தகுமாரி சிவகடாட்சம், நான் கேட்டதும், குறுகிய காலத்திற்குள் என் கதைகளை வாசித்து, அணிந்துரை எழுதியதற்கு விசேஷ நன்றிகள்.

முன்னாள் வீரகேரி பத்திரிகையாளர், சுடர் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் திருவாளர் ச.கனகசிங்கம், சிரமம்பாராது என் சிறுகதைகளை ஒப்பு நோக்கல் செய்து உதவியதற்கும், என் உடன் பிறவா சகோதரி திருமதி பராசக்தி சுந்தரலிங்கம், பிரசுரிப்பதற்கு முன் என் கதைகளை படித்து ஆக்கபூர்வமாக விமர்சித்ததற்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இப்புத்தகத்தின் அழகிய அட்டைப் படத்தை வரைந்து கொடுத்த என் அண்ணனின் மகள், சர்வகலாசாலை ஓவியக்கலை ஆசிரியர், மஞ்சளா ஸ்ரீ-பத்மாவுக்கு எனது அன்பு நன்றிகள். இப் புத்தகத்தின் அட்டைப்படத்தை என் விருப்பப்படி அமைக்க பொறுமையோடு ஒத்துழைத்த அ.சி விஜிதரனுக்கும் ஓவியக் கலைஞ்சர் ராகுல் எம் ஜி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

மேலும் இந்தத் தொகுப்பை சீராக வடிவமைத்து பதிப்பித்து வெளியிட்ட சிந்தன் புகஸ் பதிப்பகத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள். முக்கியமாக என் வேண்டுகோள்களை பொறுமையாக கேட்டு நிறைவேற்றிய மாதவ் அவர்களுக்கும் எனது சிறப்பான நன்றிகள். சிந்தன் புகஸ் பதிப்பகத்திற்கு என்னை அறிமுகம் செய்து உதவிய கவிஞர் கருணாகரனுக்கும் எனது நன்றிகள்.

அன்புடன்

தேவகி கருணாகரன்

Email: thevakiek@hotmail.com <mailto:thevakiek@hotmail.com>

Blog Address: <https://thevakieskatpannaikal.wordpress.com/>

முன்னீடு

சமூகத்தில் நடக்கும் நிகழ்வுகளை ஒரு படைப்பாளியின் மனது எவ்விதம் உள்வாங்குகிறதோ அதன் வெளிப்பாடாகவே அப்படைப்பாளியின் எழுத்துக்களும் அமைகிறது. எந்த மொழி எந்த இனம் என்றில்லாமல் மனிதர்களாய் பிறந்த அத்தனை பேருக்கும் வாழ்வில் ஏதேனும் பிரச்சனைகள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதை அவர்கள் எப்படி எதிர் கொள்கிறார்கள் அதிலிருந்து எப்படி மீண்டு எழுகிறார்கள் என்பதையே படைப்பாளிகள் தமது பார்வையில் பதிவு செய்து கொள்கிறார்கள். அந்த வகையில் தேவகி கருணாகரனின் 'அவள் ஒரு பூங்கொத்து' எனும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு புதிய அனுபவங்களை உணரச்செய்யும் விதமாக பதினைந்து சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்திருக்கிறது.

இலங்கை, நைஜீரியா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய களங்களும் அங்கு வாழும் மனிதர்களின் உணர்வுகளும் இதில் பேசு பொருளாகியிருக்கிறது. இலக்கிய உலகில் ஒரு எழுத்தாளராக சிறிது தாமதமாகவே தன்னை அடையாளப்படுத்தியிருக்கும் தேவகி கருணாகரன் தொடர்ச்சியாக பல சிறுகதைகளையும் எழுதி வருபவர். தான் வாழ்ந்த சூழலில் தான் சந்தித்த மனிதர்களின் வாழ்வியலை அதன் உணர்வோடும் நெகிழ்வோடும் நமக்குள் கடத்தும் எழுத்துநடை கை வரப்பெற்றவர்.

தேவகி கருணாகரன் காரைநகரைச் சேர்ந்த எஸ்.கே.துரைசிங்கம், கட்டுடையைச் சேர்ந்த வேதவல்லி தம்பதிகளின் புதல்வியாக பிறந்தவர். யாழ் சுண்டுக்குழி மகளிர் கல்லூரியில் ஆங்கில மொழியில் கல்வி கற்றவர். மேற்படிப்புக்காக 1960 இவரது கணவர் லண்டன் சென்ற போது அங்கு சென்று மூன்று வருடங்கள் வாழ்ந்தார். கணவர் வைத்திய கலாநிதி வி ஏஸ் கருணாகரன் வேலைக் காரணமாக 1981 ம் ஆண்டு நைஜீரியாவிற்கு சென்ற போது இவரும் கூடசென்று அங்கு ஐந்து வருடம் வாழ்ந்தார். அதன் பின் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு 1986 ம் ஆண்டு புலம்பெயர்ந்து இன்று வரை இங்கு வாழ்ந்து வருகிறார். நைஜீரியாவில் ஆங்கில ஆசிரியையாக பணி புரிந்த அனுபவமும் இவருக்குண்டு. அவுஸ்திரேலியாவில் பாதுகாப்பு இலாகாவில் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர்.

ஓய்வு காலத்தின் பின்னர்தான் இலக்கிய உலகில் தீவிரமான தன் பங்களிப்பை நல்கத்தொடங்கினார். அதற்கு முதல் தன் இளம் வயதில் 1959 இலிருந்து 1968 வரை இலங்கை வானொலிக்கு இசையும் கதையும் எழுதியிருக்கிறார். அச்சில் வந்த இவரது முதல் சிறுகதை 'நெஞ்சம் மறப்பதில்லை'. இது 2005 ம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வெளி

வந்த கலப்பை சஞ்சிகையில் இடம் பெற்றது. அதன் பின் இதுவரை 28 சிறுகதைகளும் 4 குறுநாவல்களும் 3 ஆங்கில சிறுகதைகளும் எழுதியிருக்கிறார். செப்டம்பர் 2019 ம் ஆண்டு ஞானம் சஞ்சிகை இவரை அட்டைப்பட அதிதியாக கௌரவித்திருக்கிறது. இவர் தற்போது சிட்னி மூத்த பிரஜைகள் சங்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினராக இருக்கிறார். அச்சங்கத்தின் நிகழ்வுகளில் நடக்கும் நாடகங்களை இவரே எழுதி இயக்கியும் இருக்கிறார். அத்துடன் அவுஸ்திரேலியாவில் இயங்கி வரும் SBS வானொலி தமிழ் பிரிவிலும் ATBC வானொலியிலும் இவரது பல சிறுகதைகள் ஒலிபரப்பாகியிருக்கின்றன. இவருடைய 'அன்பின் ஆழம்' என்ற முதலாவது சிறுகதைத்தொகுப்பு 2014 ஆம் ஆண்டு மித்ர பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டு பலருடைய வரவேற்பையும் பெற்றது.

அதன் பின்னர் எழுதிய 15 கதைகள் 'அவள் ஒரு பூங்கொத்து' என்ற இந்த தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றில் எட்டு சிறுகதைகள் பல்வேறு போட்டிகளில் பரிசு பெற்றிருக்கின்றன

அவர் வாழ்ந்த பல நாட்டு மக்களின் வாழ்வியலை அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளை. அவர்களின் மன உணர்வுகளுக்கூடாக பதிவு செய்யப்பட்ட கதைகள் இவை. இக்கதைகளில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பரவியிருக்கும் மனிதநேயம், ஒருவருக்கொருவர் உதவும் மனப்பாங்கு, அதை வெளிப்படுத்துகின்ற விதம், அந்த பாத்திரங்களுடன் நம்மையும் ஒன்றிப் போகச் செய்து விடுகிறது. தேவையற்ற வர்ணனைகள் எதுவுமில்லை. எனினும் அளவான வார்த்தைகளில் அந்த காட்சிகளை கண் முன் நிறுத்திவிடுகிறார். தான் உணர்ந்ததை பதிவு செய்வதற்கு இயல்பான மொழி நடை இவருக்கு கை கொடுக்கிறது.

போரினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள் பற்றி அதன் வலிகளைப்பற்றி சில கதைகள் பேசுகின்றன. இவை நேரடியாக அக்களத்தில் நின்று பேசாவிட்டாலும் அதன் பாதிப்புக்களை வேறு சூழலில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பார்வையில் நின்று பேசுகின்றது.

முதியவர்களின் உலகம் என்பது நெகிழ்சி மிக்கது. அன்புக்கு ஏங்கும் தன்மை, வாழ்ந்த பழைய நாட்களை நினைத்து தவிக்கின்ற மனநிலை, முதியோர் இல்ல வாழ்வை வேறு வழியின்றி ஏற்று, மனதை சமாதானப்படுத்தி வாழவேண்டும் என தன் வார்த்தைகளால் இவர்களின் மனவலிகளை எம்மையும் உணரச்செய்து விடுகிறார், தேவகி.

அவுஸ்திரேலிய பூர்வகுடி மக்கள் வெள்ளையரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் உயிர்கள் இழந்து உரிமைகள் இழந்து தம் சொந்த மண்ணிலேயே அனுபவித்த கொடுமைகளை, எமது மண்ணில் நாம் அனுபவித்த அதே பிரச்சனைகளுடன் ஒப்பிட்டு எழுதப்பட்ட நெகிழ்வான கதையும் ஒன்று உண்டு.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் எல்லாவிதமான சமூக பிரச்சனைகளையும் தொட்டுச் சென்றாலும் பெண்களைப்பற்றியும் அவர்கள் உணர்வுகள் பற்றியும் எழுதும் போது சற்று முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதை நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. இங்கும் பல விதமான பெண் பாத்திரங்களை அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார். துன்பம் வரும் போது துவண்டு விடாமல் எதையும் தைரியத்தோடு எதிர் கொள்ளும் பெண்கள்தான் இவரது வார்ப்புகள். வாழ்வில் தமக்கு எது சரியான தீர்வோ அதை போராடி பெற்றுக்கொள்வார்கள் என்பது இவரது நீதி. பெண்கள் ஒரு மூலையில் அடங்கிக் கிடந்த காலம் அல்ல இன்று. தனக்கான வாழ்வை தீர்மானிக்கவும் தான் விரும்பியபடி வாழவும் அவளால் முடிகிறது. அந்த சுதந்திரத்தை தனது தைரியத்தால் பெற்றுக் கொள்ளும் பெண்களே இவரது பாத்திரங்கள்.

பெண் மனம் மட்டுமல்ல ஆண் மனதின் உணர்வுகளையும் தன் வார்த்தைகளால் வெளிக் கொண்டு வர இவரால் முடிகிறது. இருபத்தைந்து வருடங்கள் பிரிந்த மனைவியை திரும்பவும் ஏற்றுக்கொண்டு அதே காதலை செலுத்தி வாழ முற்படுகின்ற ஆணின் அன்பு நிறைந்த மனதை அற்புதமாக பதிவு செய்திருக்கிறார். நாம் வியந்து நோக்கும் ஆண் பாத்திரம்.

2055 ம் ஆண்டு நடப்பதாக அவுஸ்திரேலிய களத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு விஞ்ஞான கற்பனைச் சிறுகதை இவரின் கற்பனை ஆற்றலுக்கு ஒரு சான்று. எதை எழுதினாலும் அதற்கான தகவல்கள் சேர்த்து உண்மைத்தன்மை மாறாமல் இவர் எழுதுவதை பார்க்க முடிகிறது. இது தன் எழுத்துக்கு இவர் செய்யும் நியாயம் என்றே தோன்றுகிறது. படகில் அவுஸ்திரேலியா வந்தவர்கள் படும் துயரமும் மற்றவர்களால் ஏமாற்றப்பட்டு போதை மருந்துடன் பிடிபட்டு தவிப்பதையும் எழுதும் போதே ஒரு படைப்பாளியாக இவர் கொண்ட தவிப்பு வார்த்தைகளாய் வந்து விழுந்திருக்கிறது.

சமீப கால வரவுகளில் தேவகி கருணாகரனின் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு இலக்கிய உலகின் கவனத்தைப் பெறுகின்ற நூலாக இருக்கும் என நம்புகிறேன். அதற்கான தகுதி இச்சிறுகதைகளுக்கு இருக்கிறது. தொடர்ந்தும் இவர் எழுதவேண்டும். என் வாழ்த்துகள்.

தாமரைச்செல்வி

அவுஸ்திரேலியா

3/10/2021

அணிந்துரை

தேவகி கருணாகரனின் 'அவள் ஒரு பூங்கொத்து' என்ற சிறுகதை தொகுப்பின் மணம், படிப்பவர் மனதை மயக்குகிறது, ஈர்க்கிறது. சிந்திக்க வைக்கிறது, மனமாற்றத்தை விளைவிக்கிறது; பிறந்த தாய்நாட்டில் வாழ்வதற்கு எவ்வளவு கொடுப்பினை வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது.

இலங்கையில், இனப்பிரச்சனை, கலவரம், போர் என்று தமிழர்கள் அல்லல்வுற்றதையும், உயிரை காப்பாற்றிக் கொள்ள குடும்பத்தோடு அயல் நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்ததையும் தேவகி கருணாகரன் எழுதியிருக்கும் விதம், அந்த அவலத்தை நேரில் கண்ணுற்ற பதைபதைப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

உள்நாட்டுப் போரினால் சீரழிந்த தமிழ் பெண்ணின் நிலை, அவுஸ்திரேலியாவில் அந்த நாட்டின் பூர்வீக குடிமக்களாகிய அபோரி-ஜினர்களை அடிமைப்படுத்தி ஆங்கிலேயர் இளைத்த அந்தி, ஹிட்லர் யூதர்களுக்கு செய்த கொடுமைகள், பல்லிமிட்டாயை சுவைப்பது போல் இனிக்கும் தாய்நாடான இலங்கையின் வாழ்க்கையை விரும்பும் பெண், இவள் அவுஸ்திரேலியாவில் சுகமாக வாழ்கிறாள் ஆனாலும் இந்த ஏக்கம், காசுக்காக உயிர் அணுக்களை விற்ற தந்தையை தேடும் மகன் என்று முதல் ஐந்து கதைகளிலேயே தேவகி கருணாகரன் வாசகர்களை கவர்ந்து விடுகிறார்.

இந்த அதிவேக விஞ்ஞான உலகத்தில் பெற்றோரை முதியோர் இல்லத்தில் சேர்த்துவிடும் பிள்ளைகள், 'எண்பதிற்கு மேல் ஐம்புல ஆசைகள் அடங்கிவிடுகிறது ஆனால், இந்த பாழாப் போன பிள்ளை பாசம் மட்டும் அடங்காது' என்பதை எழுதும் லாவகம் தேவகிக்கு இலகுவாக வருகிறது.

கார் விபத்தில் ஊனமுற்ற நிலையிலும் பலருடைய மனதில் நம்பிக்கையை விதைக்கும் கரோலின் கதாபாத்திரம், தன்னை வெறுத்து உதறிய தகப்பனுக்கு உயிர் பிச்சை அளிக்கும் மகன்.

அம்மா கொடுத்த குழையல் சோறுக்காக ஏங்கும் பெண், இலங்கையில் கொண்டாடிய பொங்கல், சவாரி செய்த மாட்டுவண்டி என்று பல நினைவுகளை ஏக்கத்தோடு அசைபோடும், 'சிந்தாமணியின் நினைவுகள்' என்ற கதையில், கதாநாயகி மறைந்து அந்த இடத்தில் தேவகி கருணாகரன் தன்னுடைய சொந்த அனுபவங்களை சொல்லியிருப்பது வாசகர்களுக்குப் புரிகிறது.

மனைவியை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்ளும் பெரும் மனது மனிதனுக்கு அவசியம் என்பதை கோபுரமாக உயர்ந்து வாழ்ந்துகாட்டிய சோமசுந்தரம்.

நரம்பியல் இணைப்பு சிப்பை மூளையில் பதித்து நடமாடும் தம்பதியர். இந்த இடத்தில் தேவகி கருணாகரன் ரோபோ யுகத்தையும் விட்டு வைக்கவில்லை. விண்வெளி ஹோட்டலில் காலைப்பதித்திட 'வானமே எல்லை' என்னும் இந்தச் சிறுகதையை படிக்கும் அனைவருக்குமே ஆவல் எழும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில் அங்கே ஒரு நாளைக்கு பதினாறு முறை உதித்து மறையும் சூரியனைக் காணலாம் தானே. தேவகி கருணாகரனின் எழுத்தின் உச்சம் இந்த கதை கடைசியாக போதை மருந்து கடத்தியதாக தவறாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட விசாகனை விடுவிக்க துடிக்கும் ராகவன். என்று 'அவள் ஒரு பூங்கொத்துவின்' சிறுகதைகள் தேவகி கருணாகரனின் எழுத்துத் திறமையை வாசகர்களுக்கு பறைசாற்றி அறிவிக்கிறது.

இறுதியாக அவர் தன் எழுத்துக்கு பயன்படுத்தியிருக்கும் சுத்தமான இலங்கைத் தமிழ் இத்தொகுதிக்க மகுடமாகிறது.

அன்புடன்

சாந்தகுமாரி சிவகடாட்சம்

சிறுகதை, கட்டுரை எழுத்தாளர்

சென்னை

என் சிறுகதைகளுக்கு கிடைத்த

விமர்சனங்கள்

மன்னிப்பு - கல்கி சஞ்சிகை

அவுஸ்திரேலிய வெள்ளையினத் தம்பதிகளால் எடுத்து வளர்க்கப்படும் நேத்தன் என்பவன் தனது பூர்வீகத்தைத் தேடும் கதை 'மன்னிப்பு'. 'தோலின் நிறத்தில் அவன் சிறீலங்கள், ஆனால் சிந்தனை பண்பாடு எல்லாமே அவுஸ்திரேலியன்'. ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் இன்னொரு இனத்தவரால் வளர்க்கப்படும்போது எல்லாமே மாறிவிடும்போதும் மனிதம் இங்கே மாறவில்லை என்பதைக் கதை சிறப்பாகச் சொல்கின்றது.

கதையில் சிறீலங்கா இரணுவத்தினரின் அட்டூழியங்கள், வன்முறைகள், பாலியல் வல்லுறவுகள் தொட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளமை சிறப்பு. பாத்திர வார்ப்பு, களம் என்பவை சிறப்புற வந்திருக்கும் இந்தக்கதையின் இறுதிப்பகுதி மிகவும் விறுவிறுப்பாகச் செல்கின்றது. வாசித்து முடித்த பின்னரும் மனதில் ஒரு நெகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

-கே.எஸ்.சுதாகர்

மெல்பேர்ண், அவுஸ்திரேலியா.

மனிதம்

1. அன்புள்ள சகோதரிக்கு வணக்கம். உங்களது மனிதம் சிறுகதையை அமைதியாக படித்தேன். இரண்டு தேசங்களைச் சேர்ந்த இருவர் மற்றும் ஒரு தேசத்திலிருந்து நனவிடைதோயும் கதையாக சித்திரித்துள்ளீர்கள். மனிதம் இனம், மொழி, மதம், நிறம், தேசம் கடந்தது என்பதை உயிரோட்டமாக சித்திரித்துள்ளீர்கள். நீங்கள் ஒரு சிறந்த கதை சொல்லி வாழ்த்துக்கள். தொடர்ந்து எழுதுங்கள்.

முருகபூபதி

மெல்பேர்ண், அவுஸ்திரேலியா.

2. கணையாழியில் தங்களுடைய மனிதம் சிறுகதையை வாசித்தேன். முடிவில் சண்முகம் மற்றும் பட்டர்சன் ஆகியோருடன் நானும் சேர்ந்து பயணித்தது போன்ற ஓர் உணர்வு தோன்றியது. நல்ல சிறுகதை ஒன்றை வாசித்தது போல இருந்தது. வாழ்த்துகள்

கி.மூர்த்தி

தமிழ் நாடு

ஒரு மேகலாவின் கதை

மெய் சிலிர்த்து விட்டது. அருமையான படைப்பு. காலம் எவ்வளவுதான் மாறினாலும், பெண்களுக்கு எத்தனை கொடுமைகள் நடந்தாலும் அதை மறந்து வெளியேறும்போது அந்தப் பெண்ணை மட்டும்தான் கேலிப்பண்ணுகிறது இந்த சமூகம். இன்னும் எழுதுங்கள் வாழ்த்துக்கள்.

ராதி நாகராஜ்
தமிழ் நாடு

நாடோடிகள்

நாடோடிகள்' வாசித்தேன். நைஜீரியா நாடு பற்றியும், அங்குள்ள மக்கள் - அவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் பற்றியும் அறியக் கூடியதாக இருந்தது. அவர்கள் ஈசலைப் பிடித்துப் பொரித்துச் சாப்பிடுகின்றார்கள் என்பதை அறிந்து வியப்புற்றேன். நாடோடிகள் கதைக்குப் பொருத்தமான தலைப்பு. தொடர்ந்து புலம்பெயர் படைப்புகளைத் தாருங்கள். புதுமையாக இருக்கும்.

கே.எஸ்.சுதாகர்

மெல்பேர்ண், அவுஸ்திரேலியா.

காலத்தால் கரையாத நினைவுகள்

அருமையான கதை. நவீன கண்ணோட்டத்துடன் எழுதியிருக்கிறீர்கள்.

தற்போதைய போக்குகளை விவரிக்கிறது,

இரண்டு பெரிய பாரம்பரியங்களின் கலாச்சாரங்களை கதையின் மூலம் வெளிக் கொண்டு வந்துள்ளீர்கள்.

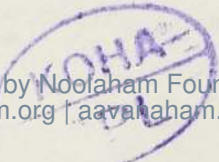
வாழ்த்துக்கள்!

பராசக்தி சுந்தரலிங்கம்
சிட்னி அவுஸ்திரேலியா

அவள் ஒரு பூங்கொத்து

1. அருமையான கதை தேவகி. தெளிந்த நீரோட்டம் போன்ற நடை. பல விஷயங்களை ஆதாரபூர்வமாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். இக்கதை பலருக்கு புதியதொரு வாசிப்பு அனுபவத்தைத்தரும். தமிழ்நாட்டு வாசகர்கள் இப்படி ஒரு கதை இதுவரை வாசித்திருக்க மாட்டார்கள். எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. மனமார்ந்த பாராட்டுக்கள்.

தாமரைச் செல்வி,
பிரிஸ்பேர்ண், அவுஸ்திரேலியா

2. அன்புள்ள சகோதரி தேவகி அவர்களுக்கு வணக்கம். உங்கள் சிறுகதை படித்தேன். அவுஸ்திரேலியா ஆதிவாசிகளின் வரலாற்றுடன் பின்னிய கதையை படைத்திருப்பது சிறப்பு. எம்மவரின் பிள்ளைகளும் இதனை படிக்கவேண்டும். உங்கள் கதை தமிழக கணையாழி இதழில் வந்திருப்பதனால், தமிழக வாசகர்களுக்கும் அவுஸ்திரேலியாவின் வரலாறு சென்றடைகிறது. வாழ்த்துக்கள். நன்றி.

முருகபூபதி

மெல்பேர்ண், அவுஸ்திரேலியா

அவளா இவள்? சிறுகதை

நல்ல கதை. மிக இயல்பான நடை. இன்றய காலத்தில் பெண்களுக்கு நம்பிக்கையையும் தைரியத்தையும் தரும் வார்த்தைகள் கதை முழுவதும் பரவியிருக்கிறது. இப்படியான கதைகள்தான் சமூகத்திற்கு தேவை. பாராட்டுக்கள்.

தாமரைச் செல்வி,

பிரிஸ்பேர்ண், அவுஸ்திரேலியா

சிந்தாமணியின் நினைவுகள்

படித்தேன். வாழ்த்துக்கள். தலைமுறை இடைவெளியையும் கால மாற்றங்களையும் எளிமையாக சித்திரித்துள்ளீர்கள்.

முருகபூபதி

மெல்பேர்ண் அவுஸ்திரேலியா

இரு தலைக் கொள்ளி எறும்பு

“திக் திக் அனுபவம் - நல்ல விவரணம்

உண்மையான நிகழ்வுபோலவே விறுவிறுப்பான நடை - இடையிலே நல்ல நகைச்சுவையும். ” வாசலில் நின்ற கூர்க்கா, அந்த ஊர் வழக்கம் போல, ”சனூ மடம்! நீங்கள் சுகமா, கணவர் சுகமா, பிள்ளைகள் சுகமா, ஊரிலே எல்லாரும் சுகமா?” என அடுக்கிக் கொண்டுப் போனான். நான் குறுக்கிடாவிட்டால், வீட்டில் வளர்க்கும் கால் நடை, பறவைகள் சுகமா என இழுத்துக் கொண்டு போயிருப்பான்”

பராசக்தி சுந்தரலிங்கம்,

சிட்னி அவுஸ்திரேலியா

‘என்றும் என்னவள்’

வித்தியாசமான, தூய அன்பின் வெளிப்பாட்டை உணர்த்தும் உன்னதக் கதை. எழுத்தாளர் திருமதி தேவகி கருணாகரன் அவர்களை மனதாரப் பாராட்டுகிறேன்.

வாசுகி கண்ணப்பன்

1

மன்னிப்பு

முதல் முறையாக பெற்றோரையும் வளர்ந்த ஊரான மட்ச்சியையும் விட்டு சிட்னி பல்கலைக்கழகத்திற்கு விஞ்ஞானப் பட்டப் படிப்பிற்காக போயிருந்தான் நேத்தன். அங்கு பல இந்தியன், சிறீலங்கன் மாணவர்களுடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. மட்ச்சியில் வெள்ளை அவுஸ்திரேலியர்களின் நடுவிலே தண்ணீரை விட்டு வெளியே வந்த மீனாக நின்றவனுக்கு இவர்களுடன் பழகுவது பிடித்திருந்தது.

எல்லோருமாகக் கூடியிருந்து தாங்கள் எந்த நாடு என கதைத்தபோது நேத்தன், "நான் அவுஸ்திரேலியன். என்னை என் பெற்றோர் சிறீலங்காவிலிருந்து தத்தெடுத்தார்கள்." எனக்கூறினான்.

"சிறீலங்காவில் வடக்கா தெற்கா?" எனக்கேட்டதற்கு சங்கடத்துடன், "தெரியாது" என்றான்.

தோலின் நிறத்தில் அவன் சிறீலங்கன், ஆனால் சிந்தனை, பண்பாடு எல்லாமே அவுஸ்திரேலியன். அவனையும்றியாமல் தன் நிறத்தை ஒத்தவர்களோடு நெருக்கமாகப் பழகினான். அவர்கள் தங்கள் மொழியில் கதைத்தபோது புரியாமல் முளித்தான். அவுஸ்திரேலியர்கள் கூட்டாளிகளை மேட் என்பதைப்போல் இவர்கள், 'ஹெ மச்சான்' என அழைத்தது அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. பலர் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு குடியேறி பத்து, பதினைந்து வருடம் இருக்கும். அவனின் நெருங்கிய நண்பன் சிவகாந்தனின் வீட்டிற்குப் போகும்போது அவன் பெற்றோரையும் சந்திப்பான். அவர்கள் பரிமாறிய உணவை அவனால் உண்ண முடியவில்லை. அவன் அவுஸ்திரேலியன் எப்படி காரமான உணவை சுவைக்க முடியும்.

பல ஏக்கர் வைன் தோட்டங்களுக்கு சொந்தக்காரர்களான பெற்றோர் எமிலியும், கிரிஸும் அவனை எந்தக் குறையுமில்லாமல் வளர்த்தார்கள். மட்ச்சியில் அவர்களுக்கு நல்ல மதிப்பு. அதே மதிப்பு அவனுக்கும் கிடைத்தது. தெளிந்த நீரோட்டமாகவிருந்த அவன் வாழ்க்கையில் இப்போது ஏதோ ஒன்றை தொலைத்ததைப் போலவும், முழுமையடையாத உணர்வும் எழுந்தது. என் பூர்வீகம், என்னை ஈன்ற தாய் யார்? என பல கேள்விகள் மனதில் எழுந்தன.

இரண்டு வருடங்கள் ஓடியது. டிசம்பர் கோடை விடுமுறைக்கு மட்ச்சி போயிருந்தவனுக்கு பெற்றோரிடம் எப்படி மனதில் எழுந்த ஆசையை சொல்லுவது என தெரியாமல் கலங்கினான். நித்திரையின்றி கிடந்தவனை இரவின் நிசப்தத்தில் தவளைகளின் சத்தமும் சில்வண்டுகளின் ரீங்காரமும் தாலாட்டின. ஒரு நாள் இரவு வீட்டிற்குள் புழுக்கம் தாங்க முடியாமல் தோட்டத்தில் நட்சத்திரங்களின் வெளிச்சத்தில் அமர்ந்து, இதமான காற்றை மூவரும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர். நேத்தன் துணிந்து,

“மம்! டாட்! என்...னை... பெற்ற தாயை...ப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?” என தயக்கத்துடன் கேட்டான்.

பெற்றோரின் மனம் திக்கென்றது. என்றாலும் இந்தக்கேள்வி ஒரு நாள் வரும் என எதிர்பார்த்திருந்ததால் சமாளித்துக் கொண்டனர். எமிலி தன் பொன் நிற முடித்தலையை நேத்தனின் கறுத்த முடித்தலையோடு சாய்த்து அவனை அணைத்தபடி, “நேத்தன் உன் பெற்றோரைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. எங்களுக்கு பிள்ளை பாக்கியமே இல்லாததால், சிறீலங்காவின் போரினால் பிள்ளைகள் அனாதைகளாக தவிக்கிறார்கள் என அறிந்து உன்னை அங்கிருந்து தத்தெடுத்தோம்.” என்றார் எமிலி.

“என் பெற்றோரைப் பற்றி அறிய... ஆசைப்படுறேன், நீங்கள் ஒத்துக் கொண்டால் சிறீலங்கா போய்...?” என அடுத்த குண்டைப் போட்டான்.

பதில் வராததால், நேத்தன் தாயின் கரங்களைப் பற்றியபடி, “என்றும் நீங்கள் தான் என் மம்மும் டாடும். பாசமும், உணருந்திறமும் கொண்ட பெற்றோர் கிடைத்ததற்கு நான் சந்தோசப்படுறேன். உங்கள் மேன்மையான வளர்ப்புதான் என் ரத்த உறவுகளைத் தேட வைத்திருக்கிறது. விருப்பமில்லை என்றால்... நான்...”

“இல்லை இல்லை டயர், நீ தாராளமாகப் போகலாம். எங்களுடைய முழு ஆதரவையும் தருவோம்” என தந்தை கூற, எமிலி வீட்டுக்குள் சென்று அவனை தத்தெடுத்த ஆவணங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து,

“நேத்தன்! உன்னைப் பெற்ற தாயைத் தேட நினைப்பது இயற்கை. ஒரு உணர்வு பூர்வமான விசயம். உன் தேடல் பிசகலாம் எதற்கும் தயாராக இரு.” என்றார் அவன் முதுகைத் தடவியபடி

சிவகாந்தனின் உதவியுடன் சிறீலங்காவில் ஒரு தனியார் புலனாய்வாளருக்கு, தத்தெடுத்த ஆவணங்களை அனுப்பி வைத்தான். ஒரு வருடம் கழித்து தத்துக் கொடுத்தவர்களின் விபரங்கள் கிடைத்திருப்பதாக அறிவித்தார்கள்.

நேத்தன், சந்தோசத்துடன் சிறீலங்கா புறப்பட, அவனுக்குத் துணையாகவும் தன் பாட்டா பாட்டியைப் பார்ப்பதற்காகவும் சிவகாந்தனும் கூடப் புறப்பட்டான்.

எமலியும் கிறிஸும் சிட்னி விமான நிலையத்திற்கு வழியனுப்ப வந்தனர். “நேத்தன் டியர், நீ உன் பெற்றோரைக் கண்டுபிடிக்க வேணுமென மேரி மாதாவிடம் பிராத்திப்போம்.” என நேத்தனைக் கட்டி அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்ட எமலியின் கண்களில் நீர் தளும்பி நின்றது.

அவனைக்கட்டி அணைத்து, “ஆல் தி பெஸ்ட் சன்,” என்றார் கிறிஸ் கம்மிய குரலில்.

கண்களில் நீர் தழும்ப, ”தாங்க் யு டாட்,” என விடைபெற்றான் நேத்தன்.

விடியற்காலை மெல்லிய இருட்டில் பண்டாரநாயக்க விமான நிலையத்தில் விமானத்தை விட்டு வெளியே கால் வைக்கவும், தான் மேற்கொண்டிருக்கும் தேடலின் பரிமாணம் நேத்தனின் மனதை உறுத்த, அடிவயிற்றைக் கலக்கி, உடல் வியர்த்தது.

கொழும்பில், புலனாய்வாளர் வட மாகாணத்திலிருக்கும் வவுனியா ஆசிரமத்திற்கு இருவரையும் அழைத்துச் சென்றான். அங்கு பாட்டனார் வேலாயுதம் தான் குழந்தையை சேர்த்ததாகவும், தாய், அகிலாவின் வறுமையே காரணம் என பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் அறிந்தார்கள்.. அவர்கள் கொடுத்த விலாசத்தில் வேலாயுதம் இல்லை. தேடி அலைந்து கடைசியில் செட்டிகுளத்தில் இருப்பதாக அறிந்து அங்கு போனார்கள். போகும் வழியில் சிவகாந்தன்,

“ஹெ மச்சான், வேலாயுதம், தமிழ்ப் பேர். நீ எனக்குச் சொந்தமாக இருக்கலாம்” என நேத்தனின் பதற்றத்தை குறைக்கப் பார்த்தான். நேத்தனும் ”அப்போ நாங்கள் மச்சான்கள் ஆயிடுவோம்” என முறுவலித்தான்.

அம்னிசியா நோயுடன் படுக்கையில் கிடந்தார் வேலாயுதம். விசாரித்ததில், அகிலா அவுஸ்திரேலியாவின் அடிவேடுக்கு புலம் பெயர்ந்து பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன என வேலாயுதத்தின் தங்கை கூறினார். விலாசத்தையும் தொலைபேசி இலக்கத்தையும் கேட்டு, எழுதிக் கொண்டனர்.

தாயைத் தேடி போனவன் வளைதடி (boomerang) போல் திரும்பி அவுஸ்திரேலியாவிற்கே வந்துவிட்டான்.

“அடுத்தது அடிவேட் போவது தானே?” கேட்டார் எமலி.

“தேடியது போதும் என்று சொல்லாமல் எனக்கு ஊக்கமுட்டுகிறீங்கள். ஐ லவ்யு மம்,” என்றான் நேத்தன்

அடிவேடிற்ரு டிக்கட் வாங்க முன், ”மம்...நீங்களும் என்னோடு வாறீங்களா...?” குரலில் ஒரு கெஞ்சல்

“நானும் கூட வரவா என கேட்கத்தான் இருந்தனான்...”

“ஓ! தாங்யு தாங்யு” என தாயை கட்டி அணைத்துக் கொண்டான்.

அடிவேய்டில் ஹோட்டலில் தங்கியிருந்த நேத்தன், கையடுக்கியில் அகிலாவின் இலக்கத்தை அழுத்தியவன், மனம் பரபரக்க அதை துண்டித்துவிட்டு, தாயைப் பார்த்தான்.

“டயர், பதட்டப்படாதே.” என தாய் எமிலி தைரியமூட்ட, இலக்கத்தை அழுத்தினான். மறு முனையில் ”ஹலோ!”

இருதயம் படபடவென அடிக்க, “அகிலா...ஷான்...முகம் பிளீஸ்?” சண்முகம் பெயரை உச்சரிக்க தத்ததளித்தான்.

“யெஸ்” என பதில்.

“என் பெயர் நேத்தன்... பாட்டி உங்களை சந்திக்க சொன்னவ,” என ஆங்கிலத்தில் கூறினான்.

“எந்தப் பாட்டி?”

“பாக்கியம் பாட்டி.”

“ஓ அப்படியா! செட்டிகுளத்திலே எல்லாரும் சுகமாயிருக்கினமா?”

“ஓம். நான் சிட்னியிலிருக்கிறனான். செட்டிகுளத்துக்கு போன இடத்திலே பாட்டியை சந்தித்தபோது, நான் உங்களுக்கு சொந்தம் என தெரிந்தது. உங்களை சந்திக்கலாமா?”

“நாளைக்கு நான் வேலையில் இருப்பேன்,... ஒரு மணிக்கு லஞ்ச் டைம், விக்டர் தெருவில் இருக்கும் ‘சிபோ’ கபேயிக்கு வரமுடியுமா.?”

“ஓம் வாறேன்” என்றான்.

பத்து மணிக்கு முன்பே கபேக்குள் போய் வாசற் கதவைப் பார்த்தபடி அமர்ந்து கொண்டான் நேத்தன். வெளியே அடிவேடின் வெப்பநிலையோ நாப்பத்திரெண்டு பாகை செல்சியஸ். குளிரூட்டப்பட்ட கபேக்குள், அவன் இருதயம் பந்தய வேகத்தில் அடிக்க, ஒவ்வோரு நிமிடமும் ஒரு மணித்தியாலமாகத் தோன்றியது. முப்பத்தைந்து வயது மதிக்கக் கூடிய ஒரு இளம் மாநிற இந்தியப் பெண் உள்ளே நுழைய, இவ்வளவு இளமையாயிருக்கிறார், என் தாயாக இருக்க முடியாதே என நினைத்தவனின் கண்கள் வாசலை மீண்டும் துளாவியது. ஆனால் உள்ளேவந்த பெண்,

“நேத்தன்?” என புருவம் உயர ஒரு புன்னகையோடு அருகில் வரவும் நேத்தன், ”யெஸ்” எனத் தடுமாற்றத்துடன் எழுந்து அவர் அமர்வதற்கு நாற்காலியை இழுத்துவிட்டான். புன்னகைத்த அகிலாவின்

கன்னத்தில் குழி விழவும் நேத்தனின் இருதயம் ஒரு கணம் நின்று அடித்தது. அவன் கன்னங்களிலும் அதே குழிகள் தானே.

அமர்ந்தபடி அகிலா, “நீ எனக்கு எப்படி சொந்தம்?” எனக்கேட்டாள். நேத்தனோ தனக்கு உயிர் கொடுத்த தாயை ரசித்தபடி மெய்மறந்திருந்தான்.

“என்ன பதிலைக் காணோம்?”

“அம்மா!... நான்... உங்கள் மகன்”

தலையிலே சம்மட்டியால் அடித்தது போல் அகிலாவின் தலை சுற்றியது காலம் தரித்து நின்றது. நெஞ்சில் கை வைத்தபடி,

“என்...ன... சொல்லு...றாய்?...நோ வே”

“வவுனியா ஆசிரமத்தில் விசாரித்ததில், குழந்தை பிறந்தவுடனேயே, வே...லா...யுதம் பாட்டா தான் ஆசிரமத்தில் சேர்த்திருக்கிறார், என பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் தந்த செட்டிகுளம் விலாசத்தில் படுக்கையிலே இருந்த பாட்டாவைப் போய் பார்த்தேன். பாக்கியம் பாட்டி தான் உங்களின் விலாசம் குடுத்தவ.”

“ஐயோ!...அப்போ குழந்தை இறந்ததாக சொன்னது...?” அகிலாவின் கண்கள் விரிய, ஆச்சரியம் தொனிக்கும் குரல் உச்சஸ்தாயியில் ஏறி ஒலித்தது.

நேத்தன், முகம் வெளி வறண்டுபோன தொண்டையில் எச்சிலை விழுங்கியபடி, “என்ன!!... நான் இறந்துவிட்ட...தாகவா பாட்டா...?”

“என்னை பொறுத்தவரை... நீ உ...யிரோடில்லை!! ஆரை ஏமாத்தப் பாக்கிறாய்!!”, என்றவள் நேத்தனின் சுருட்டை முடியையும், சிவந்த, கம்பீர உடற்கட்டையும் உற்று பார்த்தவளின் அடிவயிறு பிசைந்தது. நேத்தனும் அகிலாவின் முகத்தை ஆராய்ந்தான்.

“உங்கட கிளி மூக்கும், குழி விழும் கன்னங்களும் தான் எனக்கும், நான் சாகவில்லை... உயிரோடுதான் இருக்கிறேன்” என்றான் தைரியத்துடன்.

“அம்மா!! அப்படி கூப்பிடலாமா?... நான் இறந்துவிட்டதாக பாட்டா ஏன் சொன்னவர்?”

இக்கேள்வி, இருபத்திரண்டு வருடங்களுக்கு முன் நடந்த கோரச் சம்பவங்களை நினைவூட்ட, அகிலாவின் கண்முன், அவை துண்டு துண்டாக உயிர்ப்புள்ள காணொலிக் காட்சிகளாக ஓட, அவள் மனதுக்குள் குமுறினாள்.

ஒரு கணம் ஆழ்ந்த அமைதியில் மூழ்கினாள். ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாகத் தட்டுத்தடுமாறிப் போனாள்.

உணர்வு பொங்க அகிலா, தயங்கித் தயங்கி, ”நேத்தன்! உனக்கு சிறீலங்காவின் முப்பது வருட போரைப்பற்றித் தெரியுமோ? அதனாலே ஏற்பட்ட சிதைவுகளைச் சொல்லி அடங்காது. சிறீலங்காவின் இராணுவத்தின் குண்டுகளுக்கு பலியான பலரில் உன் அப்பாவும் ஒருவர்.” உணர்ச்சிமேலிட்டு குரல் கம்ம, சிறிது நேரம் மெளனமானாள்.

தொடர்ந்து, “உன் அப்பாவைக் காதலித்து 15 வயதில் உன் தாத்தாவிற்குப் பிடிக்காமல் திருமணம் செய்துகொண்டேன். போரில் அப்பா இறந்தபோது நான் கர்ப்பமாகயிருந்தேன். ஆஸ்பத்திரியில் ஆண் குழகந்தை இறந்தே பிறந்தது என்று உன் பாட்டா சொன்னார். சில ஆண்டுகளில் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த பின் இங்குள்ள எமது சொந்தக்கார் ஒருவருக்கு மணம் முடித்து அனுப்பி விட்டார். இப்போது எங்களுக்கு இரண்டு குழந்தைகள். என் கடந்தகாலத் துயரம் அவர்களுக்குத் தெரியாது. நீ இப்படி வந்து நிற்பாய் என கனவு கூட கண்டதில்லை கண்ணா!. என் மோசமான அப்பா என்னை ஏமாற்றி-யிருக்கிறாரே!” அகிலா முகத்தை கைகளால் மூடிக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

தாயைச் சந்தித்த சந்தோசத்தைவிட அவளது சோகம் நேத்தனின் நெஞ்சுக்குள்ளே ஓலமாக உருவாகி ஒலித்தது. “அம்மா!” என அகிலாவின் கரங்களை வருடினான்.

“அது சரி நீ எப்படி இங்கே... அவுஸ்திரேலியாவில்...?”

“என்னை ஆறு மாத குழந்தையாக ஆசிரமத்தில் இருந்து அப்பா கிறிஸும், அம்மா எமிலியும் தத்தெடுத்து. பாசத்திற்கும் படிப்பிற்கும் எந்தக் குறையுமில்லாமல் வளர்த்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நான் தான் என் அடையாளம், எல்லாத்துக்கும் மேலாக எனக்கு உயிர் கொடுத்த தாய் தந்தை ஆர் என அறிய ஆசைப்பட்டேன்.”

இருவருமே இருபத்திரண்டு வருடங்களுக்கு முன் நடந்த சம்பவங்களை ஜீரணிக்க முடியாமல் மெளனமாக அமர்ந்திருந்தனர். தன்னை சுதாரித்து கொண்ட நேத்தன்,

“அம்மா! உங்கள் வாழ்க்கையே தலைகீழாக இருந்தபோதும் என்னை கருவிலே அழிக்காமல் எனக்கு உயிர் கொடுத்ததுக்கு நன்றி. என்னை வளர்த்த பெற்றோர் உங்களை தேடுறதுக்கு பக்கபலமாக இருந்தார்கள். இப்பகூட, மம் அடிவேய்டுக்கு வந்து ஹோட்டலில் எனக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறா. அம்மா!... உங்களோடு சேர்ந்து செல்பி எடுக்கலாமா,” என கேட்டபடி செல்பியை எடுத்தவன், சட்டென தாயைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான். அகிலாவின் கண்களில் நீர் மல்கி இமைகள் நனைந்தன.

ரெஸ்டாரண்டிலிருந்து மகன் நேத்தன் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அகிலாவின் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. இருபது வருடங்களுக்கு முன் சிறீலங்காவில் அவளுக்கு நேர்ந்த கொடூரம் கண்முன் நிழலாடியது. எதிர்பாராமல் வந்து அதிர்ச்சி கொடுத்த மகனிடம் பொய்யாச் சொன்ன வார்த்தைகள் மனசாட்சியைத் தாக்கின.

‘சிங்கள ராணுவம் சீரழித்தது தமிழர் மண்ணை மட்டுமில்லை, தமிழ் பெண்களையும்தான். அதில் நானும் ஒருத்தி என்ற அவலத்தை என்னுடன் சாக வேண்டிய ரகசியத்தை என மகனிடம் எப்படிச் சொல்வேன்... எப்படிச் சொல்வேன் ...பிள்ளையாரப்பா என்னை மன்னித்து விடுங்கள்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே ரெஸ்டாரண்டிலிருந்து நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

(கனேடிய எழுத்தாளர் ஒன்றியம் நடாத்திய போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை)

நன்றி,
கல்கி சஞ்சிகை
‘பிப்ரவரி 15, 2020’

அவள் ஒரு பூங்கொத்து

அந்த வருடம் நியுவ் சவுத் வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் வணிகமும் பொருளாதாரமும் படிக்கத் தொடங்கியிருந்தேன். மெடிக்காவை முதன் முறையாக அங்குதான் சந்தித்தேன். மெடிக்கா என்ற பெயர் விசுவாமித்திரரை மயக்கிய மேனகையின் பெயரை நினைவூட்ட, நான் என்னையே மறந்து நின்றேன். அந்தத் தேவதையின் அழகோடு அவள் என் கண்களுக்கு தெரிந்தாள். இருதய வடிவமான வெள்ளை நிற முகத்தில் கருநீலக் கண்கள். அதிலே நீலம் கொஞ்சம் தூக்கலாகவேயிருந்தது. குவிந்த சற்று தாராளமான உதடுகள், சிறிய சப்பட்டை நாசி, கறுப்பும் தங்க நிறமும் கலந்த நெருக்கமான சுருள் சுருளான முடி ஒளிவட்டமாக அவள் முகத்தைச் சூழ்ந்து காதுகளைத் தழுவிப்படி வளைந்திருந்தது. அது மட்டுமா செதுக்கிய கோயிற் சிற்பத்தை ஒத்த உடற்கட்டு.

மெடிக்காவும் நான் மேற் கொண்டிருந்த அதே பாடங்களைத்தான் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். மெடிக்காவின் பெற்றோர் உறவினர் எல்லோரும் மேற்கு அவுஸ்திரேலியாவில் குடியிருந்தார்கள். அவள் மட்டும் சிட்னியில் ஒரு ஹொஸ்டலில் தங்கியிருந்து படித்துக் கொண்டிருந்தாள். பல்கலைக்கழக அறிவகத்திலும் எங்கள் வீட்டிலும் சில மாணவர்களுடன் குரூப் ஸ்டடி மேற்கொள்வோம் அதில் மெடிக்காவும் இருந்ததனால் நெருங்கிய நண்பர்களானோம்.

என் பெற்றோர் தமக்கும் தம் பிள்ளைகளுக்கும் சிறீலங்காவில் ஒரு எதிர்காலமில்லையென உணர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவிற்கு ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றி ஐந்தில் புலம் பெயர்ந்திருந்தார்கள். பெற்றோர் என்னையும் தங்கை வேணியையும் சிறுவயது முதல் தமிழ் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பியதால், எங்களால் தமிழில் பேசவும் எழுதவும் கூடியதாகவிருந்தது. வீட்டிலே நாங்கள் தமிழிலே தான் பேச வேண்டும் என்பது அம்மாவின் கட்டளை. வீட்டிற்குள் நாங்கள் தமிழர், வீட்டை விட்டு வெளியே வந்ததும் அவுஸ்திரேலியராகி விடுவோம்.

இறுதியாண்டு பரீட்சை எழுதிவிட்டு முடிவுகளுக்காக மெடிக்காவும் நானும் காத்துக் கொண்டிருந்தோம். பல்லின மக்கள் வாழும் அவுஸ்திரேலியாவில் மெடிக்கா எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவள் என

ஆராய்ச்சி செய்ய எனக்கு தோன்றவேயில்லை. ஏனென்றால் மெடிக்காவைப் பார்த்த நாளிலிருந்து அவள் மேல் ஒரு அன்பு, ஏன் காதலே பிரவாகித்திருந்தது. மெடிக்காவின் நளின பழக்க வழக்கங்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்திருந்தன. நாலு வருடமாக சிநேகிதர்களாக பழகிவந்த எங்களுக்குள் இப்போது காதல் மலர்ந்திருந்தது.

ஒரு நாள் “மாதவன்! உங்கட பெயருக்கு அர்த்தம் ஏதும் இருக்கோ?” என மெடிக்கா என்னைக் கேட்டாள்.

“லோர்ட் கிருஷ்ணாவைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பாய் தானே அவரது இன்னுமொரு பெயர் தான் மாதவன். உன் பெயருக்கு என்ன அர்த்தம்?” என கேட்டேன்.

“ஓகோ அப்படியா. மெடிக்கா என்றால் பூங்கொத்து,” என்றாள்.

பெயருக்கு ஏற்ப மெடிக்கா அன்று மலர்ந்த பூங்கொத்தாக மென்காற்றலையாக எங்கு பிரசன்னமானாலும் என்னை மகிழ்வூட்டினாள்.

அன்று மெடிக்காவைச் சந்தித்து என் காதலைச் சொல்லி என்னை மணந்து கொள்ளச் சம்மதமா என கேட்பது என முடிவெடுத்தேன். ஆகையால் மெடிக்கா தங்கியிருந்த ஹோஸ்டலுக்குப் போய் அவளை காரில் ஏற்றிக்கொண்டு இயற்கை அழகு மிளிரும் ப்புளு மவுண்டன் மலையை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். ஒரு மணித்தியாலக் கார் சவாரியை சந்தோசமாக கதைத்தபடி கடல் மட்டத்திலிருந்து 1017 மீட்டர் உயரத்தில் இருந்த ‘எக்கோ பொயின்ட்’ என்ற உச்சியை அடைந்தோம். கை கோர்த்தபடி லுக் அவுட்டில் நின்று எம்முன்னே இருந்த இயற்கை அழகை இரசித்தோம். ஒருபுறம் மூன்று சகோதரிகள் மலைத்தொடரும், மறுபுறத்தில் நீர் வீழ்ச்சியும், நடுப்பள்ளத்தாக்கில் சடைத்து வளர்ந்திருந்த யுக்கலிப்டஸ் மரங்களின் வாசனை இலைகளில் சூரிய ஒளி சிதறி நீல நிறமாகி அகல்பரப்புக் காட்சியாக எங்கள் கண்முன் விரிந்து இருந்தது. அது ஒக்டோபர் மாதம். நீல வானத்தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் வெள்ளை முகில்கள் கோடிட்டிருந்தன. இதமான யுக்கலிப்டஸ் நறுமணக் காற்றும் வீசியபடியிருந்தது. இங்கு நான் என் பெற்றோர், நண்பர்களோடு பலதடவை வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இன்று என் பக்கத்தில் மெடிக்காவும் நின்றதால், கண்முன் விரிந்து கிடந்த இயற்கை அழகு புதுப் பொலிவாக என் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

அந்த உச்சியில் இருந்த ரெஸ்டொரண்டில் உணவுக்கு ஆர்டர் செய்துவிட்டு இந்த ரம்மியமான சூழ்நிலையில் மெடிக்காவின் தளிர்க் கரங்களைப் பற்றியபடி, “மெடிகா நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன், உன்னைச் சந்தித்த நாள் முதல் உன்னை நான் காதலித்திருக்கிறேன்.

வில் யு மரி மி?” என அவள் கண்களைப் பார்த்தபடி கேட்டேன். என் குரல் லேசா நடுங்கியது.

“ஓ மாதவன் ஐ லவ் யு டீ. நீ கேட்டிருக்காவிட்டால் நானே கேட்டிருப்பேன்,” என்றவள் நான் நீட்டிய கரங்களுக்குள் தஞ்சம் அடைய, காற்றாகக் கனத்த அவளைத் தூக்கி ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு, முத்தமிட்டபடி அணைத்துக் கொண்டேன்.

இருவரும் கைகோர்த்தபடி பக்கத்தில் இருந்த ஒற்றை அடிப் பாதையால் நடந்தபடி எமது பெற்றோருக்கு இந்த சந்தோசமான விசயத்தைச் சொல்லி அவர்கள் ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுவதைப் பற்றிப் பேசினோம். நான் மெடிக்காவின் பெற்றோரையோ உறவினரையோ சந்தித்ததில்லை. மெடிக்கா பல்கலைக்கழகத்தின் விடுமுறை நாட்களில் வேலை செய்வதால் வருடத்திலே ஒரு முறைதான் தன் ஊருக்குப் போய் வருவாள். குரூப் படிப்பிற்காக மெடிக்கா என் வீட்டுக்கு வந்தபோது என் பெற்றோரையும் சந்தித்திருக்கிறாள். அம்மாவின் சோறு கறியை மற்றவர்களோடு சேர்ந்து, “நைஸ், லவ் இட்” எனச் சொல்லிச் சாப்பிட்டிருக்கிறாள். நானும் என் தாய் மண்ணைப் பற்றியும், நாங்கள் புலம்பெயர்ந்ததற்கான காரணத்தையும் கூறியிருந்தேன். எங்கள் இந்து சமயத்தைப் பற்றியும் கூறி, ஏன் வெஸ்ட்மீடில் உள்ள முருகன் கோயிலுக்கும் கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறேன்’.

“மெடிக்கா! நான் உன் பெற்றோரைச் சந்தித்து உன்னை மணப்பதற்கு அவர்கள் சம்மதத்தைக் கேட்க வேண்டாமா? அடுத்த வாரம் நீ உன் ஊருக்குப் போகும் போது நானும் வாறேன்.” என்றேன்

“ஓ!யெஸ், மை கிரான்பா வில் லவ் யு,” மெடிக்காவின் குரலில் ஒரே குஷி.

என் பெற்றோரிடம் நான் என் கூட்டாளிகளோடு மூன்று நாளைக்கு பேர்த் நகரத்துக்குப் போகிறேன் எனக் கூறிவிட்டு மெடிக்காவுடன் பேர்த்துக்குப் புறப்பட்டேன். அம்மா அப்பாவிடம் நான் ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெண்ணை விரும்புகிறேன் அவளைத்தான் கட்டப்போகிறேன் என்றால் ஒத்துக் கொள்வார்களோ தெரியாது. சிட்னியில் வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் தங்கள் பண்பாடு கலாசாரம் எதையும் விட்டுக் கொடுக்காமல் வாழ்கிறார்கள். மருமகளும் தமிழாக இருக்கவேணும் என்று தானே விரும்புவார்கள் அதுமட்டுமா என்னை மெடிக்காவின் வெள்ளைக்காரக் குடும்பம் இந்தக் கறுப்பனை, மனதார ஏற்றுக் கொள்ளவேணுமே. நாங்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டிய தடங்கல்களை ஒவ்வொன்றாக கடப்போம் என்பது போன்ற பல எண்ணங்கள் தான் மனதை நிறைத்திருத்திருந்தது.

குவாண்டஸ் விமானம் மூலம் பேர்த் போய் இறீறங்கி ஒரு மணித்தியாலம் கழித்து ஒரு சின்ன விமானத்தில் ஏறி போர்ட் ஹெட்லண்ட் என்னும் ஊருக்குப் போய் அங்கிருந்து ஒரு பஸ்சில் இரண்டு மணித்தியாலம் பயணம் செய்து மல்கா டவுன்ஸ் போய்ச் சேர்ந்தோம்.

“மெடிக்கா, வசதிகள் குறைவான இப்படி தொலைவான அவுட் பாக் ஊரிலே ஏன் உன்னுடைய பெற்றோர் வசிக்கிறார்கள்?” என போகும் வழியில் கேட்டேன்.

“மாதவன், இது எங்களுடைய மூதாதையர் நிலம். தலைமுறை தலைமுறையாக இங்கு தான் வாழ்ந்து வருகிறோம். என் கிரான்பாவின் பெயர் மின்னாரா, கால் நடைப் பண்ணை வைத்து நடத்துகிறார். கிரான்பாவின் முன்னோர்கள் முழுக்க முழுக்க ஆதிவாசிகள்.” என்றாள் பெருமையுடன்.

அவள் கூறியது எனக்கு திகைப்பாகவிருந்தது. நான் ஒரு போதும் அவள் ஆதிவாசியாக இருப்பாள் என நினைக்கவில்லை. என் முகத்தில் வியப்பைக் கண்டு விட்டு,

“என்ன நான் வெள்ளைக்காறக் குடும்பத்தை சேர்ந்தவள் என்று நினைத்தியோ,” என கலகலவென சிரித்தாள்.

“அப்படியில்லை, மெடிக்கா நீ என்றும் என் அவுஸ்திரேலிய அழகி தான்” என அவளை அணைத்துக் கொண்டேன்.

“கிரான்பாவை சந்திப்பாய் தானே, அவர் எங்களைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லுவார்” என்றாள் மெடிக்கா.

எங்களை அழைத்துச் செல்ல பஸ் தரிப்பிற்கு மெடிக்காவின் மாமன், காருடன் வந்திருந்தார். மல்கா டவுன்ஸ் வறண்ட சிவந்த மண் கொண்ட ஊர். மழையைக் கண்டு பலமாதங்களாக இருக்கவேண்டும். எங்கும் ஒரே புழுதி. சன நடமாட்டமும் குறைவாகவிருந்தது. கூடுதலாக ஆதிவாசிகள் குடியிருக்கும் இடமாகத் தெரிந்தது வீடு போய்ச் சேர மாலை ஐந்து இருக்கும். எங்களை எதிர்பார்த்து வீட்டு வாசலில் நின்ற மெடிக்காவின் தந்தை எவரிங்கம், தாய் கட்ரீனாவும் என்னை அன்போடு வரவேற்று உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். அவர்கள் வீட்டைப் பார்த்ததும் ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனத் தெரிந்தது. மெடிக்காவின் பெற்றோர் முகச்சாயல் பார்ப்பதற்கு ஆதிவாசிகளாக தெரிந்தாலும் தோலின் நிறம் வெள்ளையரைப் போலத்தான் இருந்தது. சரளமாக ஆங்கிலத்தில் கதைத்தார்கள். மெடிக்காவின் தாய், தாதியாக ஒரு அரசாங்க வைத்தியசாலையிலும், தந்தை அந்த ஊர் கவுன்சிலில் கிளார்க்காகவும் வேலை செய்து கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். மனதில் அவுஸ்திரேலியாவின்

ஆதிவாசிகளைச் சந்திக்கப்போகிறேன் என நினைத்துக் கொண்டு போன எனக்கு அவர்கள், நல்லா படித்த அவுஸ்திராலியர்களாக தெரிந்தார்கள்.

மெடிக்காவின் தாய் கட்ரீனா கொடுத்த தேநீரை குடித்துவிட்டு மனதில் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு,

”அங்கிள்! ஆன்டி! உங்கள் அழகான மகளை நான் காதலிக்கிறேன். அவளை என் மனைவியாக்க விரும்புகிறேன், அதற்கு உங்கள் சம்மதம் வேணும்?” எனக் கேட்டேன்.

”டயர் சன், உன்னை மருமகனாக ஏற்றுக் கொள்வதில் எங்களுக்கு மனதார சந்தோசம் பெருமையும் கூட. உன்னைப் பற்றியும் உன் குடும்பத்தைப் பற்றியும் மெடிக்கா நிறையச் சொல்லியிருக்கிறாள்,” எனக் கூறிய எவரிங்கம் அங்கிள் என்னை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டார். கட்ரீனா ஆன்டி என்னை அணைத்து, நுனி காலில் எட்டி நின்று ஆறடி உயரத்தில் நின்ற என் நெற்றியில் முத்தமிட்டார்.

நாங்கள் அங்குபோய் இறங்கியது ஒரு சனிக்கிழமை. இரவு தொடர்ந்து கேட்ட டிங்கோ நாயின் ஊளை என் தூக்கத்தை கலைத்ததில் அடுத்த நாள் காலை, நேரம் கழித்துத் தான் கண்விழித்தேன். வீட்டில் உள்ள எல்லோரும் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்திற்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகவிருந்தனர். நீயும் வாறியா என மெடிக்கா கேட்க நானும் சீக்கிரமாக உடையை மாற்றிக் கொண்டு அவர்களோடு சென்றேன். தேவாலயத்தில் முழு வெள்ளையர்களும், மெடிக்காவின் பெற்றோர் போன்ற ஆதிவாசிகளும் வந்திருந்தார்கள். ஆராதனை முடிந்தபின் தேவாலயத்தை ஓட்டினாற்போல் இருந்த அறையில் தேநீரும் சிற்றுண்டியும் பரிமாறினார்கள். அதை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்து நாங்கள் காரில் ஏறவும்,

“மெடிக்காவின் வருங்காலக் கணவரை நாம் கிரான்பாவிற் கு அறிமுகப் படுத்த வேண்டாமா?” எனக் கூறியபடி காரை கிரான்பா வீட்டை நோக்கி ஓட்டினார் அங்கிள் எவரிங்கம். மரத்தால் செய்த கிரான்பாவின் வீடு ஒரு ஐம்பது கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் அதிக சன நடமாட்டம் இல்லாத இடத்தில் இருந்தது. பக்கத்திலே தான் அவருடைய கால் நடைப் பண்ணை. பாட்டி ஆறு வருடத்திற்கு முன் தவறியபின்னர் கிரான்பாவின் தங்கையும் தங்கையின் மகனும் தான் அந்த வீட்டில் அவருடன் வாழ்ந்து வந்தனர். கிரான்பா இந்த நாட்டின் ஆதிவாசிகளின் முகவெட்டுடன் மெடிக்காவின் பெற்றோர் போல வெள்ளைத் தோலில்லாமல் கூட என் நிறமாக, செம்பட்டையும் நரையும் கலந்த தாடியும், அதே நிறத்தில் நெளிந்த முடி கொண்ட பரட்டைத் தலையுமாக சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார்.

மெடிக்கா என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு போய், “கிரான்பா உங்களைச் சந்திக்க என் வருங்காலக் கணவர் மாதவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்,” என என்னை அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“காயா! வெல்கம் பேரனே” என்றார் மின்னூரா கிரான்பா. பக்கத்தில் நின்ற மெடிக்கா, ‘காயா’ என்றால் நூன்கார் மொழியில் வணக்கம் என விளங்கப்படுத்தினாள்.

நாங்கள் பல விசயங்களைப் பற்றிக் கதைத்தோம். திடீரென கிரான்பா,

“மகனே, சன் நீ நிச்சயமாக வெள்ளையன் இல்லை. நீ எந்த நாடு?” என சத்தமாகச் சிரித்தபடி கேட்டார்.

“சிறீலங்கா.”

“தமிழா சிங்களமா?” அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டார்.

“தமிழ்.”

“அப்போ நீ திராவிடன் தானே?”

“ஓம் கிரான்பா, நான் திராவிடன் தான். உங்களுக்குத் தெரியுமா, கப்டன் குக் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு வருவதற்கு நாலாயிரம் வருடங்களுக்கு முன், தென் இந்தியாவிலிருந்து திராவிடர் இங்கு வந்து குடியேறி, ஆதிவாசிகளுடன் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய் இணைந்து கொண்டார்களாம், என, டி, என். எ ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள்.”

“ஹ ஹ ஹா! நீ சொந்தம் கொண்டாடுகிறாயா?” என்று சிரித்தவர் தொடர்ந்து, “மாதவன் உங்கள் நாட்டிலே நடக்கிறதைப் பத்திரிகையில் வாசிக்கிறோம் டெலிவிசனில் பார்க்கிறோம். இதிலே பார் எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் ஒருவித ஒற்றுமை. உங்களுக்கு உங்கள் சொந்த மண்ணிலே உயிருக்கு உத்திரவாதமில்லாமல் இரண்டாந்தர குடிமக்களாக வாழ வேண்டிய நிலைமை. நாங்கள் 65,000 வருடங்களாக இந்த அவுஸ்திரேலியக் கண்டத்திலே வாழ்ந்தவர்கள். 1777ஆம் ஆண்டில், பிரித்தானியர் எங்கள் மண்ணில் காலெடுத்து வைத்தார்கள், அன்று முதல் நாங்கள் எங்கள் சொந்த மண்ணிலே புறக்கணித்து ஒடுக்கப்பட்டு, வாழவேண்டியிருந்தது. எங்களை ஒழித்துக் கட்டும் நோக்கத்தோடு சுட்டுக் கொன்றார்கள். நாங்கள் குடிக்கும் நீர் நிலைகளில் நஞ்சைக் கலந்து சாகடித்தார்கள். சிறுவர்களையும் இளைஞர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு போய் வீடுகளிலும் தோட்டங்களிலும் அடிமைகளாக வேலை செய்ய வைத்தார்கள். இப்படிப் பல கொடுமைகள்.

பின்பு, 1910 ஆண்டில் இருந்து 1970 ஆண்டு வரையான காலத்தில் ‘குபாவின்’, வெள்ளையரின், மத்திய அரசும் மாநில அரசும் சேர்ந்து, “ஒன்றாக இணைத்தல்” என்ற சட்டச் செயற்திட்டத்தின்

கீழ் ஆதிவாசிகளுக்கும் வெள்ளையருக்கும் பிறந்த பிள்ளைகளை, அவர்கள் தோல் நிறத்தால் அடையாளம் கண்டு, வலுக்கட்டாயமாகப் பிடித்துக் கொண்டு போய் கிறிஸ்தவ சேவைக் குழுக்கள் மற்றும் அரசாங்கம் நடத்தும் விடுதிகளிலும் தனியார் வீடுகளிலும் சேர்த்தனர். இவர்கள் கொஞ்சம் நிறமாக இருந்ததால் இலகுவாக வெள்ளையர் சமூகத்திற்குள் உள்வாங்கப்பட்டு இணைந்து விடுவார்கள் என்ற நோக்கத்துடன் செயல் பட்டார்கள். இந்தக் காலகட்டத்தில் இப்படிப் பாதிக்கப் பட்டவர்களை திருடப்பட்ட தலை முறையினர் என்போம், இது தெரியுமோ?.”

“ஓம் ஓம் தெரியும்.”

“அந்த விதத்தில் நானும் பாதிக்கப்பட்டேன். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து நாற்பதாம் ஆண்டில் ஒரு நாள், அப்போ குளிர்காலம், காலை எட்டு மணியிருக்கும், சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் எங்கள் சிறிய கிச்சனை சூடேற்றிக் கொண்டிருந்தது. என் தம்பிக்கும் எனக்கும் அம்மா காலை உணவு தயாரித்து தரும்வரை நித்திரை கலையாமல் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது முன் வாசல் கதவு தடதடவென உரிமையோடு தட்டப்பட்டது. அப்பா வீட்டில் இல்லாததால் அம்மா கதவைத் திறக்கத் தயங்கினார். திரும்பவும் கதவே உடைந்து விடும் போல தட்டினார்கள், அம்மா போய் கதவைத் திறந்தார். சூட் அணிந்த ‘குபா’, வெள்ளைக்காறன் கட்டளையிட இரண்டு பொலீஸ்காரர்கள் என்னையும் தம்பி டேவிட்டையும் கதறக்கதற தூக்கிக் கொண்டுபோய் அரசாங்க வண்டியில் ஏற்றினார்கள். எங்கள் அம்மா பையித்தியம் பிடித்தவர் போல் கத்திக் குளறி அழுதார். அவர்கள் அம்மாவைப் பொருட்படுத்தவே இல்லை. நோட்டுக்கு ஓடி வந்த அம்மா முழந்தாளில் விழுந்து குளறி அழுதார். வண்டி புறப்பட்டுப் போகவும் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தேன், அம்மா முகத்தில் கண்ணீர் வழிந்தோட கைமுஷ்டியை நோட்டில் அடித்தபடி...! இத்தனை வருடத்திற்கு பின்னும் அம்மாவைப் பிரிந்த வலி இன்னும் இருக்கிறது.” உணர்ச்சியில் அவர் குரல் நடுங்கியது. கண்களில் நீர் கசிந்தது.

“கிரான்பா அப்போ உங்களுக்கு எத்தனை வயதிருக்கும்,” எனக் கேட்டேன்.

“ஐந்து வயது தான் சன். இப்படி கொண்டு போய் சேர்த்த விடுதிகளில் எமது மொழியிலே கதைக்கவிடாது வலுக்கட்டாயமாக ஆங்கிலம் வாசிக்கவும் கதைக்கவும் கற்பித்தார்கள். காலையும் மாலையும் செபம் செய்ய வைத்தார்கள். நாங்கள் தாய் தந்தையின் அன்புக்காக ஏங்கினோம். அது மட்டுமில்லை இந்தத் திருடப்பட்ட தலைமுறைப் பிள்ளைகளான நாங்கள் அங்கே உடலாலும், உளவியல் ரீதியாகவும்

பாலியல் வன்முறையாலும் பெரிய அளவில் பாதிக்கப்பட்டதால், அங்கு இருந்து விடுதலை கிடைத்த பின்னும் அதீத வேதனையை வாழ் நாள் முழுவதும் அனுபவிக்கிறோம்.

இப்படி அக்கால கட்டத்தில் திருடப்பட்ட தலைமுறையினர், குடும்பத்திலிருந்து பிளவுபட்டுப் பிரிந்ததால் எமது கலாச்சாரம் பண்பாடு அடையாளம் எல்லாவற்றையுமே தொலைத்து விட்டோம். இது எல்லாம் எங்களுக்கு நடந்து முடிந்த கதை. இப்போது வெள்ளையர்களின் பழக்க வழக்கங்களை மேற்கொண்டு வாழ்கிறோம். இரண்டாயிரத்து எட்டாம் ஆண்டில் பிரதமராக இருந்த கெவின் றாட், அவுஸ்திரேலியப் பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்கத்தின் சார்பில், எங்கள் திருடப்பட்ட தலைமுறைக்கு இழைத்த அநீதிக்கு மன்னிப்புக் கோரினார்.”

“ஓம் ஓம் கிரான்பா ‘இன்று நாங்கள் இந்த மண்ணின் பூர்வீக மக்களை கௌரவிக்கிறோம். உலகிலே மனித சரித்திரத்தில் தொடர்ச்சியாகத் திகழும் மிகப் பழமை வாய்ந்த கலாச்சாரம் அவர்களுடையது. நாங்கள் கடந்த காலத்தில் தவறாக நடத்தியவையாவற்றையும் முக்கியமாக திருடப்பட்ட தலைமுறையினரை நினைவு கூறுகிறோம்’ என்று அவரின் நீண்ட மன்னிப்புக் கோரும் பிரேரணை தொடங்கியது அல்லவா?” என்றேன்.

“யெஸ், சொறி சொன்னது ஒரு தைரியமான சரித்திரம் படைக்கும் செயல். அதை நாங்கள் மனதார ஏற்கவேண்டும்,” என்றாள் மெடிக்கா.

“சரி மகள், ஒப்புக் கொள்கிறேன். எமக்கு ஏற்பட்ட தழும்பு மறையலாம். பட்ட துன்பம் மாறாது, மறக்கலாமா அந்த உணர்வை, ம...ற...க்...கவே முடியாது.” என்ற கிரான்பாவின் குரலில் நடுக்கத்தைக் கவனித்தேன்.

மூன்று நாள் அங்கு தங்கிவிட்டு நான் மட்டும் சிட்னி திரும்பினேன். இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் தான் துணிந்து என் பெற்றோரிடம் மெடிக்காவை திருமணம் செய்வதைப் பற்றிய பேச்சை எடுத்தேன்.

“அம்மா! அப்பா! நீங்கள் மெடிக்காவை சந்தித்திருக்கிறீர்கள் தானே. அவளைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்,”

“வடிவான பெட்டை. வெள்ளைக்காரச்சி தானே. இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்தவளோ?”

“இல்லை அம்மா! மெடிக்கா இண்டிஜனஸ் இந்த நாட்டின் ஆதிவாசி பரம்பரையைச் சேர்ந்தவள். அவளைக் காதலிக்கிறேன், அவளைத்தான் கல்யாணம் கட்டப்போறேன்.”

ஒரு நிமிடத் தாமத்திற்குப்பின், “ஐயோ போயும் போயும் ஒரு அபோரிஜினல் சாதியையா தேடிப் பிடித்தாய்?” என்று கீச்சிட்டா அம்மா.

“மாதவன் அந்தப் பிள்ளையின் குடும்பத்துக்கும் எங்கட குடும்பத்திற்கும் ஒத்துப்போகுமா?” என தனது ஐயத்தைப் போட்டு வைத்தார் அப்பா

“அவர்கள் திருடப்பட்ட தலைமுறையை சேர்ந்தவர்கள். அவர்களின் பண்பாடு பழக்கவழக்கங்கள் வெள்ளை அவுஸ்திரேலியர் போலவேதான். படித்தவர்கள், பெற்றோர் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள், கிறீஸ்தவர்கள். அப்பா! நான் மெடிக்காவின் தாய் தகப்பனை அவர்கள் ஊரான மல்கா டவுன்சுக்குப் போய்ச் சந்தித்து எங்களுடைய திருமணத்திற்கு அவர்களது ஆசீர்வாதமும் கிடைத்துவிட்டது.”

“ஆனால் மாதவன், எங்கட சாதி சனம் தெரியா...தோ?” என்றார், கண்டம் மாறியும் பழமையை மறக்கமுடியாத என் அம்மா.

“எங்கள் சொந்த மண்ணில் உயிருக்கு உத்தரவாதமில்லாது இங்கு ஓடிவந்து இந்நாட்டின் குடிமக்களாகி விட்டோம். இவர்களும் எங்களைப் போல் தங்கள் சொந்த மண்ணிலே வெள்ளையரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் உயிர்களை இழந்து உரிமைகளை இழந்து பல கொடுமைகளையும் அனுபவித்தவர்கள்.. இந்த விசயமே எங்களுக்கும் ஆதிவாசிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை காட்டுகிறது. இதுவே எங்களை இணைக்கும் ஒரு பாலம்.” இதை சொல்லிவிட்டு அவர்கள் சம்மதம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் என் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டேன்.

(தமிழ் முற்போக்கு எழுத்தாளர் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை)

நன்றி,

கணையாழி சஞ்சிகை

‘ஆகஸ்ட்’ 2020

மனிதம்

சண்முகம் அவுஸ்திரேலியாவில் அகதியாக குடியேறி முப்பத்தைந்து வருடங்கள் ஆகிறது. அவருக்கு இப்போது எண்பத்தைந்து வயது. மனைவி அவரைத் தனியே தவிக்கவிட்டிட்டுப் போய் ஐந்து வருடங்களாகிறது. சண்முகத்தாருக்கு ஒரு மகனும் இரண்டு மகள்மாரும். உழைத்து அவர்களைப் படிக்கவைத்து நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்து கலியாணமும் செய்து வைத்திருந்தார். இப்போது அவருக்கு அருமையான ஆறு பேரப்பிள்ளைகள். அவர் பிள்ளைகளுக்கோ வேலை, வீட்டு வேலை, என இந்த இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் ஓட்டமயமான வாழ்க்கைதான். சண்முகத்தார் மொஸ்மன் புறநகரில், தன் சொந்த யூனிட்டில் தனியாக வாழ்ந்து வருகிறார். குட் செஃப் என்ற சமைத்த உணவு விநியோகம் செய்யும் நிறுவனத்திலிருந்து ஐந்து நாளைக்கு தேவையான, தனக்குப் பிடித்த சாப்பாட்டை ஓர்டர் பண்ணி குளிர்பெட்டியில் வைத்து விரும்பியதை எடுத்து, மைக்ரோவேவில் சுட வைத்துச் சாப்பிடுவார். பிள்ளைகள் அருகாமையில் இருந்தபடியால் அடிக்கடி அவர்களும் பேரப்பிள்ளைகளும் அவரை பார்க்க வருவார்கள். அப்போது அவருக்குப் பிடித்த உணவை முக்கியமாக மீன் பொரியல், மீன் குழம்பு கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். ஒரு எண்ணம் வந்தால் தானே சமைத்துச் சாப்பிடுவார் அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழர் பண்டிகை நாட்களுக்கு விடுமுறை கிடையாததால், அதை குடும்பத்தோடு கொண்டாடக் கிடைப்பதில்லை. ஆனால் ஆங்கில வருடப்பிறப்பு, ஈஸ்டர் நத்தார் விடுமுறை நாட்களில் பிள்ளைகளுடனும் பேரப்பிள்ளைகளுடனும் ஒன்றாகக் கூடி ஒரே சும்மாளமும் சந்தோசமாகவும் கொண்டாடுவார்.

மனைவி போனபின் அவரை தனிமை வாட்டியது. எனினும் அவுஸ்திரேலியாவிலே தானே இவரைப்போல் வயதுபோனவர்கள், முக்கியமாக ஒண்டிக்கட்டைகள் தனித்துப் போய் தனிமையை உணராமல் இருப்பதற்கு வயோதிபருக்கான சனசமூக நிலையம்

இருக்கிறது. வாரத்திலே மூன்று நாள் இவர்களை வாகனங்களில் வந்து அழைத்துக் கொண்டு போவார்கள். அங்கு உடலுக்கு தேவையான தேகப்பியாசம் செய்வதற்கும், மூளை கறள் கட்டாமல் இருக்க ஸ்கரபில், செஸ் எனப் பல போர்ட் ஆட்டங்களை விளையாடுவதற்கும் வசதிகள் உண்டு. அங்கே மதிய உணவும் வாங்கி உண்ணக் கூடியதாகவிருந்தது. அவுஸ்திரேலியா பல்லின பண்பாட்டு மக்களுக்கு புகலிடம் கொடுக்கும் நாடாயிற்றே. ஆகையால் இந்த சமூக நிலையத்தில் சீனர், இந்தியர், இத்தாலியர், பிரஞ்சுக்காரர், ஜேர்மனியர், மத்தியகிழக்குத்தேசத்தவர் என பல இனமக்களைச் சந்திப்பார். ஆனால் ஏனோ அவர் வசித்த பகுதியில் தமிழரை மருந்துக்குக் கூட சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. தமிழ் பேசுவதற்கு ஆளில்லாது ஏங்கினார். செக்கோஸ்லோவாக்கியாவை சேர்ந்த யூதர் இனத்தைச் சேர்ந்த பட்டர்சன் (Patterson), தான் அவருக்கு உற்ற தோழனாக இருந்தார். ஒரே ஊர்க்காரர்கள் போல் பழகினார்கள். தங்கள் தங்கள் ஊரைப்பற்றிய விசயங்களை பரிமாறிக் கொள்வார்கள். அவரும் சண்முகத்தார் போல மனைவியை இழந்தவர். அது மட்டுமல்ல இவரும் சொந்த மண்ணிலே இனப்பிரச்சனையால் உயிருக்கு உத்திரவாதமில்லாததால் இங்கு புகலிடம் தேடி வந்தவர். 1995 இல் வலிகாமத்திலிருந்து தென்மராட்சியின் இடப்பெயர்வோடு எல்லாவற்றையும் இழந்து இறுதியில் அவுஸ்திரேலியாவிற்குள் தஞ்சம் அடைந்திருந்தார் சண்முகம்.

நாசி ஜேர்மனியின் மனித இன அழிப்பிலிருந்து தப்பி தான் வாழ்ந்த செக்கோஸ்லோவாக்கியா நாட்டை விட்டு வெளியேறி நாடு நாடாக அலைந்து இறுதியில் அவுஸ்திரேலியாவில் தஞ்சம் அடைந்திருந்தார் பட்டர்சன். இதனால் அவர்களுக்குள் கதைப்பதற்கு பொதுவான விசயங்கள் பல இருந்தன. போர்ட் கேமில் முழுநேர பொழுதைக் கழிக்காமல் சண்முகத்தாரும் பட்டர்சனும் தங்கள் மனதில் தேக்கி வைத்திருந்த அனுபவங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வார்கள்.

“பட்டர்சன், நான் ஊரிலே இருந்தபோது சிறுபான்மைத் தமிழரான நாங்கள் துன்புறுத்தப்பட்டோம். நான் எப்பவோ பரலோகம் போய் இருப்பன். ஆனால் சிலகருணை மனம் கொண்ட நல்ல மனிதர்களால் தான் நான் இந்த எண்பத்தைந்து வயது வரையும் வாழ்கிறேன்,” என்றார் சண்முகத்தார் தேனீரை ஒரு மிடறு சுவைத்தபடி.

“என்ன! நீரும் என்னைப் போல உயிர் தப்பி இருக்கிறீர்? என் நண்பரே! ஹிட்லரின் இன அழிப்பிலிருந்து நான் உயிர் தப்பி எனது இந்த தொண்ணூறு வயது வரையும் நானும் வாழ்ந்து விட்டேன். எங்கே உமது அனுபவங்கள் சிலவற்றைச் சொல்லும் கேட்கலாம்.” என்றார் பட்டர்சன் ஆவலோடு.

“இல்லை பட்டேர்சன் மூத்தவரான நீர் முதலில் உம்முடைய அனுபவங்களைச் சொல்லும். நான் என் அனுபவங்களை பிறகு சொல்லுறேன்.”

“நீர் முதலிலே சொல்லும்”, என பட்டர்சன் வற்புறுத்தவும், சண்முகத்தார் தன் அனுபவங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“முதலில், எங்கள் நாட்டையும் நாட்டு மக்களைப் பற்றியும், அங்கு நடந்த உள்நாட்டுப் போரைப் பற்றியும் தெரியுமோ?”

“ஓம் நல்லாத் தெரியுமே. நீர் சிறுபான்மையான தமிழன் தானே?”

“ஓம்! ஓம், பெரும்பான்மைச் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் ஒற்றுமையாகத்தான் வாழ்ந்தோம். சில தன்னலவாதிகளான சிங்கள அரசியல்வாதிகள் சிறு பான்மையான தமிழருக்கு சம உரிமை குடுக்காமலும் இனதுவேசத்தை வளர்த்ததால் ஆயிர்த்து தொளாயிரத்து ஐம்பத்து ஆறு முதல் சின்னதாக முறுகல்கள் தொடங்கி பெரிதாகிப் போய் முப்பது வருடகாலமாக உள் நாட்டுப் போர் நடந்தது.

1958 இல் நான் தென் இலங்கைக் கடலோர டவுனான காலி ஆஸ்பத்திரியில் டொக்டரராக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போ எனக்கு இருபத்தைந்து வயது, இளம் வயதுதானே, வாழ்க்கையை சந்தோசமாக அனுபவித்து கொண்டிருந்தேன். எனது தாயும் சகோதரர்களும் கொழும்பில் வசித்து வந்தனர். ஒவ்வொரு வீக்கெண்டும் வெள்ளிக்கிழமை மாலையில் பஸ்ஸிலே கொழும்பிற்குப் போய் திங்கட்கிழமை காலையில் வேலைக்கு வந்துவிடுவேன், பயணம் இரண்டரை மணித்தியாலம் தான். அன்று வெள்ளிக்கிழமை, கடைசி நோயாளியான சோமரட்ன ஒரு சிங்களவர், என்னிடம் சிகிச்சைக்காக அடிக்கடி வருவதால் நல்ல பழக்கம். வழக்கம் போல 'நான் கொழும்புக்கு போறேன் என்னை பஸ் ஸ்டாண்டில் இறக்கி விடுகிறீர்களா?' எனக் கேட்டேன். அவர் 'டொக்டர், பஸ் போற வழியில் நிலைமை அவ்வளவு சரியாயில்லையாம், நீங்கள் ரயிலில் கொழும்புக்கு போவது தான் நல்லது,' எனச் சொல்லி என்னைத் தன் காரிலே ரயில்வே ஸ்டேசனில் இறக்கி விட்டார். கொழும்பு கோட்டை ஸ்டேசனில் இருந்து இருபத்து ஐந்து கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் அமைந்திருக்கும் பாணந்துறை ஸ்டேசன் வரை எந்தவித அசம்பாவிதமும் இல்லாமல் ரயில் போய் சேர்ந்தது, அப்போ நான் இருந்த பெட்டிக்குள் சில காடையர்கள் ஏறி, 'இங்கு தமிழர் யார்?' என சிங்களத்தில் கேட்டுக்கொண்டு ஒவ்வொரு ஆளாகப் பாத்துக் கொண்டு வந்தனர். நான் நீட்டு காட்சட்டையும் சேர்ட்டும் அணிந்திருந்ததாலோ என்னவோ, நான் சிங்களவன் என நினைத்திருக்க வேணும். என்னை கடந்துபோனவர்கள், பாவம் எமது தமிழினத்திற்குரிய வேட்டி அணிந்திருந்த தமிழனை உருட்டி மிரட்டி வண்டியை விட்டு இழுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள்.

தப்பினேன் பிழைத்தேன் என நினைத்துக் கொண்டேன். கொழும்பு கோட்டை நிலையத்தில் ரெயில் போய் நின்றதும் வண்டியை விட்டு இறங்கப்போன நான் பயந்துபோனேன். பிளாட்போமிற்கு. அடுத்த பக்கத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த 'யாழ்தேவி' ரயில் நின்றது. ரயில் வண்டியில் வந்தவர்கள் எல்லோரும் தமிழர். அவர்களை இரும்பு கம்பிகளாலும், சங்கிலிகளாலும் பொல்லுகாளாலும் அடித்ததால் இரத்த வெள்ளத்தில் வலியுடன் துடித்துக் கொண்டு கிடந்தனர். அங்கே பெரிய கூட்டமும் அலறலும், எத்தனை பேர் உயிர்யிழந்திருந்தார்களோ தெரியாது. ரயில் வண்டியை விட்டு பிளாட்போமில் இறங்காது தயங்கி நின்ற போது, என் வண்டிக்கு பக்கத்திலே இருந்த ரயில்லைனில் இன்னுமொரு ரயில் வண்டி வந்து நின்றது. உடனே அந்த வண்டிக்குள் பாய்ந்து ஏறி வெறிச்சோடியிருந்த அடுத்த பிளாட்போமில் இறங்கிக் கொண்டேன். விறு விறுவென ஸ்டேசன் மாஸ்டர் ஆபிசுக்குள் போய் ஒருக்கா வீட்டுக்கு டெலிபோன் பண்ணலாமா என கேட்டேன். அவர் என்னை மேலேயும் கீழேயும் பார்த்துவிட்டு, 'உம்மை பாத்தா தமிழனா தெரியவில்லை, பயந்ததாகக் காட்டாமல் வெளியேபோய் பஸ் ஏறி வீட்டுக்கு போயிடும்,' என்றார். கடவுளாலும் அந்த நல்ல மனிதர்களாலும் அன்று நான் இரண்டு முறை உயிர் தப்பி வீடு போய் சேர்ந்தேன்." என்றார் பெருமூச்செறிந்தபடி.

“பட்டர்சன், அடுத்து நான் சொல்லப் போவது 1983 ஜூலை மாதம் சிறீலங்காவில் நாடு முழுவதும் சிறுபான்மையான தமிழருக்கு எதிராக நடந்த மிகப் பெரிய திட்டமிட்ட இனத்துவேச படுகொலையின் போது, என் அனுபவம் பற்றியது.”

இடைமறித்த பட்டர்சன், “ஓம் தெரியும் இது பிளாக் ஜூலாயாக உங்கள் நாட்டின் சரித்திரத்தில் பதிவாகியுள்ளதாக நான் வாசித்திருக்கிறேன். இதை போல்தான் நாசி ஹிட்லரின் இரகசியக் காவல்துறை, 'கெஸ்டாப்பு' பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள் என நினைக்கிறேன். ஐரோப்பாவில் வாழ்ந்த யூதரை பூண்டோடு அழிப்பதில் முக்கிய சூத்திரதாரிகள் இவர்களே. இரண்டாவது மகா யுத்தத்திற்கு முன் 1938 நவம்பர் ஒன்பது இரவு. இந்த இரகசியக் காவல்துறை யூதரையும் அவர்களது வீடுகளையும் அடித்து நொருக்கி, நாங்கள் வழிபடும் சினகாக் (synagogue) எனப்படும் எங்கள் ஜெப ஆலயங்களையும் அழித்தனர். நொருங்கிய கண்ணாடிச் சிதறல்கள் வீதியெங்கும் பளிங்குப் போல் பரவிக் கிடந்தபடியால் இந்த இரவை ஆங்கிலத்தில் கிரிஸ்டல் நைட், (பளிங்கு இரவு) ஜெர்மனில் கிரிஸ்டால்ட்னசைட் என எங்கள் சரித்திரத்தில் பதிந்துள்ளது” என்றார் பட்டர்சன்.

“அப்படியா! இது எனக்கு தெரியாது,” என்றார் சண்முகத்தார்.

“சொரி, ஷண் நீர் தொடரும். உம்முடைய அனுபவத்தைக் கேட்க ஆவலாயிருக்கிறேன்”

தொடர்ந்து சண்முகம், “அப்போது நான் அரசாங்க உத்தியோகத்தை இராஜினாமா செய்துவிட்டு, ஜாயல எனும் கிராமத்தில், வீட்டோடு ஒரு மெடிக்கல் கிளினிக் போட்டு வைத்தியம் செய்துக் கொண்டிருந்தேன் அன்று. பல இன அழிப்பு கும்பல்கள் தமிழர்களின் வீடுகளுக்கு தீ வைத்து அவர்களை தாக்கி படுகொலை செய்தனர். இந்துக் கோயில்களை இடித்து தீக்கு இரையாக்கினர். என் வீடு இருந்த ரோட்டுக்கு கோஷத்தோடு வந்த கூட்டம், வீடுகளையும் கடைகளையும் அடித்து நொருக்கும் சத்தம் கேட்டு நான் கதிகலங்கிப் போனேன். அவர்களின் கோஷம் என் வீட்டை நெருங்க நெருங்க என்ன செய்வது என அறியாது மனம் திக் திக்கென அடிக்க, கடவுளே நீ தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என மன்றாடினேன். என் விட்டுக் கேட்டடிக்கு வந்துவிட்டார்கள். திடீரென கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவன், வாசலில் மாட்டியிருந்த என் பெயர் பலகையை பிடுங்கி எடுத்து என் வளவுக்குள் எறிந்தபடி ”இந்த வீடில்லை” என சிங்களத்தில் உரக்கச் சொன்னபடி அந்தக் கும்பலை என் வீட்டைக் கடந்து கூட்டிச் சென்றான். கடவுள் அவன் உருவில் எனக்கு உதவி செய்திருந்தார். அவன் வேறு யாருமில்லை ஒழுங்கா என்னிடம் வைத்தியத்திற்கு வருபவன்.”

”அவன் நெஞ்சிலும் ஈவு இரக்கமும் நன்றி உணர்வும் இருந்திருக்கிறது. மனிதம் சாகவில்லை” என்றார் பட்டர்சன்.

அடுத்த கிழமை சண்முகத்தைச் சந்தித்த பட்டர்சன், “ஷண் என் அனுபவம் கிட்டத்தட்ட எண்பது வருடங்களுக்கு முன் 1939 யில் நடந்தது. அந்த வருடம் மார்ச்சில் செக்கஸ்லோவாக்கியா நாட்டின் ஒரு பாதியை ஹிட்லர், தன் ஆதிக்கத்திற்குள் கொண்டு வந்து நாசி ஜெர்மனியுடன் சேர்த்திருந்தார். துரதிஷ்டவசமாக எங்கள் வீடு நாசி ஜெர்மனி பகுதியில் இருந்தது. அப்போது எனக்கு பத்து வயது, அன்று பள்ளிக்குப் போயிருந்தேன். வகுப்பு தொடங்க முன் பிரார்த்தனை செய்யத் தொடங்கினோம். எனது டீச்சர், வழமைபோல் லோர்ட் அவ கோட்,’ என பிராத்திப்பதற்குப் பதிலாக எல்லோரையும் ‘ஹெ ஹிட்லர்’, என வலது கையை நெற்றியில் வைத்து சலூயூட் செய்ய சொன்னார். எல்லோரும் ‘ஹெ ஹிட்லர்’ எனச் சொல்ல நான் மட்டும் ‘லோர்ட் அவ கோட்’ எனச் சொன்னேன். வாத்தியார் ”பட்டர்சன் நீ ‘ஹெ ஹிட்லர்’ என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்,” என்றார். இதன் விளைவு தெரியாமல் நான் முடியாது எனச் சொல்லிவிட்டேன். பின்பு காலை பத்து மணி இடைவேளைக்குப் பின் நாங்கள் வகுப்புக்கு திரும்பினோம். வகுப்பு ஆரம்பிக்க முன் ஆசிரியர், “எமக்கு மத்தியில் ஒரு கள்ளன் இருக்கிறான். அவன் யார்? என கேட்டார். ஒருவரும் பதில் சொல்லவில்லை. ஆசிரியர் என் மேசையடிக்கு வந்து, இதோ பாருங்கள், பட்டேர்சன் தான் கள்ளன்,’ என கத்தியபடி, முன் கூட்டியே என் லாச்சியில் போட்டு வைத்திருந்த

தனது பார்க்கர் பேனாவை எடுத்துக் காட்டினார். பயந்து போய் நான் வகுப்பை விட்டு ஓட்டம் பிடித்தேன்.

‘அவன் கள்ளன் விடாதேங்கோ பிடியுங்கள்!’ என ஆசிரியர் கத்த, சில பிள்ளைகள் என்னை துரத்திக் கொண்டு வந்தார்கள். நான் எல்லா ஓட்டப் பந்தயங்களில் முதல் இடம் எடுப்பவனாச்சே, அவர்களால் என்னைப் பிடிக்க முடியவில்லை. தப்பி வந்து வீட்டுக்குள் கதவைச்சாத்தி தாழ்பாழ் போட்டுக்கொண்டு, என் பெற்றோரிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னேன். அன்று மாலை பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியர், அவர் நாசி ஆதரவாளரில்லை, என் பெற்றோருக்கு டெலிபோன் பண்ணி, “பட்டர்சனை நாளைக்கு பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பவேண்டாம், வீட்டிலும் வைத்திருக்க வேண்டாம். அவன் உயிருக்கு ஆபத்து. நாளை காலைக்கிடையே அவனை வேறு இடத்திலே கொண்டுபோய் விட்டுவிடுங்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அம்மாவும் அழுது கொண்டு இரவோடு இரவாக என்னைக் கொண்டு போய் ஒரு கத்தோலிக்க கன்னியர் மடத்தில் ஒப்படைத்தார். அவர்கள் என்னை மறைத்து வைத்திருந்தார்கள்.

1939 இல் ஹிட்லர் ஐரோப்பாவில் உள்ள யூதரின் மேல் மேற்கொண்ட இன அழிப்பிலிருந்த குழந்தைகளையாவது காப்பாற்றுவதற்காக, ‘மழலையர் போக்குவரத்து சேவை,’ அதாவது ஆங்கிலத்தில் கிண்டர் டிரான்ஸ்போர்ட் என ஒரு ‘என். சி. ஓ’ அமைப்பு பிரித்தானியாவில் உருவானது என்பதை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். என் தாய் அன்று இரவே செக்கஸ்லோவாக்கியாவில் இருந்த இந்த அமைப்பை அணுகி என் மகன் இங்கு இருந்தால் அவன் உயிருக்கு ஆபத்து அவனையும் இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பி வையுங்கோ எனச் சொல்லி கெஞ்சியிருக்கிறார். இரண்டு நாளில் பதில் சொல்லுவதாக கூறியிருக்கிறார்கள். அடுத்த நாள் நடுராத்திரியில் அந்த அமைப்பில் இருந்து அம்மாவுக்கு டெலிபோன் வந்தது. ‘பிறாக் செண்ட்ரல் ஸ்டேசன் நாளை விடிய 2 மணி.” எனச் சொல்லியவுடன் டெலிபோனைத் துண்டித்துவிட்டார்கள். உடனேயே என் தாயார் கத்தோலிக்க மாடத்திலிருந்த என்னை பிறாக் ஸ்டேசனுக்கு அழைத்துச் சென்று அந்த அமைப்பின் பொறுப்பில் ஒப்படைத்தார். போலாந்து வழியாக ஒல்லாந்து போகும் ரயில் வண்டியில், என்னைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டு, ஏற்றிவிட்டு கண்ணீர் வடிய, “உன்னை இனி எப்போ பார்ப்பேனோ தெரியாது என்றார், அதை என்னால் இன்றுமட்டும் மறக்கமுடியாது. ஷண் யோசித்துப் பாரும? எனக்கு பத்து வயது தான். முதல் முறையாக தாயைப் பிரிந்து எங்கே? ஏன் போறோம்? என்று புரியாமல் ரயில் வண்டியில் அமர்ந்தேன். வண்டி புறப்படவும் என் தாயார் கைகாட்ட நானும் கண்ணீர் வடிய கைக்காட்டினேன்.

அன்று ஆகஸ்டு இரண்டு நான் ஏறிய அந்த ரெயில் வண்டி தான் யூதர் பிள்ளைகளுடன் கடைசியாக பிராக்கை விட்டு வெளியேறிய கிண்டர் ரயில். அந்த வருடம் செப்டம்பரில் ஹிட்லர் போலாந்து மேல் படை எடுத்தார். பிரித்தானியா ஜெர்மனி மேல் படையெடுத்தது. குழந்தைகள் காப்பாற்றும் பணியும் அதோடு நிறுத்தப்பட்டது.

எதுவுமே புரியாமல், வண்டியில் இருந்த குழந்தைகளைப் பார்த்தேன். ஐந்து வயது முதல் எட்டு வயது ஆண் பெண் குழந்தைகள். அவர்களுக்குள் நான் தான் மூத்தவன் போலத் தெரிந்தது. தாய் தந்தையரைப் பிரிந்த பிள்ளைகள் அழுதபடியே இருந்தனர். நானும் அதே நிலைதான். ஆனால் அவர்கள் அழுவதை பொறுக்கமுடியாமல் அவர்களுக்கு விளையாட்டுக் காட்டினேன். ஒல்லாந்து போகும் வழியில் இந்த கிண்டர் டிரான்ஸ்போர்ட் உத்தியோகத்தர் பிள்ளைகளின் பெயரை அழைத்து எண்ணிக்கையையும் உறுதிசெய்து கொண்டார். ஆனால் என் பெயர் கூப்பிடப்படவில்லை. ரெயில் வண்டி புறப்பட்டு பிறாக் ஸ்டேசனை விட்டு பல மைல் தூரம் வந்து விட்டோம். 'என்ன செய்வது லண்டன் போய் பார்ப்போம்', என்றார் அந்த உத்தியோகத்தர். எனக்கு விசயமே விளங்காது பேந்தப் பேந்த முழித்தேன்.

எந்தவித தடங்கலும் இன்றி போலாந்தை அடைந்தோம், அப்போ அந்த நாடு ஹிட்லரின் நாசி ஆதிக்கத்துக்குள் வந்திருக்கவில்லை. பசியாலும் தாகத்தாலும் வாடிக்கொண்டிருக்கும் எங்கள் நிலைமையைப் புரிந்து போலாந்து பெண்கள் சிலர் பிஸ்கட்டும், பழரசமும் கொடுத்தது எங்களுக்கு சற்று ஆறுதலாகவிருந்தது. அங்கு அரை மணித்தியாலம் நின்று ரெயில் வண்டி புறப்பட்டு அட்லாண்டிக் கரையோரத்தில் இருந்த (ஹொலண்டை) ஒல்லாந்தை அடைந்தது, அங்கிருந்து கப்பல் மூலம் ஆங்கிலக் கால்வாயைக் கடந்து பிரித்தானியாவிற்குள் தஞ்சம் அடைந்தோம். ரெயிலில் லண்டன் லிவர்பூல் ஸ்டிரீட் ஸ்டேசனை அடைந்ததும் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்ல வளர்ப்புப் பெற்றோர் ஆவலோடு காத்திருந்தனர்.

அந்த ஸ்டேசனில் கிண்ட்டிரான்ஸ்போர்ட்டால் மீட்கப்பட்டு அகதிகளாக வந்திறங்கிய பத்தாயிரம் சிறுவர்களை நினவுபடுத்தும் முகமாக பெட்டி படுக்கைகளுடன் பிள்ளைகளின் சிலை ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருப்பதை இன்றும் காணலாம்.

ஒழுங்குபடுத்தியபடி ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் நியமித்திருந்த வளர்ப்புப் பெற்றோர் அந்த அந்தப்பிள்ளைகளை ஆதரவாக அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். நான் மட்டும் விசயம் புரியாது பசியோடும் பல நாள் பிரயாண அலுப்போடும் அழுதபடி நின்றேன். எங்கேயோ பிழை நடந்திருக்கிறது, என் பெயர் கிண்டர் டிரான்ஸ்போர்ட்டுக்குக் குடுபடாதபடியால் என்னை பொறுப்பேற்க ஒருவரும் வரவில்லை.

என் அம்மாவிற்கு பரிதாபப் பட்டோ, தவறுதலாகவோ அல்லது கடவுளின் கருணையோ அந்த நடுராத்திரியில் டெலிபோன் அழைப்பு வந்திருக்கிறது, கிண்டர் டிரான்ஸ்போர்ட்டுக்கு பொறுப்பாய் இருந்தவர் என்னை லண்டனில் இருந்த அகதி முகாம் ஒன்றில் சேர்த்து விட்டார். தட்டத்தனியே ஆங்கில மொழியும் தெரியாது என் தேவைகளை சொல்லவும் முடியாது தவித்தேன். ஒரு மூலையில் இருந்து அழுதேன். அங்கு இருந்த ஒரு வயோதிப அகதி பரிதாபப்பட்டு எனக்காகக் கதைத்து என் தேவைகளை கவனித்துக் கொண்டார். அவருடன் சதுரங்கம் விளையாடி என் பொழுதைக் கழித்தேன். என் அப்பா ஒரு சதுரங்க சாம்பியன், ஆகையால் நானும் நல்லா ஆடுவேன், ஒவ்வொரு முறையும் அந்த பெரியவரைத் தோற்கடித்தேன். ஆறு மாதம் கழித்து என் மாமன் ஒருவர் செக்கஸ்லோவாக்கியாவில் இருந்து நான் இருந்த அகதி முகாமிற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரைக் கண்டதும் கட்டிப்பிடித்து அழுதேன். பின்பு அவரை வேறு ஒரு அகதி முகாமிற்கு மாற்றவும் என்னையும் கூடவே கூட்டிக்கொண்டு போனார். அங்கே எங்களுக்கு ஆங்கில மொழி கற்கக் கூடியதாகவிருந்தது. மூன்று வருடம் கழித்து என் பெற்றோர் உயிர் தப்பி எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கிடையே இங்கிலாந்து வந்து சேர்ந்தனர். பிரிந்திருந்த நாங்கள் ஒன்று சேர்ந்தோம். மனிதநேயம் உள்ள சில பிரித்தானியர் மேற்கொண்ட கிண்ட்டிரான்ஸ்போர்ட்டால் நான் உயிர் பிழைத்து, இதோ தொண்ணூறு வயது மட்டும் வாழ்ந்து விட்டேன். ஆனால் அன்று என்னுடன் ரயிலில் வந்த அதிகமான பிள்ளைகளின் பெற்றோரை 1942 இல் கால்நடைகளை ஏற்றும் ரெயில் வண்டியில் போட்டு, பெல்செக்கில் இருந்த பெயர்போன காஸ் சேம்பேர்சுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். காஸ் சேம்பேர்ஸ் பற்றித் தெரியும் தானே.”

“ஓம் நல்லா தெரியுமே. எண்பது வருடங்களுக்கு முன் ஹிட்லரின் அட்டூழியத்தினின்று உயிர் தப்பிய ஒருவரின் கதையை நேரடியாக கேட்கவும், நெருங்கிப் பழகவும் கிடைத்தற்கும் நான் மிகவும் சந்தோசப்படுகிறேன்,” என்றார் சண்முகத்தார் பட்டர்சனை தழுவிப்படி.

(2019 ஞானம் சஞ்சிகை போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை)

நன்றி

கணையாழி சஞ்சிகை

‘பிப்ரவரி 2020’

காலத்தால் கரையாத நினைவுகள்

“நிவேதா, ஒரு கிழமை லீவு போட்டுட்டு, நிரோசனோட இந்த பி & ஓ கப்பல் குருசிலே போயிட்டு வா. ஒரு பொழுதுபோக்காகவும் இருக்கும், உன்ர கவலைகளையும் மறக்கலாம்,” என்றனர் அப்பாவும் அம்மாவும்.

“இல்லை அம்மா, அப்படிப் போனால் மட்டும் எனக்கு நடந்ததை எல்லாம் மறக்க முடியுமா?” என்றேன்.

“இல்லை நிவேதா, இப்படிப் போயிட்டு வந்தா உனக்கு ஒரு சேஞ்சாயிருக்கும். நிரோசனுக்கும். பள்ளிக்கூட லீவுதானே, அவனும் சந்தோசப்படுவான். செலவைப்பற்றி கவலைப்படாதே, நாங்கள் பாத்துக்கொள்ளுறோம்,” என்று கூறி வற்புறுத்தி நிரோசனையும் என்னையும் கப்பலில் ஏற்றி விட்டார்கள்.

சுற்றுலா கப்பலில் ஏற முன்னம் நிரோசன், ”அம்மா இந்தக் கப்பல் எங்கெல்லாம் போகுது,” எனக் கேட்டான்.

“நியுவ் சவுத் வேல்சை சுற்றிய கடலிலும் டஸ்மன் கடலிலும் ஐந்து நாட்களுக்கு சுத்திக் கொண்டு வரும்,” என்றேன்.

கப்பலில் ஏறியதும் ”அம்மா! எவ்வளவு பெரிய கப்பல், சுவிமிங் பூல் இருக்கு, சினிமா இருக்கு,” என சந்தோசக் கிளர்ச்சியோடு என் கையைப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு அங்கேயும் இங்கேயுமாக ஓடினான்.

“ஓமடா, இதுமட்டுமா சின்னப் பிள்ளைகளுக்கென்று ஆமைக் குகை, சுறா குடில் என்று பல செயற்பாடு இடங்கள் இருக்கு. உன் வயதுக்கு ஆமைக் குகை தான் சரி. வா போய் பாக்கலாம்,” என்று கூறியபடி லிஃப்டில் ஏறிப் போனோம். கண்கள் விரிந்து பிரகாசிக்க நிரோசன் வாசலிலே நின்றுவிட்டான்,

“அம்மா, கூல், அங்கே பாருங்கோ!” என்றவன், லெகோ தொகுதி, விதம் விதமான கைவேலைகள் செய்யும் தொகுதியையும், இறைசிக்கள் ஸ்கூட்டர் பலவித நவீன விளியாட்டு கருவிகளையும் பார்த்து பிரமித்தான். அங்கே டலண்ட் கொண்டெஸ்ட், தீம் இரவுகளைப் பற்றி போட்டிருந்த போஸ்டர்களையும் வாசித்து, “நானும் பங்கு பற்றலாம் தானே? குட்,” என்றவன், முதலில் லெகோ தொகுதிக்கு சென்று விளையாடத் தொடங்கினான்.

காலையில் வாட்டர் ஸ்லைடினும், சவிமிங் பூலிலும் விளையாடி விட்டு, மதிய உணவுக்குப் பின் துள்ளிக்குதித்துக் கொண்டு ஆமைக் குகைக்கு போவான். நானும் அங்கு அமர்ந்து மற்றப் பெற்றோரோடு கதைத்து கொண்டு அவனையும் அவதானித்துக் கொள்வேன். தங்கள் பிள்ளைகள் விளையாடுவதை மற்றப் பெற்றோர் சோடியாக நின்று கவனிப்பதைப் பார்த்ததும் என் கடந்த கால வாழ்க்கை நினைவுகள் எழுந்து மனதை அழுத்தியது.

***

கவலையே இல்லாத சிறு வயதில் பல்லிமிட்டாயை வாயிலே போட்டு ருசிப்பதைப் போல இன்பமில்லை என்ற என் நினைவு; உள்நாட்டுப் போரின் கொடுமையினின்று தப்பி, பின் தங்கிய நாடான சிறீலங்காவை விட்டு செல்வம் கொழிக்கும் அவுஸ்திரேலியாவின் சிட்னி நகரில் வசித்த பின்பும் அந்தச் சிறு வயது பல்லி மிட்டாய்ச் சந்தோசத்தைத் தான் இன்றும் என் மனம் தேடியது. அவை காலத்தால் கரையாத நினைவுகள்.

பல பெற்றோரைப் போலவே, என் பெற்றோரும், உள் நாட்டு போரினால் நிலையான வாழ்வு நிலை இல்லாமற் போனதால், வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை, படிப்பு, உத்தியோகம், வயது, சாதகம் என்ற தகுதிகளைப் பார்த்துப் பேசி முடிவாக்கிக் கார்த்திக்குக்கு என்னைத் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். கார்த்திக்கை மணந்து அவுஸ்திரேலியா போகும் வாய்ப்பைக் கடவுளும் பெற்றோரும் எனக்குக் கொடுத்த வரப்பிரசாதம் என மகிழ்ச்சியோடு ஏற்று, பிரியா விடைபெற்றுக் கொண்டு சிட்னி வந்திறங்கினேன்.

நான் கணினியில் பட்டம் பெற்றிருந்ததால் எனக்கும் ஒரு வேலை கிடைத்தது. புது ஊரில், புது தாம்பத்திய வாழ்க்கை மிகவும் சந்தோசமாக ஓடியது. தாம்பத்திய வாழ்க்கையின் மோகம் மெல்ல மெல்லத் தேய்ந்து குறையவும் எனக்கு நிஜம் மெல்ல புரியத்தொடங்கியது. நாங்கள் ஆசைப்படுவதற்கும் வாழ்க்கையில் நடப்பதற்கும் பெரிய இடைவெளி இருக்கும் என்பதை உணர்ந்தேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, தமிழ் பண்பாடு, கலாசாரத்தில் ஊறிப்போயிருந்த எனக்கும் சிட்னியில் வளர்ந்த கார்த்திக்கிற்கும் ஒத்து போகாமா என்று என் பெற்றோர் பார்க்கவுமில்லை, யோசிக்கவுமில்லை. ஏன் நானே அதைப்பற்றி சிந்திக்கவில்லை. கார்த்திக் பிறந்தது என்னவோ யாழ்ப்பாணத்தில், ஆனால் எட்டு வயது முதல் வளர்ந்தது சிட்னியில். மேற்கத்திய கலாசாரத்தில் இருந்த நல்லவற்றை எல்லாம் விட்டு இங்கே உள்ள எல்லாக் கெட்ட பழக்கவழக்கங்களும் அவனிடம்

ஊறிப்போயிருந்தது. அதுமட்டுமல்ல அவன் தன் சுகம் தன் ஆசை கருதும் ஒரு சுயநலவாதி என்றும் தெரிந்து கொண்டேன்.

கார்த்திக் வெளியே றெஸ்டொரண்டுக்கு போனால் ஒரு போத்தல் வையின் ஆர்டர் பண்ணிக் குடித்து முடிப்பான். ”வையின் குடித்தால் தான் லைஃப்யை சுவைக்க முடியும்,” எனச் சொல்லி என்னை வற்புறுத்துவான், நான் மறுத்து விடுவேன்.

“டிஸ்கோ டான்சிங்குக்கு வா, இதற்கும் மாட்டேன் என்று சொல்லாதே,” என வற்புறுத்திக் கெஞ்சுவான்.

நானும் அனுசரித்துப் போவோம் என்று அவன் கூடப் போவேன். முதலில் கார்த்திக் அங்குள்ள பாருக்குப் போய் குடித்து விட்டு வந்து தான் என்னுடன் ஆடுவான். இடை இடையே காணாமல் போய் விடுவான். இப்படி பல முறை நடந்த பின் அவனோடு டிஸ்கோ டான்சிங் போகமறுத்துவிட்டேன். அவன் மட்டும் வெளியே போய் கூட்டாளிகளோடு குடித்து கும்மாளம் போட்டான், முன்னாள் வெள்ளைக்காரச் சிநேகிதியோடு நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கினான். நான் கர்ப்பமாயிருக்கிறேன் என்று சொன்னதும், “என்ன? இது வேறையா! கருவை கலைத்திடு”, என கத்தினான்.

***

“ஆன்டி! ஆன்டி!” என கப்பலில் எனக்கு அறிமுகமான, சிறுவன் ஜக்சன் என் தோளைத் தட்டவும், சுய நினைவுக்கு வந்தேன்.

“ஆன்டி, நிரோசன் விழுந்து கையிலே காயம்,” என ஆங்கிலத்திலே கூறினான். நான் மனம் பதை பதைக்க நிரோசனிடம் ஓடினேன். ஜக்சனின் தந்தை, கிரன் விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்த நிரோசனை அணைத்தபடி நின்றார்.

“நிரோசன் தடுக்கி விழுந்துவிட்டான். பெரிய காயமொன்றும் இல்லை, கவலைப் படவேண்டாம். வாங்கோ கப்பலில் இருக்கிற மெடிகல் சென்டருக்கு போவோம்,” என ஆங்கிலத்திலே கூறிக்கொண்டு குனிந்து நிரோசனை தூக்கிக் கொண்டு நடந்தார், நானும் பின் தொடர்ந்தேன்..

அன்று தொடக்கம் கீரனும் நானும் எங்கள் மகன்மாருடன் கப்பலில் எங்களுக்கு விருப்பமான செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றி மகிழ்வோம்.

றெஸ்டொரண்டில் அமர்ந்து ஒன்றாகவே உணவு அருந்திய பின் இரவு வேளையில் பிள்ளைகளை என் கபினில் அல்லது கீரனின் கபினில் படுக்க விட்டிட்டு கபின் பல்க்கனியில் இருந்து இருவரும் எமது வாழ்க்கையில் நடந்தவற்றைப் பரிமாறிக் கொள்வோம்.

“நிவே! அப்படி கூப்பிடலாமா? எனக்கு உச்சரிக்க வசதியாயிருக்கு” என்றார் கிரன் ஆங்கிலத்தில்.

“ஓம் கூப்பிடலாமே. உங்களுடைய பெயர் எங்கள் பண்டைக்காலத்தில் வாழ்ந்த நக்கீரன் என்ற முனிவரின் பெயரை நினைவூட்டுகிறது,” என்றேன்.

“இது அயர்லாந்து பெயர். எனது பாட்டி அயர்லாந்து பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்,” என விளக்கியவர் தொடர்ந்து,

“எனக்கு விவாகரத்து ஆகி நாலு வருடமாகிறது. என்னைப் போல் தான் நீங்களும் என நினைக்கிறேன்...? என்றார்.

“ஓம்.....எனக்கும் ஐந்து வருடம் ஆகிறது. எங்களுடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஏழு வயது ஆகிறதல்லவா?”

“யெஸ், யெஸ். இந்த நாலு நாட்களுக்குள் ஜக்சனும், நிரோசனும் நல்ல சினேகிதர்கள் ஆகிவிட்டார்கள்,” என்றார் படுக்கையில் இருந்த பிள்ளைகளைத் திரும்பிப் பார்த்தபடி. நானோ கிரனின் சிவந்த நிற முகம் கூர் நாசி, கவர்ச்சியான கருநீலக் கண்கள், பின்னால் வாரிவிடப் பட்ட கறுத்த நெளிந்த முடியையும், பார்த்து ரசித்தேன்.

“எனது முன்னாள் மனைவிக்கு தன் சொந்த மகன் மேல் அவ்வளவு பாசமில்லை. தலை முறை தலை முறையாக சிட்னியில் வாழ்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். குடும்பத்தை விட உல்லாசமாக பொழுதைக் கழிப்பதைத் தான் விரும்பினாள். அளவுக்கு மிஞ்சி குடிப்பபாள். சில நாட்களில் வீட்டுக்கு வருவதுமில்லை. இதனால் எங்களுக்குள் வாக்குவாதம் தான். தகாத வார்த்தைகளால் என்னைத் திட்டுவாள், பொருட்களைத் தூக்கி என் மேல் எறிவாள். குழந்தை ஜக்சன் பயந்து நடுங்குவான் இவற்றைச் சகிக்க முடியாமல்தான், அவளை விவாகரத்துச் செய்தேன் அவளும் அதைத்தான் விரும்பினாள். இப்போது நிம்மதியாயிருக்கிறேன்” என்றார் ஒரு பெருமூச்சோடு.

“பாவம் ஜக்சன். அம்மாவிடம் போறவனா?”

“ஓம், ஒரு கிழமை அம்மாவோடும் ஒரு கிழமை என்னோடும் இருப்பான். மனதிலே என்ன நினைக்கிறானோ தெரியாது. ஆனால் இது தான் தன் வாழ்க்கை என்று ஏற்றுக் கொண்டிட்டான்.” என்றார் கிரன்

“கிரன், என் முன்னாள் கணவர் நான் கருவுற்றதும், கருவை அழிக்கச் சொன்னான். நான் மறுத்துவிட்டேன். நிரோசன் பிறந்ததோடு என் பெற்றோரும் சிட்னிக்கு வந்ததால் எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது. தினமும் குடி வெறியோடு வந்து, ஆங்கிலத்தில் உள்ள எல்லா கெட்ட வார்த்தைகளாலும் திட்டி காயம் பட அடிப்பான். உடம்பெல்லாம்... இரத்தம் கண்டின காயங்கள். வெளியாட்களுக்குத்

தெரியக்கூடாதென்று எல்லாத்தையும் சகித்துக் கொண்டு வேலைக்கும் போகாமல் இருந்திருக்கிறேன்.”

இடையில் குறுக்கிட்ட கிரன், “என்ன? இந்தக் கொடுமைகளை எப்படி பொறுத்துக் கொண்டீர்கள்,” எனக் கேட்டார்.

“நான் வளர்ந்த யாழ்ப்பாணத்து கலாசாரத்திலே கணவரை மதித்து அடங்கிப் போவது தான் வழக்கம், ஒரு நாள் பக்கத்து யூனிட்டில் இருந்தவர்கள் பொலிசுக்கு அறிவித்துவிட்டார்கள். பொலீசைக் கண்டதும், நான் அப்பாவையும் அம்மாவையும் டெலிபோன் பண்ணி கூப்பிட்டுக் கொண்டேன். பொலீஸ் கார்த்திக்கை கண்டித்து, 'இனிமேல் மனைவி மேல் வன் முறை பிரயோகித்தால் கைது செய்யப் படுவாய்' என்று கடுமையான உத்தரவு போட்டார்கள். பெற்றோர் என் நிலமையைப் பார்த்து விட்டு, இப்படிக் கொடுமைப் படுத்துபவனோடு இருக்கவேண்டாம் என்று என்னையும் நிரோசனையும் தங்கள் வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனார்கள்.”

“அவுஸ்திரேலிய அரசாங்கம் குடும்பத்தில் பெண்களின் மேல் வன்முறை பிரயோகித்தால் கடுமையா நடவடிக்கை எடுக்குமே, அப்படியிருந்துமா?” என்று கேட்டார் கிரன்.

“என்னைப் போன்ற பெண்கள் முறையிட்டால் தானே... எனக்கும் கார்த்திக்குக்கும் இடையே பரஸ்பரம் அன்பு இருக்கவில்லை. அவனை மணந்து ஒரு பத்து மாதம் தான் சந்தோசமாக இருந்திருப்பேன். அவன் ஒரு முரடன். எதற்கும் துணிந்தவன். விவாகரத்து வேணுமென்றான். நானும் சம்மதித்து, குடும்பக் கோட்டில், குழந்தை நிரோசனின் பாதுகாப்புப் பொறுப்பு தாயிற்கு என்றும், தந்தை கார்த்திக் நிரோசனுக்குப் பராமரிப்புப் பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கார்த்திக் விரும்புகிற போது பார்க்க முடியும் என்றும் முடிவானது. கார்த்திக்கோ மகனைப் பார்க்க வருவதேயில்லை. நிரோசனுக்கு அப்பா இருந்தும்... இல்லாத மாதிரித்தான்,” என்று என் கதையையும் சொன்னேன்.

கப்பல் பயணம் முடிந்த பின்னும் நாங்கள் இருவரும் பிள்ளைகளோடு அடிக்கடி சந்தித்தோம். நிரோசனும் ஜக்சனும் நெருங்கிய சினேகிதர்களானார்கள். ஜக்சன் தன் தாயுடன் இருக்கும் நாட்களில், கிரனும் நானும் றெஸ்டொரண்ட் சினிமா என்று போய் வரத் தொடங்கினோம். மணித்தியாலக் கணக்காகப் பேசுவோம். கிரன் யூதர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். எம் இனத்திற்கும் அவர் இனத்திற்கும் என்ன ஒரு ஒற்றுமை. அவருடைய கொள்ளுப் பாட்டனார் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது ஜேர்மனியில் நடந்த மாபெரும் இடப்பெயர்வோடு அவுஸ்திரேலியாவிற்கு வந்திருக்கிறார்.

எங்கள் தமிழ் மக்களும் உள் நாட்டின் போரின் காரணத்தால் இடம் பெயர்ந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

சிட்னியில் உள்ள முருகன் கோயிலுக்கு என்னுடன் கீரனும் வருவார், நானும் அவருடன் யூதர் வழிபடும் ஆலயமான சினகொங்கிற்கு போவேன். இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் யூதர் சமயத்திலும் எமது இந்து சமயத்தை போல் ஒரு கடவுளை பல வித உருவங்களில் வழிபடுகிறார்கள் என்று அறிந்தோம். இருவரும் கூகுள்ளில் தேடிப் பார்த்ததில், ஆதி பாராசக்தி சக்தியின் வடிவம் போல் யூதர் வணங்கும் பெண் தெய்வம் ஷெக்கினாவும் சக்தியின் வடிவமும், படைக்கும் வல்லமையும் கொண்டவள் என்று அறிந்து வியப்படைந்தோம்.

ஒரு நாள் காரில் போகும் போது, "இது தான் நான் படித்த யூதர் பள்ளிக்கூடம்," என ஒரு பெரிய பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்தை சுட்டிக் காட்டினார் கிரன். "எனது தாய் மொழியான ஹிப்ருவையும் ஒரு பாடமாகப் இங்குதான் படித்தேன். இப்போ ஜக்சனை சனிக்கிழமையில் ஹிப்ரு வகுப்புக்கு அனுப்புகிறேன்," என்றார்

"அப்படியா! நானும் நிரோசனை சனிக்கிழமையில் தமிழ் படிக்க அனுப்புகிறேன். எம் தமிழரைப்போல் நீங்களும் உங்கள் அடையாளம் அழியக்கூடாது என்று நினைக்கிறீர்கள்."

"ஓம் இது எங்களுடன் உடன் பிறந்த ஓர் உணர்வு," என்றார் உணர்ச்சியோடு.

இப்படியே மூன்று வருடங்கள் உருண்டோடியது. கிரனின் நற்குணங்களுடன் அவர் என் உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தது என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. என் மகனுக்கும் கீரனை மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது. கிரனை அம்மா அப்பாவுக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தேன், கிரனின் சாந்தமான பேச்சு, பெரியோருக்குக் கொடுக்கும் மரியாதை, எங்கள் சொந்தங்களோடு இயல்பாகப் பழகியது எல்லாமே அப்பாவுக்கும் பிடித்துக் கொண்டது. என்னையும் கிரன் தன் பெற்றோரின் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வார். அவர்களின் வெளிப்படையான பேச்சும் பழக்க வழக்கங்களும் எனக்கு அவர்கள் மேல் மரியாதையும் நம்பிக்கையும் கொடுத்தது.

ஊரிலே கணவரால் வெட்டிவிடப் பட்ட பெண்களைப் பார்த்து வாழாவெட்டி என்று முத்திரைக் குத்தி ஒதுக்கிவைப்பார்கள். ஆனால் ஆண்களுக்கு இந்த தடை இல்லாததால். மறுமணம் செய்து சந்தோசமா வாழ்கிறார்கள். ஏன், இங்கே சிட்னியிலும் தமிழ் பண்பாடு கலாசாரம் என பெரிசா கதைத்து கொண்டு திரிபவர்கள், கிரனுடன் நான் றெஸ்டொரண்ட், சினிமா போய் வருவதைப் பார்த்து, என் காதில் விழக்கூடியதாக நக்கலாக கதைத்தார்கள். என் பெற்றோரிடமும்

இதை ஒரு குற்றமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களின் மனம் சங்கடப்பட்டாலும் என்னிடம்,

“நிவேதா. கவலைப்படாதே பண்பாடு கலாச்சாரம் பற்றி கதைக்கிறவர்களா, நாளைக்கு உனக்கு ஒரு பாதுகாப்பையோ, சந்தோசத்தையோ தேடித் தரப்போகிறார்களா? அவர்களுக்கும் உனக்கு நடந்ததைப் போல் நடந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பார்களோ...? அவர், அவர் கஷ்டம் அவர்களுக்குத்தான் தெரியும். நாங்கள் இப்போது இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் வாழ்கிறோம். கிரன் பண்பானவன் நீ அவனுடன் வெளியே போவதை நாங்கள் தடுக்கமாட்டோம்.” எனப் பச்சைக் கொடி காட்டினர்.

ஒரு நாள், நான் வேலைக்குப் போயிருந்தபோது என் பெற்றோரை கிரன் சந்தித்து, ”நிவேவை நான் மண்பூர்வமாகக் காதலிக்கிறேன். அவளிடம் என்னை மணந்து கொள்ளுவியா என்று கேட்பதற்கு முன் என்னை மருமகனாக ஏற்க உங்களுக்கு சம்மதமா? உங்கள் பேரனை என் மகன் போல கவனித்துக் கொள்வேன்,” என்று கேட்டிருக்கிறார்.

ஒரு பிள்ளையோடு இருக்கும் என்னை மணப்பதற்கு ஒரு பண்புள்ளவன் முன் வந்து கேட்டதும் அம்மாவும் அப்பாவும் எந்த வித தயக்கமுமின்றி சம்மதித்து விட்டார்கள்.

ஒரு நாள் கிரன் என்னை இரவு போசனத்திற்கு நெஸ்டொரண்டுக்கு அழைத்து சென்றார். அங்கே, என் கரங்களை தன் இரு கைகளாலும் பிடித்து கொண்டு, “நிவே, என் அழகிய இளவரசி, ஐ லவ் யு. உன் ரம்மியமும் உன் அன்பும், பாசமும், என் வாழ்க்கையை நிரப்ப வேண்டும் என விரும்புகிறேன். என்னை மணந்து என் வாழ்க்கை துணைவியானால் உன்னை வாழ்நாள் முழுவதும் சந்தோசமாக வைத்திருப்பேன். இது சத்தியம்.” என்றார் என் கண்களை நோக்கியபடி

கிரனின் கருநீலக் கண்களில் பொங்ஙி வழிந்த காதல் என்னை இன்பத்தில் ஆழ்த்த, கண்களில் கண்ணீர் கசிய,

“ஐ லவ் யு டீ, கிஞ்..ரன். இந்தக் கேள்விக்காகத்தான் காத்திருந்தேன்,” என்று நான் கூற, கிரன், என் இடது கை விரலில் பெரிய, ஒற்றை வைரக்கல் மோதிரத்தை அணிந்து என்னை தன் மார்போடு இறுக அணக்க அவர் கரங்களுக்குள் தஞ்சம் அடைந்தேன்.

(2018ஆண்டு ஞானம் சஞ்சிகை சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறுகதை)

வெளிவு

வருடங்கள் உருண்டோடின. கண்ணை மூடித் திறப்பதற்குள் ஆறு வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. நிர்மலாவின் ஒரே வாரிசான, அவளது சந்தோசத்திற்கு ஆணி வேரான, ரஜீவன், வசீகரமான, இளந்தாரியாக வளர்ந்து நிற்பதைப் பார்த்து நிர்மலா புளகாங்கிதம் அடைந்தாள்.

அது மட்டுமா ஏ லெவல் பரீட்சையில் நாலு பாடங்களிலும் உயர் மதிப்பெண் எடுத்து கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியில் அவனுக்கு இடம் கிடைத்ததால் நிர்மலா மகிழ்ச்சியின் சிகரத்திற்கே போய்விட்டாள். பெருமையுடன் ரஜீவனைக் கட்டி அணைத்து, "நீ என் மகனடா! டே..! குனியடா, உன் கன்னம் எனக்கு எட்டுதில்லை". குரல் தழுதழுக்க, கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிர்க்க அவனைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டாள். 'நீ என் மகனடா,' அந்த வார்த்தைகள் ரஜீவனின் மனதில் எதிர்க் கேள்வியை எழுப்பியது.

'இப்பகூடவா அப்பாவைப் பற்றி ஒரு சொல்லாவது சொல்ல முடியவில்லை. இந்தப் பெருமை அப்பாவிற்கும் போய்ச் சேரவேணுமே. எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து அப்பாவைப் பற்றி அம்மா தானாகவே எதுவும் கதைத்ததில்லை. மேலும் என் பதின்ம வயதில், அப்பாவைப் பற்றி அம்மாவிற்கு எந்த ஒரு நினைவோ அபிப்பிராயமோ இல்லை என்ற புரிதல் ஏற்பட்டிருந்தது. இது எனக்கு ஒரே குழப்பமாகவும் புதிராகவும் இருந்தது. உள்ளத்தில் ஒரு மூலையில் உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. அதைப் பற்றி ஒருவரிடமும் சொன்னதுமில்லை.' இந்த எண்ணங்கள் ஒரு வினாடி அவன் மனதில் எழுந்து ஓடி மறைந்தன.

"என்ன ரஜீவ் உன்னுடைய இந்த சாதனையை, சந்தோசத்தைக் கொண்டாட வேண்டாமா?" நிர்மலாவின் குரலில் ஒரே குதூகலம்,

"சரி அம்மா. ஆன்டி கதரீன் கொழும்பிலே இருக்கிறாவா அல்லது நோர்வே போயிட்டாவோ".

"இன்னும் இங்கே தான்."

"நல்லம், அவையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியே சாப்பிட போவோம்."

உறவினரே இல்லாத அவர்களுக்கு கத்ரீன் தான் நெருக்கமான நண்பர். பிற நாட்டு பெண்மணியாயிருந்தும் அவர் தான் அவர்களுக்கு எல்லாமே.

“ஓம் ஓம் நல்ல ஐடியா. ரஜீவ், நீயே போன் பண்ணி, இந்த நல்ல செய்தியைச் சொல்லி, வெளியே ரெஸ்டொரண்டுக்கு சாப்பிட வரச் சொல்லு.” நிர்மலாவின் குரலில் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டோடியது.

கத்ரீனை தொலை பேசியில் அழைத்த ரஜீவன், “ஆன்டி எனக்கு மருத்துவக் கல்லூரியில் இடம் கிடைத்திருக்கு. இதை கொண்டாடுறதற்கு ‘டெண்டர் பிரெஷ்’ ரெஸ்டொரண்டுக்கு போறோம். நீங்களும் அங்கே வந்திடுங்கோ,” என்றான் ஆங்கிலத்தில்.

அவரும், “பாராட்டுக்கள்! நான் வராமல் எப்படி? கட்டாயம் வாரேன்,” என உற்சாகமாகப் பதிலளித்தார். கத்ரீன் ஆன்டியை, அவனுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து தெரியும். அம்மாவின் மிகவும் நெருங்கிய சிநேகிதி, இங்கு மனித உரிமை கவனிப்பு இலாகாவில் பணி புரிந்து வருபவர்.

உணவகத்திற்குள் தாயும் மகனும் போய்ச் சேரவும், கத்ரீனும் உள்ளே நுழைந்தார். காது வரை கிராப் பண்ணிய இளம் பொன் நிற முடியுடன் வெள்ளி நரை முடியும் சேர்ந்து, அவர் முகத்திற்கு தனி வசீகரத்தைக் கொடுத்தது. மெல்லிய செந்நிற உதடுகளுக்கிடையே சீரான வெண் பற்கள் தெரிய, “கன்கிராஜுலேசன்ஸ் பிரதீப் மை பாய்,” என அவன் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி, அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டார். அவர் எப்போதும் பாவிக்கும் வாசனைத் திரவியத்தின் லேசான மல்லிகை சுகந்தம் அவன் நாசியை வருடியது. சற்றுத் தள்ளி நின்று ரஜீவனை தலை முதல் கால் வரை பார்த்தார். ஆறு அடி உயரமும், மாநிற முகத்தில் மீசை கருக்கோடிட, தலை முடியை மேலே மட்டும் அடர்த்தியாக வளர விட்டு, கீழே சுற்றிவர நம்பர் நொட் கிராப்பு அடித்திருந்தான்.

“டேய்! ரஜீவா நீ உண்மையிலே வாட்டசாட்டமாக இருக்கிறாய். உனக்கு உன் அம்மாவின் அழகிய, பெரிய வட்டக் கண்கள், அந்தக் கண்களாலே யூனிவசிட்டியிலே எத்தனை பெட்டைகளை மயக்கப் போறியோ தெரியாது” எனக் கூறி கலகலவென சிரித்தார் கத்ரீன்.

“அவன் என்ட மகன், எந்தப் பெண்ணையும் மயக்கவும் மாட்டான், ஏறெடுத்துப் பாக்கவும் மாட்டான், இல்லையடா,” என்றவள். தன் ஒரே மகனை, கண்களில் பெருமை மின்ன நோக்கினாள் நிர்மலா. அவளது உலகமே ரஜீவன் தான், அவனை வேறு யாருடனும் பங்குபோட அவள் மனம் ஒப்புமோ தெரியவில்லை.

உணவை ஆர்டர் பண்ணி விட்டு, மூவரும் மருத்துவக் கல்லூரியைப் பற்றிக் கதைத்தார்கள். உணவு மேசைக்கு வரவும் பரிமாறியபடி கத்ரீன் தன்னுடைய தாய் நாடான நோர்வே சென்று சந்தித்த தன் குடும்பத்தாரைப் பற்றியும், அவர்களோடு கழித்த சந்தோசமான நாட்களைப் பற்றியும் கூறினார். இந்த சம்பாசனையில் குதூகலமாகக் கலந்து கொண்ட ரஜீவனுக்கு, திடீரேன எங்களோடு என் அப்பா இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லா இருந்திருக்கும் என்ற எண்ணம் வரவும், முகம் வாடிவிட்டது.

இதை கவனித்த நிர்மலா, “என்ன ரஜீவ், பிரைட் ரைஸ் நல்லா இல்லையா?” கரிசனையோடு கேட்டாள்.

“இல்லை, இல்லை நல்லாத்தான் இருக்கு,” என கூறியபடி, உணவில் கவனத்தைச் செலுத்தினான்.

இதைக் கவனித்த கத்ரீனும், “வட் இஸ் ரொங் ரஜீவ்?” எனக் கேட்டார்.

“நதிங் ஆன்டி. ஒரு சின்ன நினைப்பு தான், அப்பா இருந்திருந்தா எனக்கு மெடிசின் செய்ய இடம் கிடைத்ததை கண்டு எவ்வளவு பெருமையும் சந்தோசமும் பட்டிருப்பார். அவன் கண்களில் லேசாக நீர் திரையிட்டது.

நிர்மலா மௌனம் காக்க, கத்ரீன் மட்டும், “உனக்குத்தானே அம்மாவாகவும் அப்பாவாகவும் நிர்மலா இருக்கிறாவே. உனக்கு ஒரு குறையுமில்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளுறா. ஷி இஸ் எ மதர் இன் எ மில்லியன்,” என்றார் நிர்மலாவைப் பார்த்தபடி. நிர்மலாவின் அழகிய பெரிய கண்களில் மகன் மேல் இருந்த பாசம் தேங்கி நின்றது.

“யெஸ் யெஸ் ஐ லவ் மை அம்மா. ஷி இஸ் ஆல் ஐ ஹவ்,” என்று சொல்லி முடித்ததும், ரஜீவனின் கையடைக்கத் தொலை பேசி அடித்தது. அவன் நண்பன் வரதன் தான் லைனிலே, “ஓம் வரதன், சாப்பிட்டு முடிந்ததும் வெளிக்கிட்டு வாரேன்,” எனக் கூறி லைனைக் கட் பண்ணிவிட்டு, சாப்பிட்டு முடித்தான்.

தாயிடமும் ஆன்டியிடமும், “வரதனைச் சந்திக்கப் போறேன், அம்மா நீங்கள் ஆன்டியோட வீட்டே போங்க,” எனச் சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.

ரஜீவன் போன பின் நிர்மலா, “கத்ரீன் இவன் ரஜீவன் அப்பா! அப்பா! எண்டு என் உயிரை வாங்குறான். அப்பான்ட போட்டோ, அப்பா எப்படி இருப்பார், எண்டு கேக்கிறான். என்ன சொல்லிச் சமாளிக்கிறது என்று தெரியாது.” அவள் நெஞ்சின் அடிப்பாகத் திலிருந்து ஒரு வெப்பப் பெருமூச்சு வெளிவந்தது.

பிரதம டொக்டர், “என்ன அப்படியே நிண்டிட்டாய்” எனக் கேட்கவும் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, அவருடன் சென்றான்.

அன்றைய மிகுதிப் பொழுது எப்படி போனதென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவன் மூளையில் பல கேள்விகள். அது விடை தெரியாத வினாக்கள். ‘நான் ஐ வி எவ் மூலம் பிறந்த பிள்ளையா? நர்ஸ் சுரபி என்னைத்தான் ஐ வி எவ் குழந்தை, எனச் சொன்னவவோ? அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. அப்பா உள் நாட்டுப் போரில் இறந்ததாக அல்லவா அம்மாவும் கதர்ன் ஆன்டியும் சொல்லினம். அப்ப இந்த நர்ஸ் என்ன சொல்றா...? ஐயோ என் பிறப்பே மர்மமாக இருக்கிறதே!’

பலதையும் நினைத்த ரஜீவன் மனதில், குழப்பம், ஏமாற்றம், மனக்கசப்பு என உணர்வுகள் சேர, ஒரு துயரார்ந்த தனிமையை உணர்ந்தான். தலை முடியைப் பிய்த்துக் கொள்ளலாம் போல இருந்தது. படிப்பிலேயும் கவனம் செலுத்தமுடியாமல் கலங்கிப் போயிருந்தான். சங்கரியையும் அடிக்கடி சந்திப்பதைத் தவிர்த்து, கல்லூரிக்குப் போகிற நேரம் தவிர, மிகுதி நேரம் வீட்டில் முடங்கிக் கிடந்தான். இதைக் கவனித்த நிர்மலா,

“என்ன ரஜீவ் சோர்ந்து சோர்ந்து கிடக்கிறாய்? தடிமல், காய்ச்சலோ?” என அவன் நெற்றியிலே கைவைத்தபடி கேட்டாள்.

“இல்லை அம்மா, இந்த வெய்யில் சூடு தான் தாங்க முடியல்லை. அதோட தேர்ட் இயர் கிலினிக்கல், புற்று நோய் கேஸ்களைப் பார்த்துப் பார்த்து மனமும் சோர்ந்து போகுது,” என்று சொல்லி சமாளித்துக் கொண்டான்.

“உனக்கு ஒரு சின்ன செக்கன்ட் ஹாண்ட் கார் ஒண்டு வாங்கித் தாரேன். நீ வெயிலிலே அலையாமல் யூனி போய் வரலாம்.”

“இல்லை, அம்மா வேண்டாம் நான் சமாளிப்பேன்.” தாயிடம் தன் பிறப்பைப் பற்றிய உண்மை தெரியாது குழம்பிப் போயிருக்கிறேன் என்று எப்படிச் சொல்லுவது.

சங்கரிக்கும் ரஜீவன் ஏதோ வருத்தத்திலோ, குழப்பத்திலோ இருக்கிறான் என்று புரிந்துவிட்டது. ஒரு நாள் கிறீன் கபின் ரெஸ்டொரண்டிலே காப்பி அருந்திக் கொண்டிருக்கும் போது,

“ரஜீவ், ஏதோ கவலையிலே இருக்கிறாய். இல்லை எண்டு சொல்லாதே. மனதிலே வைத்து அவதிப்படாமல் என்னட்டைச் சொல்லு,” என அவன் தோள் மேல் ஆதரவாக ஒரு கையை வைத்துக் கொண்டு கேட்டாள் சங்கரி.

ரஜீவனும் சங்கரியிடம் சொன்னால் ஆறுதலாக இருக்குமே என நினைத்து, நர்ஸ் சுரபி, அவன் பிறப்பைப் பற்றி சொன்னது அவன்

மனதில் எழுந்த விடை தெரியாத சந்தேகங்கள் எல்லாவற்றையும் சொன்னான்.

“நான் குழந்தையா இருக்கும் போதே என் அப்பா இறந்து விட்டதாக உனக்குச் சொன்னான் தானே. அவருடைய போட்டோ கூட பார்த்ததில்லை. உள் நாட்டுப் போர் மூட்டம் நாங்கள் வீடு பொருள் எல்லாம் இழந்த போது எப்படி போட்டோ மிஞ்சியிருக்கும், எண்டு அம்மா சொல்லுவா. போட்டோ இல்லாட்டி அப்பா பார்க்க எப்படி இருப்பார் என கேப்பேன். கொஞ்சம், கொஞ்சம் உன்னைப் போலத்தான் என இப்படி ஏதாவது சொல்லி மழுப்பிவிடுவா. அதற்கு மிஞ்சி என்ன கேள்வி கேட்பது?”

“அப்படியா? நீ பாவம் உனக்கு அப்பா இல்லையே எண்டு சிறுவயது முதல் மன வருத்தப்பட்டிருப்பாய் போல,” அவன் கையை தன் மடியில் எடுத்து தடவியபடி சொன்னான் சங்கரி.

“இப்போ இந்த நர்ஸ் சொன்னதைக் கேட்டபின் என் பிறப்பிலே ஏதோ மர்மம் இருக்குது போலிருக்கு. ஏன் ஐ வி எவ் மூலம் என்னைப் பெத்தார்கள்?”

“பிரதீப் உன் பெற்றோருக்கு இயற்கையாகக் கருத்தரிக்க முடியாததால் ஐ வி எவ் மூலம் உன்னைப் பெத்திருக்கலாம். நாம் படித்திருக்கிறோமே ஒரு பெண்ணின் உடலில் இருந்து முட்டையை எடுத்து ஆணின் உயிர் அணுவையும் ஒரு கிண்ணத்தில் வைத்து சினைப்படுத்தியபின் கருமுளையை உடலுக்குள் செலுத்துவதைத் தான் சொல்றேன்.”

“ஆனால் சங்கரி, அம்மா மானிப்பாயில் இருக்கேக்கே எப்படி ஐ வி எவ் சிகிச்சை எடுத்திருப்பா?”

“அதையும் யோசிக்க வேணும் தான். ஆனால், உன்னுடைய அம்மா டொக்டர் என்றபடியால், விசயம் தெரிந்தவ, அப்பாவோட கொழும்புக்கு வந்து சிகிச்சை எடுத்திருக்கலாம் தானே?”

“அப்படியும் இருக்கலாம். இதைப் பற்றி ஆரிட்ட கேக்கிறது? அம்மாண்ட சகோதரர் சகோதரிகள் எண்டு ஒருவரும் இப்போ உயிரோடு இல்லை. எங்கட இந்த உள்நாட்டுப் போர் எத்தனை பேரைக் காவு கொண்டு போய் விட்டது. அப்பாவைப் பற்றி வீட்டில் கதைக்காத போது எப்படி அவருடைய சொந்தங்களைப் பற்றி...”

“ஏன் ரஜீவ் உம்முடைய அம்மாண்ட மெடிகல் பைலை எடுத்துப் பார்த்தால், உண்ட ஐமிச்சம் தீர்ந்திடும்.”

“ஓம் ஆனால் அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் பாக்க வேணுமே. நான் சந்தேகப் படுறேன் எண்டு தெரிந்தா, அம்மா என்ன நினைப்பாவோ?”

“சரி, ஏலும் எண்டா டிரை பண்ணு,” என்று கூறினாள். இருவரும் கபேயை விட்டு வெளியேறினர்.

எப்படி அம்மாண்ட மெடிகல் பைலைப் பார்ப்பது என யோசித்துக் கொண்டிருக்க, நிர்மலா மூன்று நாளைக்கு மெடிக்கல் கொண்டிப்ரன்சுக்காகக் கண்டிக்கு புறப்பட்டுப் போய்விட்டாள். அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் மெடிக்கல் பைலை பார்க்க ரஜீவனுக்கு உடன்பாடில்லை. எனினும் குற்ற உணர்வோடு, மனம் பக் பக் என அடிக்க அன்று இரவு அம்மாவின் அறைக்குள் நுழைந்தான். ஒவ்வொரு லாய்ச்சியாகத் தேடினான். இரவின் நிசப்த்தில் சுவர் பல்லிகள் ஓடித்திரியும் ஒலி கேட்டதும், உடம்பு ஒரு கணம் வியர்த்துக் கொட்டியது. கடைசியாக ஒரு ஆவண நிலைப் பெட்டியில், தாயின் மருத்துவப் பைலைக் கண்டெடுத்தான். கதிரையில் அமர்ந்து மேசை மேல் பைலை வைத்து, ஒவ்வொரு ஒற்றையாக திருப்பிப் பார்த்தவன், திடீரென முன்னால் நகர்ந்து அமர்ந்தான். தை மாதம் 18 ஆம் திகதி, அவன் பிறந்ததினம். புகழ் பெற்ற ஆஸ்பத்தியிலே தான் பிறந்திருக்கிறான். ஒற்றைகளை பின் நோக்கி திருப்பிப் பார்த்தான். அதே ஆஸ்பத்திரியிலே நிர்மலாவின் ஐ வி எவ் சிகிச்சையைப் பற்றிய விபரங்கள் இருந்தன. அதோடு ஒரு (வயல்), குப்பி இலக்கமும் இருந்தது, அப்படியானால் இதை வைத்துக் கொண்டு என் ரத்த உருத்தான தந்தை யார்...? அவன் உடலில் ஒரு உற்சாகம் பரவியது. ஆஸ்பத்திரியின் பெயர், வைத்தியரின் பெயர், ஐ வி எவ் நடந்த திகதி, வயல் இலக்கம், எல்லாவற்றையும் தன் மொபையில் குறித்துக் கொண்டான். ஆவண நிலைப் பெட்டியில் எல்லாவற்றையும் இருந்தமாதிரியே வைத்து விட்டு, தாயின் அறையை விட்டு குற்ற உணர்வோடு வெளியேறினான்.

அடுத்த நாள் சங்கரியைக் கல்லூரியில் சந்தித்ததும் தான் கண்டறிந்த விடயங்களைக் கூறினான். எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு சங்கரி,

“ரஜீவ் உம்முடைய அப்பாவுக்கு உயிர் அணுக்கள் குறைவாக இருந்திருக்கலாம். நான் முன்னம் சொன்னது போல, அப்பாவின் அணுக்களால் தான் ஐ வி எவ் சிகிச்சை நடந்திருக்கிறது. இதுக்கு ஏன் இப்படி குழம்புறாய். டேக் இட் ஈசி (Take it easy),” என அவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னாள்.

“இல்லை சங்கரி இதிலே ஏதோ ஒரு விசயம் எனக்கு சரியாப்படல்லை. இங்கே ஒரு பெரிய ஆஸ்பத்திரியிலே அம்மாவுக்கு ஐ வி எவ் சிகிச்சை நடந்திருக்கு. அப்பாவின் உயிர் அணுவினால் எண்டால் ஏன் வயல் நம்பர் எல்லாம். அப்படி எண்டால் என் ரத்த உருத்தான அப்பா ஊர் பெயர் தெரியாத ஒருவரா?” என் அப்பாவைச் சார்ந்த எந்தப் பொருளோ படமோ அம்மாட்ட இல்லாதற்கும் இதுக்கும்

நிச்சயமாக தொடர்பு இருக்கு. அப்பா இல்லாததால் என் மனதில் ஏற்பட்ட வெறுமையை அம்மா புரிந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எத்தனை இரவுகள் படுக்கையில் படுத்தபடி ஒரு கற்பனை அப்பா என்னை அணைப்பது, அதே அப்பா எனக்கு கிரிக்கட் பட் எப்படிப் பிடிப்பது என என்னை அணைத்தபடி பின்னால் நின்று காட்டிக் கொடுப்பது போல கற்பனை செய்திருக்கிறேன். சங்கரி, என்னுடைய இந்த ஏக்கத்தை என் நெஞ்சுக்குள்ளே பூட்டி வைத்திருந்தேன். இன்டைக்கு தான் உன்னிட்ட சொல்றேன். கொஞ்சம் ஆறுதலா இருக்குது” என தன் ஆதங்கத்தை சங்கரியிடம் கொட்டினான்

“ரஜீவ்! உம்முடைய ஏக்கம் எனக்கு விளங்குது. காரணத்தோடு தான் உம்முடைய அம்மா அப்பாவைப் பற்றி அடிக்கடி கதைக்காமல் இருந்திருக்கிஞ்..றா. நீ இப்படி அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் உம்முடைய அப்பா யார் என அறியப் பாக்கிறாய் எண்டு தெரிய வந்தால் அவரிண்ட மனம் சங்கடப்படும்!”

“ஓம் சங்கரி, ஆனால் அம்மாவுக்கு தெரியாமல் தான் ஆராய வேணும். அம்மாவின்ர மனதை காயப்படுத்த எனக்கு விருப்பமில்லை. ஐ லவ் அண்ட் செரிஷ் அம்மா. ஆனால் என்னையும் மீறி என் அப்பா யார் எண்டு கண்டு பிடிக்க வேணும் என என் உள்ளுணர்வு உந்திக் கொண்டே இருக்குது”

“ஏன் ரஜீவ் கத்ரீன் ஆன்டிக்கு உம்முடைய பிறப்பைப் பற்றிய உண்மை தெரிந்திருக்குமோ?”

“ஓம் ஓம் அவவிட்டைக் கேக்கிறது தான் சரி. எனக்கு ஏன் அந்த யோசனை வரல்லை.” என்றான் ரஜீவன் மனதில் ஒரு தெளிவுடன்.

ரஜீவன் அடுத்தநாளே கத்ரீனை அவர் வீட்டில் போய் சந்தித்தான்.

சுகங்கள் விசாரித்து, அவனுடைய மருத்துவப் படிப்பைப் பற்றிக் கதைத்தார்கள். பின்பு ரஜீவன் தயக்கத்துடன்,

“ஆன்டி, உங்களை ஒன்று கேட்கலமா பிலீஸ்? நான் பிறக்க முன்னமே உங்களுக்கு அம்மாவைத் தெரியும் தானே.

“யெஸ் யெஸ்”

“நான் கொழும்பிலேயா, யாழ்ப்பாணத்திலேயா பிறந்தநான்?” அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டான்.

“கொழும்பிலே தான். பெர்த் செர்ட்டிபிகேட் அதைத்தானே சொல்லுறது.” கத்ரீன் தயங்காமல் பதிலளித்தார்.

“ஓம் தெரியும். வேறு ஒரு சந்தேகம். நேராகவே கேட்கிறேன். நான் ஐ வி எவ் குழைந்தையா? என்னுடைய அப்பா யார்? உங்களுக்கு

அவரைத் தெரியுமோ?’ ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கேள்விகளைக் கேட்டு கதர்னை அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கினான்.

“ரஜீவன் ஏன் இந்தச் சந்தேகங்கள்?” புருவங்கள் உயர கேட்டார்.

“இதோ பாருங்கோ என்னிடம் ஆதாரம் இருக்கிறது.” என தன் மொபைலே குறித்து வைத்திருந்த வயல் இலக்கம், ஐ வி எவ் குழந்தை என்னும் விபரங்களைக் காட்டினான்.

“கதர்ன் ஆன்டி, அம்மாவுக்குத் தெரியாமல்... அவவிண்ட மெடிகல் பைலில் இருந்து தான் இதை எடுத்தேன்... என்னை அப்படி பாக்கேதேங்கோ... எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.”

“பரவாயில்லை, மேலே சொல்லு” ஆதரவோடு சொன்னார்.

“உங்களுக்கே தெரியும் நான் சிறு பிள்ளையா இருக்கும் போது என் அப்பா எப்படி இருப்பார் எண்டு கேட்டபடி இருப்பேன். வளர வளர அந்த ஆசையை வெளியே காட்டாட்டியும் என்னையும் மீறி என் உள்ளூணர்வு அப்பாவுக்கா ஏங்குது. இப்போது என்னிடம் உள்ள இந்த விபரங்களைக் கொண்டு அப்பா யார் என அறியப் பாக்கிறேன். முதலிலே உங்களிட்ட கேட்டுப்போட்டு செய்வோம் எண்டு தா...” ரஜீவன் தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னான்.

“ரஜீவ் இந்தக் கேள்வியை நீ ஒரு நாள் கேப்பாய் என நான் மட்டும் இல்லை உன் அம்மாவும் எதிர்பார்த்ததுதான். விசயம் தெரிந்தால் எங்கே உன்னுடைய பாசத்தை அன்பை இழந்து விடுவாளோ என்ற பயம். அதனால் தானோ என்னவோ இதை உன் அம்மாவும் நானும் உனக்கு எப்போ சொல்வது எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியாது தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.” என்றார்,

“ஆன்டி என் அப்பா யார் என தெரிந்தால், அம்மா மேல் எனக்கு இருக்கும் அன்பு, பாசம் ஒரு துளி கூடக் குறையாது. சொல்லுங்கோ”

ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுக்குப் பின் கதர்ன், “மை டயர் ரஜீவ், ஞ். ஓம் நீ ஐ வி எவ் குழந்தைதான். இந்த குப்பி இலக்கத்தைக் வைத்து உன் அப்பா யார் என்று நீ தாராளமாக தேடிப் போகலாம். அதற்கு முன் உன் அம்மாவின் கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள வேணும்.”

“வடக்கில் நடந்த உள் நாட்டுப் போரில், தன் அம்மா அப்பாவை இழந்து, வீடு வாசல் அழிந்துபோன கதையைத் தான் நிர்மலா உனக்கு சொல்லியிருப்பா. ஆனால் உனக்குச் சொல்லாத ஒரு கதையும் இருக்கிறது,” எனக் கூறிக் கொண்டு, டி போயிலிருந்து தேநீரை கப்பில் ஊற்றி அவனிடம் கொடுத்தார். தனக்கும் ஒரு கப் ஊற்றிக் கொண்டு,

“காவல் துறை தனிப் பிரிவு விசாரணை என்ற பெயரில் வீடுகளுக்குள் புகுந்து, ஆண்கள் பெண்கள் என்று பாராது கைது செய்தனர். அப்படி கைது செய்யப்பட்டவர்களுக்குள் உன் அம்மாவும் ஒருவர். அவளுக்கு அப்போ பதினேழு வயதுதான், உயர்தர வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தா. கைது செய்யப்பட்ட பெண்கள் சித்திரவதைக்கும் மூர்க்கமான பாலியல் வல்லுறவிற்கும் பலியானார்கள். எந்தக் குற்றமும் சுமத்த முடியாததால் விடுவிக்கப்பட்ட நிர்மலா, குற்றவாளிகளை உயர் நீதி மன்றம் வரை இழுத்து, அவர்களுக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்க போராடினாள். கெடுக்கப்பட்ட மற்றப் பெண்கள் சமுதாயத்திற்கு பயந்து, முகம் கொடுக்க முடியாது ஒதுங்கி வாழ, நிர்மலா தனக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியால் அடிபணிய மாட்டேன் என எதிர்நீச்சலடித்து, துணிச்சலோடு தன் கல்வியைக் கைவிடாது பள்ளிக்கூடம் போய்ப் படித்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவம் படிக்க இடமும் பெற்றுக் கொண்டாள்..

“அவளுடைய சளையாத போராட்டத்திற்கு மனித உரிமை இலாகா ஆதரவாகவும் உதவியாகவும் இருந்தது. அன்று உன் அம்மாவுடன் தொடங்கிய எங்கள் சிநேகம் இன்று மட்டும் தொடர்கிறது.

“தொடுக்கப்பட்ட வழக்கிலிருந்து விலகிக் கொள்ளுமாறு உன் அம்மாவுக்கும் தாத்தாவுக்கும் பல அச்சுறுத்தல்கள் வந்தன. உன் அம்மா அஞ்சவில்லை. திடீரென உன் தாத்தா காணாமல் போயிற்றார். அவர் என்ன ஆனார் என்று இன்று மட்டும் தெரியாது. நிர்மலா தனித்து நின்றாள்”

“ஆன்டி!... அப்போ பாட்...டியும், மாமா...வும்?” துக்கம் அவன் தொண்டையை அடைத்தது.

“உன் மாமா, இது எல்லாத்துக்கும் முன்னமே காணாமல் போயிட்டார். நிர்மலாவை கைது செய்த பதட்டத்தின் போது உன் பாட்டி, தலை அடிபட விழுந்தவ தான் பின் எழுந்திருக்கவேயில்லை.”

“அம்மாவின் வழக்கு ஆறு வருடங்களுக்கு தாமதிக்கப்பட்டு, மறுக்கப்பட்ட நீதியாக முடிந்தது. ஆனால் பத்திரிகைகள் நிர்மலா தனக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியை சவாலாக எடுத்துப் பகிரங்கமாகப் போராடி, எதிர் நீச்சல் போட்டு பெண்ணியத்திற்கே பெருமை தேடிக் கொடுத்திருக்கிறாள் என பக்கம் பக்கமாகப் பாராட்டி எழுதினர். இது இந்நாட்டு பெண்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்வையும் தன்னம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தியிருக்கும்.”

பல கொடூரங்களின் மத்தியிலும் தன் தாய் சாதித்ததைக் கேட்டு ரஜீவனின் உள்ளம் கசிந்து உருகி கண்ணீர் மல்க. நாக்கும் காய “மை கோர்ட்” என்னும் வார்த்தை மட்டும் வெளி வந்தது.

“கொழும்புக்கு வந்து இப்போ வேலை செய்யும் இதே ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ந்து புது சூழலில் கடந்த சம்பவங்களை மெல்ல மெல்ல மறந்து வந்தாள். ஊரிலே இருந்த ஓர் இரு சொந்தங்களின் தொடர்பும் அறுந்துவிட்டது. நாங்கள் சினேகிதர்கள் இருந்தென்ன, அவளுடைய சுக துக்கங்களில் பங்குபற்ற ஒருவரும் இல்லாது தனிமையில் தவித்தாள். கார், பங்களா இருந்தென்ன தனக்கென்று ஒரு குடும்பம் வாழ்க்கை பாசம் காட்ட ஒருவருமில்லை என்ற வெற்றிடம். வயதும் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. உடல்ரீதியாகவும் உளரீதியாகவும் தாக்கமடைந்திருந்த நிர்மலாவினால் கல்யாணத்தையோ தாம்பத்திய உறவையோ ஏற்கமுடியவில்லை. இதைப் பற்றி மருத்துவ மாணவனான உனக்கு விளங்கும் என நினைக்கிறேன்.

ஒரு அநாதைக் குழந்தையை வளர்க்கலாமே என்றேன். ஆனால் அவளது பெண்மையின் இயல்புணர்ச்சி, தான் ஒரு தாயாகி, தன் ரத்தமும் சதையுமான உறவைத் தேடியது. ஊர்ப் பேச்சுக்குப் பயப்படாது ஐ வி எவ் சிகிச்சையை நாடினாள். ஒரு விதத்திலே இதில் நிர்மலாவின் சுயநலமும் கலந்திருக்கலாம். ரஜீவ் எல்லா உண்மையையும் சொல்லிட்டேன்.” பெரிய பாரத்தை இறக்கி வைத்த நிம்மதியோடு தொடர்ந்தார்,

“ரஜீவ், சொல்ல முடியாத கொடுமையும் வேதனையும் அனுபவித்து, பிள்ளைப் பாசத்திற்காக தவிக்கும் உன் தாயின் மன நிலையை மதிக்காது போறதென்றால் போ. உன்னை தடுக்க மாட்டோம்.

காசக்காக உயிர் அணுக்களை வித்து பல சிசுக்களுக்குத் தந்தையான உன் அப்பாவைத் தேடப் போறாய் என்றால், போய்த் தேடு. அவன் வீட்டு வாசற் கதவைத் தட்டி, 'நீ தான் என் உயிரினத் தந்தை' என பல பிள்ளைகளுடன் நீயும் ஒருவனாகப் போய்த் தட்டு!” சினேகிதி நிர்மலா மேல் உள்ள பாசம் உச்சத்திற்கேறிக் கொண்டிருப்பது கதர்னின் குரலில் தொனித்தது.

விழிகளினின்று கண்ணீர் வழிந்தோட, பிரதீபன், கதர்னின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு “தாங்யு! தாங்யு! அம்மான்ர கடந்த காலத்தைப் பற்றி தெவுப்படுத்தியதற்கு நன்றி,” என்றான்.

ஞானம் சஞ்சிகையில் 2017 ஆண்டில் பரிசுப்பெற்றக் கதை

திண்டாடும் பண்டாடு

தாயின் உடைகளைப் பெட்டியில் அடுக்கியபடி, “அம்மா இதுதானே உங்கட மருந்துப் பெட்டி? ...அம்மா!” என திரும்பவும் அழைத்து, ஒரு சிறு பெட்டியை கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு கேட்டாள் ராகினி. கன்னத்தில் வலது கையை முண்டு கொடுத்தபடி யன்னல் வழியே பார்வையைச் செலுத்தி அமர்ந்திருந்த தாய் விநோதினி மெல்ல மகள் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார். நீர் நிரம்பி நின்ற கண்கள் மகளை நோக்க, “ஓம்,” என அவர் ஆமோதிக்கவும் கண்ணீர் தழும்பி கன்னத்தில் வழிந்தோடியது.

விநோதினியின் பதினாறு வயதுப் பேரன் வேந்தனும், பதினெட்டு வயதுப் பேத்தி சியாமளாவும், “பாய் அம்மம்மா,” என்று கூறி, கட்டி அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டனர். விநோதினியும் அவர்களை அணைத்து உச்சி மோர்ந்து மாறிமாறி கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். காரில் ஏற உதவிசெய்த பேரன் பேத்தியர்களின் கண்களிலும் நீர் கோர்த்தது.

பேரப் பிள்ளைகள் முன் அழக் கூடாது எனும் வைராக்கியத்தில் இருந்த விநோதியின் கண்களில் கார் புறப்பட்டது தான் தாமதம் கண்ணீர் அருவியாக முகத்தின் சுருக்கங்களிடையே தங்கி கோடாக இறங்கியது. ராகினி மௌனமாக காரை ஓட்டினாள். தாய் மனம் வருந்தி கண்ணீர் சிந்துவதைப் பார்க்க அவள் மனமும் சங்கடப்பட்டு கண்கள் கலங்கின. திரும்ப வீட்டுக்கே போயிடலாமோ என எண்ணினாள். ஆனால் எப்படி?

இந்த ஏற்பாடெல்லாம்; அம்மாவின் நன்மைக்காக, நான் தம்பி தங்கச்சியுடன் சேர்ந்து எடுத்த முடிவு. வேறு என்ன செய்யமுடியும்? வீட்டிலுள்ள எல்லோரும் வேலை, பள்ளிக்கூடம் என்று போய் விட்டால் உடல் பலவீனமடைந்து மறதிக் குணமும் கூடி இருக்கிற நிலையில் அம்மா விழுந்து, ஏதாவது நடந்தால் ஆர் காணப்போயினம்? ஆர் எங்களுக்குச் சொல்லுவினம்? இந்த யதார்த்தத்தை அம்மா உணரவில்லையே’ என நினைத்த ராகினி; மனதை கல்லாக்கிக் கொண்டு , மௌனமாக காரை ஓட்டிக் கொண்டு போய் சிட்னியின் பிரபலமான முதியோர் இல்லத்தின் முன் நிறுத்தினாள் .

காலத்தினதும் வேதனையினதும் தாக்கம் வலை போல் குறுக்குக் கோட்டிருந்த அவரது அழகான முகம் சிவக்க, கூர் நாசியினின்று நீர் வழிய, செப்பனிட்ட குவிந்த அழகான இதழ்கள் துடிக்க, கையில் ஊன்று கோலின் உதவியுடன்; காரை விட்டிறங்கி வயோதிப கூனலுடன் நடந்தார் விநோதினி. தலையை நிமிர்த்தி குழிவிழுந்து பழுப்பேறியிருந்த கண்களால் அந்த கட்டிடத்தை நோக்க, சித்திரை மாத இலையுதிர் கால சூரியனின் ஒளியில் அவர் தலை முடி வெள்ளை வெளிரென மின்னியது.

அந்த முதியோர் இல்லத்தின் முதலாவது மாடியில் விநோதினிக்கு ஒரு அறை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே, ராகினி, தாயின் உடைமைகளை வைக்க வேண்டிய இடங்களில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது இல்லத்தின் மேற்றன் அவர்களைச் சந்திக்க வந்தார்.

“வெல்கம் விநோதினி அம்மா. எப்படி இருக்கிறீங்கள்? இங்கே உங்களுக்கு எல்லா வசதிகளும் செய்து குடுப்போம். ஏதும் தேவையென்றால் தயங்காமல் கேளுங்கோ. உங்கள் சௌகரியங்களைப் பார்த்துக் கொள்ளத் தான் நாங்கள் இருக்கிறோம்,” என ஆங்கிலத்தில் மேற்றன் அன்பாகக் கூறி விடை பெற்றார்.

“அம்மா, மேற்றனிடம் எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறேன். பயப்பட வேண்டாம். புது இடம் தான், ஆனா எங்கட தமிழ் ஆக்கள் கன பேர் இருக்கினம், உங்களுக்கு பேச்சுத்துணையாயிருக்கும். இந்தாங்கோ உங்கட மோபைல் ஃபோன். பாத்துச் சார்ஜ் பண்ணுங்கோ. அடிக்கடி வந்து பாக்கிறன் சரியா அம்மா,” எனக் கூறியபடி ராகினி புறப்பட தயாரானாள்.

கதிரையில் இருந்தபடி மகளின் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த தாயின் கையை மெதுவாகத் தளர்த்தி விட்டு,

“அம்மா போட்டு வாரேன்.” கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடி, “நேரமாகிறது நாளைக்கு திங்கட்கிழமை வேலைக்கும் போக வேணும்.” தாயை இரு கரங்களால் அணைத்து முத்தமிட்டு விட்டு விறு விறு வென வெளியேறினாள் ராகினி.

ராகினி கையைத் தளர்த்தி விட்டு போகவும் விநோதினியின் எழுபத்தி ஐந்து வயது வாழ்க்கையின் தொடர்பு அறுந்து போனது போன்ற ஓர் உணர்வு. ஐந்து வயதுச் சிறுமியாக அம்மா, அப்பா அவரை முதல் நாள் பள்ளிக்கூடத்திலே விட்டிட்டுப் போன பொழுது, மனதில் ஏற்பட்ட அதே தனிமையும் பயமும் கலந்த உணர்வு வரவும், நெஞ் சுக்குள் ஓர் நடுக்கம் உருவாகி உடம்பெல்லாம் ஊடுருவியது. இதழ்கள் துடித்தன. கூடவே கைகளும் நடுங்க கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது.

அந்த நேரம் மேற்றன், ஒரு அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்தார். அவர்களைக் கண்டதும் நடுங்கும் கரங்களால் நெஞ்சை நீவி விட்டுக் கொண்டாள். பிரயாசைப்பட்டு கண்களை இமைக்காமல் கண்ணீர் வெளியேறாமல் கட்டுப்படுத்தவும், விநோதினியின் கீழ் நாடி தளர்வுக்கோடிட்டு துடித்தது.

“விநோதினி, இவ பூரணம், உங்கட ரும் மேட். இவவும் உங்களைப் போல சிறீலங்காவைச் சேர்ந்தவ தான்,” எனக் கூறிய மேற்றன், பின்பு பூரணம் பக்கம் திரும்பி, “பூரணம் இவ உங்கட புது ரும் மேட்,” என மலர்ந்த முகத்துடன் ஆங்கிலத்தில் இருவரையும் அறிமுகம் செய்து விட்டுப் போனார்..

ஊன்று கோலைப் பிடித்தபடி எழுபது கிலோ எடை உடம்பை தூக்கிக் கொண்டு நடந்ததால் மூச்சிரைக்க மெல்ல வந்து கதிரையில் அமர்ந்து, “என்ட... ஊர் அளவெட்டி... நீங்கள் எந்த ஊர்?” என விநோதினியிடம் கேட்டார் பூரணம்.

கண்களில் லேசாக கசிந்த ஈரத்தைத் துடைத்தபடி, சோகத்தால் அடைத்திருந்த தொண்டையை செருமிவிட்டு, “மானிப்பாய்” மெதுவாகப் பதிலளித்தார் விநோதினி.

அணிந்திருந்த ஊதா நிற கஃட்டான் உடையை இழுத்துச் சரிப்பண்ணி விட்டு, பூரணம் அடுத்த கேள்வியைத் தொடுத்தார், “உங்களுக்கு எத்தினை பிள்ளைகள்?”

“ஒரு குறையுமில்லாமல் ஐஞ்சு பெத்தேன். மூன்று ஆண், இரண்டு பெண். ஐஞ்சு பேரும் பாசமாகத் தான் இருந்தார்கள் சுயநலம் சுரக்கும் வரை. தன் துணை தன் வாழ்வு என்று வந்ததும், பாசம் மெல்ல மெல்ல பறந்து போச்சுது. என் துணையை இழந்தேன், மூப்பும் முட்டியதால் நடக்கவும் முடியாமல் அவதிப்பட்டேன். அதனால் என்னை வீட்டில் வைத்து பார்க்க முடியாது என பிள்ளைகள் என்னை அநா...தை மாதிரி இங்கே கொண்டு வந்து தள்ளிப் போட்டி...னம்.” தொண்டைக்குள் துயரம் பந்தாக வந்து அடைக்க அடித் தொண்டையால் கரகரத்தார். தன் மன ஆதங்கத்தை இப்படி வெளியிட்டிட்டேனே என்ற குற்ற உணர்வு அவரை மேலும் பேசவிடவில்லை. கண்களில் நீர் பொங்கி வழிந்தது. அடி மனத்தில் இருந்து விம்மலும் வெடித்துக் கிளம்பியது.

கதிரையைவிட்டு மெதுவாக எழுந்து வந்த பூரணம், விநோதினியின் தோள் மேல் கை வைத்து அணைத்தபடி “விநோதினி! அழாதேங்கோ. எனக்கு உங்கட மனநிலை புரியுது. நான் உங்களுக்கு துணையா-யிருப்பேன். எங்களைப் போல கன பேர் இங்கே இருக்கினம். நீங்க எனக்கு...தங்கச்சி மாதிரி,” என முகத்திலும் குரலிலும் பரிவு மிளிர் தேற்றியபோது விநோதினிக்கு தன் அக்கா ஞாபகம் வந்தது.

விநோதியின் அக்கா அமுதம் ஊரிலே 1995ஆம் ஆண்டின், இடப் பெயர்வின் போது புக்காருகளின் குண்டு வீச்சால் இறந்து போனார். இப்போது அமுதத்தின் கைகளே அவள் தோளை அழுத்துவது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது. மேசை மேலிருந்த ரிசுவை எடுத்து கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு தோள் மேல் இருந்த விநோதினியின் கையை பிடித்துக் கொண்டு,

“அக்கா... அப்படி கூப்பிடலாம் தானே... உங்களைப் பாத்தா என்ட அக்கா அமுதத்தின்ட நினைப்புத் தான் வருது,” அவரது குரல் தழுதழுத்தது.

“எனக்கும் அப்படித்தான்; ஒரு தங்கச்சி கிடைத்ததில் சந்தோசம்,” பூரணத்தின் வட்டமான கொழு கொழுவென்ற முகத்தில் புன்னகை பூத்தது.

பேச்சுத் துணைக்கு பூரணம் என்கிற ரும் மேற் கிடைத்தது விநோதினிக்கு சற்று ஆறுதலாக இருந்தது.

இரவு இடியப்பமும் மீன் கறியும் பரிமாறினார்கள்;. பரவாயில்லை, நல்லாத்தானிருந்தது. ஆனால் மனம் ரணப்பட்டிருக்கும் போது ருசித்துச் சாப்பிடமுடியுமா? படுக்கைக்குப் போனால் வீட்டின் ஞாபகம் தான் கண்ணயரமுடியவில்லை. அப்படியும் இப்படியும் புரண்டு புரண்டு படுத்தால் கூட சுகமாகவிருந்திருக்கும், ஆனால் அவருக்குத் தானே வலது தோள் மூட்டிலும் இடது தோள் மூட்டிலும் வாதம் முற்றிப் போயிருந்தது. எந்தப் பக்கமும் திரும்பிப் படுக்க முடியவில்லை. நேராகப் படுத்தபடி அறையின் உட் கூரையைப் பார்த்தபடி பலதும் சிந்தித்தபடி முழித்திருந்தாள் விநோதினி.

‘என்னுடைய கூட்டாளிகளிடம் எத்தனை தரம் பெருமையாகச் சொல்லியிருப்பேன். முதியோர் இல்லத்திற்கு போகவேண்டி வராது. எனக்கு மூன்று ஆம்பிளைப் பிள்ளைகளும் இருண்டு பெண்களும். அதனால் அவர்கள் என்னை வீட்டில் வைத்துப் பார்த்து கொள்வார்கள். ஆனால் இப்போ இங்கே கொண்டு வந்து தள்ளி விட்டார்களே. பிள்ளைகள் கல்யாணம் கட்டி வீட்டை விட்டுப் போனபின் அவரும் நானும் சந்தோசமாகவே இருந்தோம். எங்கள் சுகம் பாராமல் ஆசையோடும் ஆவலோடும் பாசத்தைக் கொட்டி பிள்ளைகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் வளத்தோம். திடீரென ஹார்ட் அட்டாக் வந்து அவர் நிம்மதியா போய்ச் சேந்திட்டார். துணைக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் இருக்கினம் தானே என்னைப் பாத்துக் கொள்வினம் என நினைத்திருப்பார் போலும். தனியே இருக்க வேண்டாம் எனக் கூறிய மூத்தவள் ராகினி என்னை தன் வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போயிட்டாள். ஐந்தோ ஆறு வருசமோ அவர் இல்லையே என்ற

குறை மட்டும்தான், மற்றபடி வாழ்க்கை நல்லாத் தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. இந்தப் பாழாப்போன வாதம் தோள்மூட்டிலும், முழங்காலிலும், இடுப்பிலும், பீடித்ததும் நான் அவர்களுக்கு உபத்திரவமாகவும் தொல்லையாகவும் போயிட்டேன். வருடக்கணக்கில் குடும்பம், சொந்தம் என்று வாழ்ந்து விட்டு; இப்போ அறிமுகமேயில்லாத மனிதர்களிடையே தனி மரமாக நிச்சிற்றேனே! என ஏங்கினாள். விநோதினியின் மனதுக்குள் இறுகிப் போயிருந்த துயரம் இளகிக் கண்ணீராய் கரைந்து கன்னத்தில் வழிந்தோடியதால் தலையணையையும் நனைத்தது. அதிக நேரம் உறக்கமும் நினைப்புமாகக் கிடந்தவரை அதிகாலையின் அமைதியை குப்பை லொறியின் ஆரவாரச் சத்தம் குலைத்தப்பின் தான், ஆழ்ந்த உறக்கம் தழுவிக்கொண்டது.

காலையில் சூரிய ஒளி அறையினுள் பரவவும் விநோதினி கண் விழித்துக் கொண்டார். போதிய நித்திரையில்லாததால் கண்கள் அதைத்துப் போய் உடம்பும் லேசா நடுங்கியது. படுக்கையை விட்டு எழு மனமில்லை. ‘இப்படியே இந்த உலகம் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடாதோ. இல்லை என் வாழ்க்கையே ஒரு முடிவுக்கு கொண்டு வந்திடலா...மோ.’ மனதில் விபரீத எண்ணங்கள் ஓடின.

இளநகை இழையோடிய மாநிற முகத்தில் பளிச்சென திருநீறு அலங்கரிக்க ஊன்று கோலைப் பிடித்தபடி மெதுவாக நடந்து, விநோதினியின் பக்கத்தில் வந்து நின்ற பூரணம், “குட் மார்னிங் விநோதினி நித்திரை கொண்டிங்களா? புது இடம் புது கட்டில் நித்திரை கொள்ள கஸ்டப்பட்டிருப்பிங்களே?” குரலில் கரிசனத்தோடு உற்சாகமும் தொனித்தது.

விநோதினியின் மனதில் அலைபாயும் கவலைகள் பூரணத்துக்கு புரியவா போகிறது.

“மார்னிங்” என்று முணுகினார் விநோதினி.

“என்ன காய்ச்சலோ?” என்று பரிவுடன் கேட்டபடி விநோதினியின் நெற்றியில் கையை வைத்துப் பார்த்தார்.

“சுடவில்லையே! நீர் நித்திரை கொண்டிருக்கமாட்டீர். பிள்ளைகளைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்திருப்பீர். விநோதினி முதல்லே குளிச்சுப் போட்டு வாரும். இப்ப பிரேக்ஃஸ்ட் அறைக்கு வந்திடும்,” என அவரைக் கட்டிலை விட்டு எழுப்பி ஊன்று கோலைக் கொடுத்து பாத்ரூமுக்கு அனுப்பினார். வினோதினியும் சுடு நீரில் குளித்துவிட்டு, மகள் ராகினி ஊரிலேயிருந்து எடுப்பித்து தந்த வெள்ளையிலே பச்சைப் பூக்கள் போட்ட கஃட்டான் உடையை அணிந்து கொண்டார்.

“வாரும் வந்து முதலிலே சாமி கும்பிடும்,” என அவரின் படுக்கைக்குப் பக்கத்து மேசைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அங்கே விநாயகர், சிவபெருமான், முருகன், அம்மன் படங்கள் நேர்த்தியாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. “கடவுளே நீ தான் துணை,” என வாய் முணுமுணுக்க கைகூப்பிக் கும்பிட்டு, நெற்றியில் திருநீறு பூசிக்கொண்டார் விநோதினி.

“நாங்கள் இருக்கிற இல்லத்தின் இந்தப் பக்கத்திலே ஒரு பொது அறை இருக்கிறது அங்கே பெரிய மேசை மேல் சாமி படம் எல்லாம் வைத்து வெள்ளிக்கிழமையிலே விளக்கு ஏற்றி பஜன் பாட்டுகள் பாடிக் கும்புடுவோம். தீபாவளி, வருசப்பிறப்பு தைப்பொங்கல்; எல்லாத்திற்கும்; பஜன்கள் பாடி கலைநிகழ்ச்சிகளுடன் நல்லாக் கொண்டாடுவினம். இப்படி ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கும் பிள்ளைகள் வீட்டிலே கொண்டாடுவார்களா? அவர்களுக்கு லீவு கிடையாது, வேலைக்குப் போயிடுவார்களே!”

“ம்...ம்ம்...” விநோதினி இறுக்கத்துடன் பதிலளித்தார்.

அவர்கள் அறையில் படுக்கைகளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த கதிரைகளில் போய் அமரவும், ஒரு பிலிப்பினோப் பெண் சாப்பாட்டு டிரேயுடன் ‘குட் மொர்னிங் அம்மா’ என உற்சாகத்துடன் பற்கள் தெரியப் புன்னகைப்படி உள்ளே வந்தாள். கண்கள் சற்று விரிய அவளைப் பார்த்தார் விநோதினி. சில்லு வைத்த மேசை ஒன்று விநோதினிக்கு முன்னாலும், பூரணம் முன்னாலும் தள்ளி விட்டு டிரேயில் கொண்டு வந்த காலை உணவை வைத்தாள். டிரேயில் விநோதினி வழக்கமாக வீட்டில் சாப்பிடும் வீட் பிக்ஸ் (Wheat Bix) பாணும் அதோட பழங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. பூரணம் அக்கா வற்புறுத்தியதால் இரண்டு துண்டு டோஸ்டில் மாமைட் மட்டும் பூசிச் சாப்பிட்டுத் தேநீரையும் அருந்தினார்.

பூரணம் விநோதியை இல்லத்தின் அமைப்பையும் வசதிகளையும் சுற்றிக் காட்டி பெருமையாகப் புகழ்ந்தார்.

“கவனமாகத் தடியைப் பிடித்துக் கொண்டு நடவும்” என கூறியபடி வெளித் தோட்டத்தையும் காட்டினார். வழியில் சந்தித்த இல்லத்தில் உடனுறைபவர்களுக்கு விநோதியை அறிமுகம் செய்ததோடு அவர்கள் சுகத்தையும் கேட்டுக்கொண்டார். அதில் ஒருவர் சக்கரநாற்காலியிலும் சிலர் சில்லு வைத்த வாக்கர் கொண்டும் உலாவி கொண்டிருந்தனர். பிள்ளைகளைப் பற்றியும் பேரப்பிள்ளைகளைப் பற்றியும் சிந்தித்தபடியிருந்த விநோதினியின் மனதில் பூரணம் கூறியது எதுவுமே பதிய வில்லை.

மத்தியானம் சற்று நேரம் படுத்துவிட்டு எழுந்து, தாதி அறைக்குக் கொண்டு வந்த தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மேசை மேல் இருந்த விநோதினியின் கைபேசி ஒலித்தது. சட்டென்று தேநீர்

கோப்பையை மேசை மேல் வைத்துவிட்டு கைபேசியை எடுக்க மறுபக்கத்திலே மகள் ராகினிதான் பேசினாள்.

“எப்படி இருக்கிறீங்கள் அம்மா? நல்லா பாத்துகொள்ளாங்களா?”

“ஓம் பரவாயில்லை. ராகினி, வேந்தன் எங்கே?”

“நான் வேலையிலே இருந்து கதைக்கிறேன். பிள்ளைகளை இரவைக்குக் கதைக்கச் சொல்லுறேன்.”

“சரி வைக்கிறேன்.”

அவர் பேசி முடிக்கவும் பூரணம் “ஆர் மகளா?”

“ஓம் ஓம் வேலையிலே இருந்து கதைச்சவ.” வாடிப் போயிருந்த விநோதினியின் முகத்தில் சற்றுத் தெளிவு தெரிந்தது.

“விநோதினி பாத்தீங்களா இங்கே கொண்டு வந்து விட்டிட்டினம் என்றாலும் அவர்களுக்கு உம்மிலே பாசம் இருக்குது. எனக்கும் இண்டைக்கு ஒரே சந்தோசம். பின்னேரம்; நாலு மணிபோல் பேர்த்திலே இருக்கிற என்ட மூத்த மகன் ஈஸ்வரன் என்னைப் பாக்க வாரான். இரண்டு மாதத்திற்கு ஒருக்கா தவறாமல் பாத்துவிட்டுப் போவான்.” கண்களில் ஒளி பிரகாசிக்க, அவர் முகத்தில் பெருமையின் ரேகைகள் பரவிப் பூரித்ததைக் கவனித்தார் விநோதினி.

பூரணம் எழுந்து போய் முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்து, வெண்தலை தெரிய இருந்த கொஞ்ச முடியைச் சேர்த்து வாரி பின் தலையில் சிறு முடிச்சாகக் கட்டி கிளிப்பை மாட்டிக்கொண்டார். முகத்திற்கு பவுடர் பூசி, மாநிற நெற்றியில் பளிச்சென விபூதி இட்டுக் கொண்டார்.

மகன் வந்ததும் பூரணம் அவனை விநோதினிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நலம் எல்லாம் விசாரித்தப்பின், தாயும் மகனும் ஆசை தீர கதைத்துக் கொள்ளட்டும் என்று விநோதினி ஊன்று கோலைப் பிடித்துக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறப் போனார்,

“தங்கச்சி எங்கே போறீர்? இங்கேயே இரும். யு எஸ் லே இருக்கிற என்ட இரண்டு மகன்மார் ஸ்கைப்பிலே பேசப் போயினம். அவர்களையும் உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்,” என்றார் பூரணம்.

ஈஸ்வரன் தான் கொண்டு வந்த ஐபாட்டை மேசை மேல் மூவரும் பார்க்கத் தக்கதாய் வைத்து விட்டு ஸ்கைப்பை ஒன் பண்ண, முதலில் ஒரு மகன், பின்பு மற்ற மகனும் கதைத்தனர். இருவருக்கும் விநோதினியை எனது புது மூம் மேட் என அறிமுகம் செய்து வைத்தார் பூரணம். அவர்களும் அவரிடம் சுகம் விசாரித்து அன்பாக கதைத்தார்கள்.

அன்று இரவு சாப்பிட்டபின் ‘என்னைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டு, பூரணம் அக்காட்ட அவவின்ட குடும்பத்தைப் பற்றி கேட்காமல் விட்டிட்டேனே.’ என விநோதினியின் மனம் குத்திக்

காட்டியது. அறையில் கலைமகள் சஞ்சிகையை வாசித்துக் கொண்டிருந்த பூரணத்திடம்.

“அக்கா உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்?”

“.....” உடனே பதில் வரவில்லை. சஞ்சிகையை மூடி வைத்தவர் ஏதோ சிந்தனையில் இருந்து விட்டு,

“எனக்கா? பத்து. எட்டு ஆம்பிளை, இரண்டு பொம்பிளை,”

“என்ன பத்துப் பிள்ளைகள் இருந்துமா இப்படி இங்கே...!” கண்கள் விரிய, புருவங்கள் உயர, குரலில் சுருதி உயரக் கேட்டார் விநோதினி.

“விநோதினி ஏன் திகைத்துப் போனீர்? நான் விருப்பப்பட்டுத் தான் இங்கு வந்து சேர்ந்தனான்.”

“நீங்க விரும்பியோ...? பிள்ளைகள் கட்டாயப்படுத்தி உங்களை இங்கே கொண்டு வந்து சேத்து விடவில்லையோ...?”

“இல்லை இல்லை நான் விரும்பித்தான்.”

“உங்கட மற்றப் பிள்ளைகள் இங்கே அவுஸ்திரேலியாவிலோ...?”

“இரண்டு மகன்மார் யு எஸ் லே, இரண்டு மகன்கள் இன்னும் யாழ்ப்பாணத்திலேதான். மற்றவை இங்கே அவுஸ்திரேலியாவிலேதான். நாலு மகன்மார் பேர்த்திலே, இன்றைக்கு வந்தவன் மூத்தவன். மகள்மார் இங்கே சிட்னியிலே தான்.”

“நான் நினைச்சன் மகள் மருமகளோடு இருக்க பிடிக்காமலே தான் இங்கே வந்து இருக்கிறீங்கள் எண்டு.”

“தங்கச்சி நீர் நினைக்கிற மாதிரியில்லை. உமக்கு விளங்குதில்லை. எல்லாம் எங்கட நன்மைக்குத் தான் நாங்கள் இங்கே சேர்ந்திருக்கிறோம். மகளும் மருமகனும் ஏழு மணிக்கு வேலைக்குப் போனால் வீட்ட வர ஆறு ஏழு மணியாயிடும். இப்படி உடல் பலவீனமடைந்து வாதம் பீடித்து கைத்தடியோடு கஷ்டப்பட்டு நடக்கிற நாங்கள் வீட்டிலே தனியே இருக்கும் போது விழுந்துகிழுந்து போனா ஆருக்குத் தெரியப்போகுது. பத்தாததற்கு மறதிக்குணம் வேறு. இங்கே சரியான மருந்துகளை நேரத்திற்கு நேரம் குடுக்கிறதற்கு ஆக்கள் இருக்கினம். இதை எல்லாம் வீட்டிலே ஆர் செய்வார்கள்? பேச்சுத் துணைக்கு எங்கட வயதை ஒத்தவர்கள் இங்கே இருக்கினம், வீட்டிலே... தனிமை. பிள்ளைகளுக்கு எங்களோடு பேசக் கூட நேரமில்லாமல் காலிலே சுடு தண்ணீரை கொட்டின மாதிரி எந்த நேரமும் ஓடித் திரியிதுகள். வேலையிலே இருக்கும் போது பிள்ளைகள் நாங்க தனியே எண்டு கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருப்பினம். இப்படி இந்த நிலைமை வந்த பிறகு பிள்ளைகளுக்குக் கரச்சல் குடுக்கக் கூடாது. இதை எல்லாத்தையும் யோசித்துத் தான் என்னை இங்கே சேக்க சொன்னனான்.”

“அக்கா, நாங்கள் எங்கட பிள்ளைகளையும், பிறகு பேரப் பிள்ளைகளையும் இரவு பகல் பாராமல், எங்கட உடல் உள ஆரோக்கியத்தைக் கவனியாது வளத்து விடவில்லையா? எங்கட வசதியைப் பாத்தோமா?. இப்ப எங்கட வயது போன காலத்திலே அவையின்ட அன்பையும் கவனிப்பையும் தேவைப்படுற நேரத்தில இப்படி இங்கே அநாதை போல கொண்டு வந்து தள்ளிவிட்டினமே.”

“ஏன் அப்படி நினைக்கிறீர். இப்போ நாங்கள் சீவிக்கிற சூழ்நிலையிலே, எங்களை வீட்டிலே வைச்சுப் பார்க்கிறதென்றால் முடியாத விசயம். இப்படி எங்கடை அலுவல்களை பாத்துக் கொள்ள முடியாமல் கஷ்டப்படுற எங்களுக்கு இந்த இடம் தான் சரி. நீர் பிள்ளைகளை வளக்கும் போதும் பேரப்பிள்ளைகளைப் பாத்துக் கொண்ட போதும் பிற்காலத்தில் எங்களை விட்டிலே வைத்து பாத்து கொள்வார்கள் என்ட எதிர்பார்ப்போடா செய்த நீர்?

“சீச்சி அந்தமாதிரி நினைப்பில்லை,” குரலில் சங்கடம் ஒலிக்க தலையையும் கைகளையும் ஆட்டி “இல்லை இல்லை, ஆனால் அவைக்கும் கடமை எண்டு ஒன்று இருக்குதல்லவா?” என்றார் விநோதினி;.

இரவு மருந்து கொடுக்க வந்த தாதி மேரி இவர்களுடைய உரையாடலை கேட்டுவிட்டு, “ஓமோம், .தாய்மை தன்னலம் கருதாது. உங்கட மகள்மாதிரி நானும் ஒரு மகள் தான். அதோடு ஒரு தாயும் கூட. வயதுபோன பெற்றோரைப் பராமரிப்பதோடு எங்கட பிள்ளைகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்புகளும் இருக்குது. இதனால் முக்கியமா எங்களுடைய நேரம், சக்தி, தேக சுகம், பொருளாதாரம் பாதிக்கப்படுறது. எங்கட பொறுப்புகள் வரம்புமீறி நீளுறது. ஆங்கிலத்தில் எங்கள் தலைமுறையை சன்விச் யெனறேசன் (sandwich generation) என்று சொல்வார்கள். அதாவது எங்கட பிள்ளைகளுக்கும் பெற்றோருக்கும் இடையே, இரண்டு பாணுக்குமிடையே வைக்கப்பட்ட தக்காளிப்பழம் போல நசுக்கப்படுகிறோமாம்.”

“ஓமோம் மேரி, நானும் இதைப்பற்றி ஒரு வெப் சைட்டிலே வாசித்திருக்கிறேன்,” என பூரணம் அதை ஆமோதித்தார்.

“மேரி, நீங்கள் உங்களைப் பற்றி மட்டும் யோசிக்கிறீங்கள். எங்களைப் பற்றியும் கொஞ்சம் யோசியுங்க. பிள்ளைகள் எங்களை இந்த முதியோர் இல்லத்திலே கொண்டு வந்து சேத்திருக்கினம். நாங்களும் எங்கட பிள்ளைகளைச் சின்ன வயசிலே பள்ளிக்கூட ஹாஸ்டல் சேத்திட்டு வாரத்துக்கு ஒருக்கா பாத்திட்டு வந்தா எப்படியிருந்திருக்கும்,” விநோதினியின் குரலில் ஆதங்கம் தொனித்தது.

“விநோதினி என்ன கதைக்கிறீர்? இப்படி சொல்லுறீரே... அப்படி செய்திருப்பீரா?”

“இல்லை... இல்லை ஒரு பேச்சுக்குத்தான் சொன்னானா” தாழ்ந்த குரலில் பதிலளித்தார்.

“பேச்சுக்கும் அப்படி சொல்லாதேயும். எந்த தாயென்றாலும் தகப்பனென்றாலும் அப்படி செய்வினமா? மனதாலே கூட அப்படி நினைக்க மாட்டினம். நான் கேட்டறிந்ததையும் பல புத்தகங்களில் வாசித்து அறிந்ததையும் வைத்துச் சொல்லுறேன, பெற்றோர் பிள்ளைகள் மேல் வைக்கிற அன்புக்கும் பிள்ளைகள் பெற்றோர் மேல் வைக்கிற அன்புக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கு. இது உங்களுக்கு புரிந்தால் நிம்மதியா சந்தோசமா இருக்கலாம்.”

“ஓ அப்படியா, அப்படி என்ன வேறுபாடு?” ஆவலோடு கேட்டார் விநோதினி

“சொல்லுங்கோ சொல்லுங்கோ. எனக்கும் அறிய விருப்பம்,” என்றாள் நர்ஸ் மேரி.

“தாய் தகப்பன் பிள்ளைகளைப் பாசத்தோடு பாதுகாத்து வளத்து ஆளாக்கி உயிருள்ள வரையும் நேசிப்பது மனித இயல்பு. இந்த இயல்புக்கம் எங்களின் மரபணுவிலே உள்ளது. ஐந்தறிவுள்ள பிராணிகளுக்கும் மரபணுவிலே இந்த ஊக்கம் இருக்குது. உயிரினங்கள் எல்லாம் தமது வம்சத்தைப் பாதுகாத்து விருத்தி செய்ய முக்கியமாக இருப்பது இந்த உணர்வு தான்.”

நர்ஸ் மேரி கொடுத்த மருந்தை வாயில் போட்டு விழுங்கி விட்டு, தொடர்ந்தார் பூரணம்,

“அதோட பிள்ளை பிறந்தவுடனே தாயின் மூளையில் oxytocin என்னும் இயக்குநீர் (hormone) சுரக்கின்றது. இது மார்பில் பால் சுரப்பதற்கும் தாய்மை உணர்வுகளுக்கும் வித்திட காரணமாகிறது. இந்த இயக்குநீர் தாய்க்குப் பிள்ளை மேல் நீண்ட கால பிணைப்பையும், பராமரிப்புப் பொறுப்பையும், தாய்மை உள்ளுணர்வையும் (maternal instinct) குடுக்கிறது. இந்த பிள்ளைப் பாசம் தாய்களான எங்கட உயிர் இருக்கும் வரை நிலைத்து நிற்கும். அதோடு மனைவி கருவுற்றதும் கணவனின் மூளையிலும் oxytocin உடன் Vasopressin பாதுகாப்பு இயக்குநீர் மெல்ல சுரக்கின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள். இது அவரது மூளையில் தந்தைக்குரிய நடத்தையை மேப்படுத்தி தன் குழந்தை தன் பிள்ளை என்ற பிணைப்பை ஏற்படுத்தி குடும்பத்தின் மேல் பாசமுள்ளவராக்கிறது.”

எல்லாவற்றையும் வாயைத் திறந்தபடி மிகவும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த விநோதினியும், மேரியும் “இவ்வளவும் தெரிந்து

வைத்திருக்கிறீர்களே? நீங்க டொக்டரோ?” என இருவரும் ஒருமிக்கக் கேட்டனர்.

“இல்லைத் தங்கச்சி ஊரிலே டீச்சரா வேலை பாத்த போது ஏதோ வாசித்திருக்கிறேன். அதை வைச்சும், இந்த இணையதளத்தில் போய் வாசித்ததையும் வைத்துத் தான் சொல்றேன். பிள்ளைகள் பெற்றோர் மேல் காட்டுற அன்பை ஆங்கிலத்திலே filial piety என்று சொல்வார்கள். அதாவது பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோர் மேல் ஏற்படும் அன்பு, அது இடைப்பட்ட காலத்துக்கு உரிய பாசம். பிள்ளைகளுக்கு பெத்தவை மேலே பாசம் இருக்கிறது ஆனால் பெற்றோரைப் பிள்ளைகள் பராமரிக்க ஊக்குவிக்கும் இயல்புணர்ச்சி மத்திமம் தான்.”

”ஒரு தாயுடைய அன்பும் பாசமும் வெறும் வார்த்தைகள் இல்லை. அது ஒரு தியாகம். பிள்ளைகளுக்காக தேகசுகம் பாராமல் ஊனமுறும் வரை உழைப்போம். அவர்கள் நன்மை தீமைகளில் பங்குபற்றி, காசாகவும், பொருளாகவும் உதவி செய்து கொண்டிருப்போம். ஏன் இப்பவும் அவர்களுக்காக எதுவும் செய்ய தயாராக இருக்கிறோம். அவர்களுடைய நன்மைக்காகவும் என் நன்மைக்காகவும் தான் நான் இந்த இல்லத்திற்கு வந்து சேந்திருக்கிறேன். பெண்களான நாங்கள் ஒரு மகளாக ஒரு மனைவியாக தாயாக பாட்டியாக பல பரிமாணத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறோம். நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கோ உங்கள் அம்மா அப்பா மேல் நீங்கள் காட்டிய பாசத்திற்கும் உங்கள் பிள்ளைகள் மேல் காட்டுகிற பாசத்திற்கும் வித்தியாசமிருக்கிறதல்லவா?”

“நான் ஒருநாளும் அப்படி நினைத்ததில்லை. ஆனால் இப்ப நிங்கள் சொன்னபிறகு எனக்கு அந்த வித்தியாசம் விளங்குது,” என்றாள் மேரி.

“ம்...ம்..ஓம் ஓம். அது சரி... ஆனா நாங்கள் எங்கள் தாய் தகப்பனை எங்களோடு வீட்டிலே வைத்துத்தானே பாத்துக்கொண்டோ...ம்..,” என இழுத்தார் விநோதினி.

“ஓம் ஓம், அதைத் தான் நானும் ஊரிலே செய்தேன். வேலைக்கும் போன நான் தான். அப்ப சொந்தக்காரர்கள், வீட்டு வேலைக்கு ஆள் என்று இருந்தார்கள். அவர்கள் அம்மா அப்பாவை பாத்துக் கொள்ள உதவினார்கள். நீங்களும் அப்படித் தானே செய்திருப்பீர்கள். அதோடே பிள்ளைகள் வயது போன தாய் தகப்பனை வீட்டில் வைத்துப் பராமரிக்கிறது ஒரு மரபு. ஒருவரின் சமூக பண்பாடு, சமயம், கல்வி, வளர்ப்பு மூலம் கற்றுக் கொண்டது. இந்த மரபை பண்டைக் காலம்; தொடக்கம் என்கட சமூகம்; வாழையடி வாழையாய் பின்பற்றி வந்திருக்கிறது,” என்றார் பூரணம்.

“அதைத் தானே ஊரிலே செய்தோம். ஆனால் இங்கே...” என இழுத்தார் விநோதினி.

“அந்த மரபு காலத்தோடு மாறிக் கொண்டு வருகிறது. நீங்கள் பொம்பிளைப் பிள்ளைகளையும் டொக்டராக, பட்டாதாரிகளாகப் படிப்பித்து விட்டது வேலைக்குப் போக வேணுமென்றுதானே. நாங்கள் இப்போது வாழ்வது இருபத்தி ஓராம் நூற்றாண்டு. அதோட ஊரிலே நாங்கள் வாழ்ந்த சாதாரண வாழ்க்கைக்கும் சிட்னி நகரத்திலே நாங்கள் சீவிக்கிற செல்வமிக்க போட்டிமய (Rat race) வாழ்க்கைக்கும் நிறைய வித்தியாசம். இளைய சமுதாயத்திற்கு முன்னேறும் நோக்கமும் தேவைகளும் அதிகம். இதை ஈடுகட்ட பெரிய வங்கிக் கடன்களுடன் பெரிய வீடுகளும், கார்களும் வாங்கினால் புருசனும் பெண்சாதியும் வேலைக்குப் போகவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. இளசுகளின்ட ஆசைகளை எங்கள் சுகத்திற்காக ஏன் கெடுப்பான. காலத்தோடு நாங்களும் மாறவேணும். இந்த உண்மையை உணர்ந்தால்’ இப்படிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை,” என மன தெளிவோடு பதிலளித்தார் பூரணம்.

“ஓம் ஆன்டி ஊரிலேயும் பொம்பிளைகள் வேலைக்கு போறதாலே எங்க ஊரிலே இதே பிரச்சனை தான். தாய் தகப்பனை பாத்து கொள்ளிறதில்லை என குறை சொல்லுறார்கள்,” என தனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னாள் மேரி.

“இந்த அரசாங்கம் எம்போன்ற முதியோருக்குப் பல வசதிகள் செய்து குடுக்கிறது. இது போல பல முதியோர் இல்லங்கள் இங்கே இருக்கிது. இந்த இல்லம் எனக்குப் பிடித்திருக்கிது. எங்களுக்கு பிடித்த சாப்பாடு, எங்கட பண்டிகைகளை கொண்டாடினம். எங்கட வீட்டிலே இருக்கிற மாதிரி சூழல். எங்களின்ட கடைசி காலத்திலே பிள்ளைகள் எங்களை தங்களோடு தான் வைச்சுப் பாத்து கொள்ள வேணும் என்று எதிர்பார்க்காவிட்டால், ஏமாற்றம் வருத்தம் எதுவுமே இராது.

“நீங்க சொல்லுறதும் ஒருவிதத்திலே சரிதா...ன்” என இழுத்தார் விநோதினி. அப்படிச் சொன்னாரே தவிர அவர் மனம் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பூரணம் தெளிவாக கூறிய விளக்கங்களைப் பற்றித் திரும்பத் திரும்ப சிந்தித்தபடியிருந்தார். அவர் சொன்ன விசயங்களிலே உண்மை இருப்பது போலவும் இருந்தது.

“அன்டி, என்ற அம்மா என்னோடு தான் இருக்கிறா. அண்டைக்கு அவ வீட்டிலே விழுந்துபோய் எழும்பமுடியவில்லை. நல்ல காலம் நான் அரை நாள் லீவோடு வீட்டே போனதாலே உடனே டொக்டரிட்ட கொண்டு போகக் கூடியதாயிருந்தது. அம்மாவை வீட்டிலே தனியே விட ஏலாத நிலை வந்தா இனி நான் எந்த வித குற்ற உணர்வும் இல்லாமல் அவை முதியோர் இல்லத்திலே சேத்திடுவேன். எனக்கு டியுட்டி முடிந்திட்டுது, நாளைக்கு சந்திப்போம்.” எனக் கூறி விடை பெற்றாள் மேரி.

சனிக்கிழமை விநோதினியைப் பார்க்க இரண்டாவது மகள் மாலதி பிள்ளைகளோடு வந்தாள். கூடவே மகன் மோகன் மனைவி பாமாவோடு வந்திருந்தான். டி வி ஒன்று கொண்டு வந்து அவருடைய படுக்கைக்கு நேரே பூட்டுவதிலும், சன். டி. வி கெனக்ஷனும் போட்டுக் கொடுப்பதிலும் மும்மரமாக செயற்பட்டான். பாமா மாமிக்குப் பிடித்த பட்டர் கேக் செய்து கொண்டு வந்திருந்தாள். விநோதினி பேரன்களை அணைத்து உச்சி முகர்ந்து சந்தோசப்பட்டார். பேரன்களும் அம்மம்மா! அம்மம்மா! என அவரின் மடியில் போட்டியிட்டு அமர்ந்து பள்ளிக்கூட கதைகளுடன் தாங்கள் வரைந்த படங்களையும் காட்டினார்கள். விநோதினி பெருமையோடு எல்லோரையும் தனது புதுச் சிநேகிதி பூரணத்திற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். “அடுத்த சனி ராகினியும் நானும் பிள்ளைகளோடு வருவோம். நாங்க போட்டு வாறோம்; அம்மா,” என்றவள் தாயை அணைத்து கொஞ்சி விடைபெற்றாள்.

அடுத்த சனிக்கிழமை வந்திடாதோ என விநோதினி பட்ட பாட்டையார் அறிவார். நாட்காட்டியைப் பார்ப்பதும் கடிகார முட்கள் ஏன் இப்படி நத்தை போல நகருகின்றன என அங்கலாய்ப்பதுமாக இருந்தார்.

விநோதினியின் ஐந்து பிள்ளைகளும் மாறி மாறி வந்து பார்த்தும், தொலைபேசியில் அழைத்தும் சுகம் விசாரித்துக் கொண்டனர். இப்படியே மூன்று மாதம் ஓடிற்று. ஒருநாள் விநோதினி, ராகினியை அழைத்து, “ராகினி நீ என்னை முதியோர் இல்லத்திலே சோத்தது நல்லதாப் போச்சு. நான் நல்ல சந்தோசமாயிருக்கிறேன். நீங்கள் எல்லாரும் பக்கத்திலே இல்லை என்ற குறை மட்டும் தான்,” என்றார்

வயது போகப் போக ஐம்புலனாசைகள் அடங்கிவிடும் என்கிறார்கள். ஆனால் இந்தப் பாழாய்ப்போன பிள்ளைப் பாசம் மட்டும் அடங்காது.

நன்றி,

இலங்கையின் முன்னணி நாளிதழ். **வீரகேசரி** பத்திரிகை

ஜூலை 2015

ஒரு மேகலாஸின் கதை

வேலை முடிந்து அலுவலகத்தை விட்டு வெளியே வந்தபோது மணி மூன்றாகிக் கொண்டிருந்தது. எனது டொயாட்டா வண்டியில் ஏறிக் கொண்டேன். மதியத்திலிருந்து சுரீர் என எரித்த வெய்யிலில் நிறுத்தியிருந்ததால் வண்டி நல்லா சூடேறியிருந்தது. வண்டியின் கண்ணாடிகளைத் தாழ்த்தி விட்டு, கையடக்கி தொலைபேசியில் என் பன்னிரண்டு வயது மகன் பிரதீபனை அழைத்து, “என்னடா குட்டி பள்ளிக்கூடம் முடிந்து வீட்டுக்கு வெளிக்கிட்டிட்டாயா?” எனக் கேட்டேன்.

“ஓம், ஓம் அம்மா. இப்பதான் பஸ்டாண்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.” பதிலளித்தான் பிரதீபன்.

“சரி குட்டி, பம்பலப்பிட்டி பஸ் ஸ்டாண்டிலே இறங்கி நில், நான் வந்து உன்னை ஏத்திக் கொண்டு போறேன்,” என்றேன்.

“சரி அம்மா. ஐ லவ் யு,” என பதில் வந்தது. அவன் பாசம் மனதுக்கு சுகமாக இருந்தது.

என் மத்தியான உணவு வேளை, பிரதீபனுக்காக வாங்கிய மட்டன் றோல்சை எடுத்து தட்டில் வைக்க, அவனும் முகம் கால் கழுவிக்கொண்டு சமையல் அறை பென்ட்ரூ மேல் அமர்ந்து கால்களை ஆட்டிக்கொண்டு சாப்பிடத் தொடங்கினான். வழக்கம் போல் கல கலப்பாகப் பள்ளிக்கூடப் படிப்பைப் பற்றியோ விளையாட்டைப் பற்றியோ கதைக்காமல் ஏதோ யோசனையில் இருந்தான் .

“என்னடா கனக்க யோசிக்கிறாய்? என்ன விசயம்?”

“அம்மா அடுத்த கிழமை, பெற்றோர் ஆசிரியர் சந்திப்புதானே?”

“ஓம். அதற்கென்ன?”

“பாலன், வசி அவையின்ர அப்பா அம்மா இரண்டு பேரும் வருவினமாம். எனக்கு நீங்க மட்டும் தானே வருவீங்கள். அம்மா, எனக்கு அப்பாவின்ர போட்டோ பாக்கனும் போலயிருக்கு. பிலீஸ் அம்மா, ஒரு சின்ன போட்... டோ கூடயில்லையா?” குரலில் சிறு நடுக்கம், கண்களிலும் நீர் நிரம்பி விட்டது.

எழுந்து போய் அவனை அணைத்து, அவன் தலையை வருடியபடி, “உனக்கு எத்தனை தரம் சொல்லுறது, ஆமிக்காரர்கள் எங்கட மானிப்பாய் ஊருக்குள்ளே புகுந்து, பெண்கள் குழந்தைகள் என்டு பாராமல் அடித்து, சுட்டுத்தள்ளி, வீடுகளை இடித்து நொருக்கி நெருப்பு வைத்ததில் எங்கட சொந்தங்கள் எல்லாருமே இறந்து போட்டினம். அப்ப எப்படி போட்டோக்கள் தப்பியிருக்கும்,” என எப்பொழுதும் போல் பதிலளித்தேன்.

“அப்ப சரி அம்மா, அப்பா எப்படியிருப்பார்? உயரமாவா, குள்ளமாவா, என்னைப் போல சுருட்டை முடியா, பொதுநிறமா?”

நான் திக்குமுக்காடிப் போனேன் என்ன பதில் சொல்வது எனத் தெரியவில்லை.

“சொல்லம்மா!” என என்னைப் பிடித்து உலுக்கினான்.

“ஒரு ஐந்தரை அடிமட்டில் இருப்பார், பொதுநிறம், முடி உன்னைப் போல சுருட்டைதான்,” எனக்கு மனதில் உடனே தோன்றியதைச் சொன்னேன்.

“அட! அப்ப அப்பா என்னைப்போல பொது நிறமும், சுருட்டை முடியுமா?”

“ஓமடா கொஞ்சம் கொஞ்சம் உன்னைப் போல தான்,” என்றேன் அவனைத் அணைத்தபடி.

அன்று இரவு வழக்கம் போல பிரதீபனின் அறைக்குச் சென்று படுக்கையில் இருந்த அவனை, உச்சிமோர்ந்து முத்தமிட்டு போர்வையால் போர்த்திவிட்டேன்.

“அச்சா அம்மா! என் செல்ல அம்மா, குட் நைட்,” என சொன்னபடி கட்டிலில் குடங்கிப் படுத்துக் கொண்டான்.

நானும் என் அறைக்குச் சென்று கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டேன். ஆனாலும் நித்திரை வரவில்லை. பிரதீபன் தன் அப்பாவைப் பற்றி ஆவலோடு கேட்ட கேள்விகள் என் சிந்தனைப் பொறியைத் தட்டி எழுப்ப, நான் கடந்து வந்த நெருப்பாறு கண் முன் தகித்துக் கொண்டு ஓடியது.

நான் பிறந்தது வளர்ந்தது எல்லாம் எங்கள் உள் நாட்டு போர்ச் சூழலில் தான். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றி ஐந்தில், உயிருக்குப் பயந்து குடும்பமாகத் தென்மராட்சிக்கு இடம் பெயர்ந்து, சொல்ல முடியாத இன்னல்களுக்கு உள்ளாகி, உயிர் தப்பி, திரும்ப எங்கள் மானிப்பாய் ஊருக்கே வந்து சேர்ந்தோம். எங்கள் அதிஷ்டம் எங்கள் வீடு, சுவர்களில் சல்லடை போல் துப்பாக்கிச் சூட்டால் ஏற்பட்ட துவாரங்களுடன் தப்பி நின்றது, அப்பா அரசாங்க

உத்தியோகத்தர், எனவே திரும்ப வேலையும் கிடைத்தது. ஆகையால் பணப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. ஏனோ தானோ என எங்கள் வாழ்க்கை ஓடியது. இது தான் எங்கள் நிதர்சனமான வாழ்க்கை என நினைத்தேன்.

எந்த இலக்குமில்லாமல் எல்லா இடமும் விழுந்து வெடிக்கும் எறிகணைகள், துப்பாக்கிச் சூடுகள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. வானத்தில் கிபீர் விமானம் அல்லது வானூர்தி தாழ்ந்து பறக்கவும் ஓடிப் போய் பங்கர்களில் ஒளிவதும் எங்கள் வாழ்க்கையில் சாதாரணமாகப் போய்விட்ட சம்பவங்கள்.

அப்பா, அம்மா, என் அண்ணன், புவனன் எல்லோருடைய செல்லமும் நான் தான். அது வேணுமா மேகலா? இது வேணுமா மேகலா? என பாசத்தோடு கேட்டுக் கேட்டுச் செய்தனர். நான் உடுவில் மகளிர் பள்ளியிலும், அண்ணா யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் படித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

என் பள்ளிக்கூட மாணவர் தேர்ச்சி அறிக்கையைப் பார்த்து விட்டு அப்பா, “மேகலா, நீ கெட்டிக்காரி. ஏன் இந்தப் பேச்சுப் போட்டி பட்டி மன்றங்களில் பங்குப்பற்றாமல் இருக்கிறாய்? உன்னை அறிவுக்கு எத்தனை வெற்றிக் கோப்பைகள் எடுத்திருக்கலாம்,” அப்பா வருத்தப்படுவார்.

“அவளுக்கு எல்லாத்துக்கும் வெட்கம். பெரிய படிப்புப் படிக்க வேணுமாம், ஆனா இப்படிப் பயந்தாங் கொள்ளியாக வாய், திறக்காமல் இருந்தா எப்படி?” அம்மாவும் ஒத்துப் பாடுவா.

நான் என்ன செய்வேன் அது என் சுபாவம் போலும். எந்த வம்புக்கும் போகமாட்டேன். வம்பு வந்தாலும் விலகிப் போயிடுவேன்.

நாமுண்டு நம்பாடு உண்டு என காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் எம் தமிழ் மக்கள் மேல் விழுந்திருந்த சாபக்கேடு எங்கள் குடும்பத்தை மட்டும் விட்டு வைக்குமா? ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றி எட்டில், மானிப்பாய் மருதடிப் பிள்ளையார் கோயிலடியில் விடுதலைப்புலிகளின் நடமாட்டம் கூடி விட்டதாக இராணுவத்திற்கு ஐமிச்சம் வந்துவிட்டது. வீடு வீடாக புகுந்து இளந்தாரிப் பெடியன்களை பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். என் அண்ணன் புவனனையும், புலன் விசாரணை எனச் சொல்லிப் பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். அப்பா யார் யாரை எல்லாம் போய் பார்தார், நித்திரை இல்லாமல் அலைந்தார் எந்தப் பலனுமில்லை. இன்று வரைக்கும் அண்ணன் என்ன ஆனார் எனத் தெரியாது. தன் ஒரே மகன் காணாமல் போனதும், அந்த மனக்கவலையிலே அம்மா படுக்கையில் விழுந்துவிட்டா. அப்பா காசு பாராமல் எல்லா

வைத்தியமும் செய்தார். ஆனால் அம்மா அதே நிலையிலே தான் இருந்தா.

அண்ணன் காணாமல் போனபின் அப்பாவுக்கு எங்களைத் தனியே வீட்டில் விட்டு வேலைக்குப் போக மனமில்லை. ஆனால் போகாமல் எப்படி? வீட்டிலே இருந்த மூன்று ஜீவன்களின் வயிற்றுப்பாட்டைக் கவனிக்க வேணும்.

வருடங்கள் இரண்டு ஓடின. உயர்தரப் பள்ளிப் பரிட்சையிலே நல்ல மதிப் எண் எடுத்து டாக்டராகவோ என்ஜினியராகவோ வர வேணும் என்ற ஒரே நோக்குடன் கவனம் எடுத்துப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது தான் கடற் படையினரும், காவந்துறைத் தனிப் பிரிவும் விசாரணை என்ற பெயரிலே வீட்டுக்கு வீடு சென்று சோதனை இட்டனர். பெண்கள், சிறுவர், சிறுமியரைக் கூட விட்டு வைக்காமல், விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களா? அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறீர்களா எனக் கேட்டு இரக்கமில்லாமல் அடித்துத் துன்புறுத்தினார்கள். எங்கள் வீட்டுக்குள்ளும் புகுந்தனர். ஒரு பயந்தாங்கொள்ளி, இளம்பெண் என்னால் எப்படி துப்பாக்கி ஏந்திய முரட்டு நேவிக்காரன்களை எதிர்த்து நிற்க முடியும். தப்பி ஓடவும் முடியவில்லை. மற்றப் பெண்களைப் போல் என்னையும் கைது செய்து பலவந்தமாக இழுத்துக் கொண்டு போக, படுக்கையிலிருந்த அம்மா, "என்மகளை விட்டிடுங்கோ!" எனக் கதறி கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டு ஓடி வரவும் அவ்வை இரக்கமில்லாமல் தள்ளிவிட்டனர். அன்று தலை அடிபட விழுந்த அம்மா எழுந்திருக்கவேயில்லை.

எங்களை மூர்க்கமாக இழுத்துக்கொண்டு போய் வாகனங்களில் ஏற்றிச் சென்றார்கள். பயங்கரவாத சட்டத்தின் கீழும், அவசரகால ஒழுங்குமுறையின் கீழும் கைது செய்து அடைத்து வைத்த எங்களை விசாரிப்பு என்னும் பெயரில் இரக்கமில்லாமல், சித்திரவதைக்கும் பாலியல் வல்லுறவுக்கும் உள்ளாக்கினர். அப்பா தன் வேலையை மறந்து உணவை மறந்து, கந்தோர் கட்டிட வாசல்களிலே காத்திருந்தார். அரசியல்வாதிகளைப் போய்ச்சந்தித்தார், கெஞ்சினார் மன்றாடினார் எந்தப் பலனுமில்லை.

பதினேழு வயதில், கைபடாத அரும்பு மலராய் இருந்த என்னை வீட்டிலிருந்து பறித்துக் கொண்டு போய் அந்த மூர்க்கர்கள் ஒவ்வொருவராக கற்பழித்த போது, என் மனம் பட்ட பாடும் வேதனையும், சொல்லில் அடங்காது. ஐயோ கடவுளே என்னைக் காப்பாற்று என கதறினேன், அவர்களிடம் கெஞ்சினேன், மன்றாடினேன் அவமானத்தால் மனதுக்குள் கூனிக் குறுகிப்போனேன். பாறையிலும் கூட ஈரம் கசியும் ஆனால் மனசாட்சியே இல்லாத இவர்கள் மனம் இளகவேயில்லை. இரண்டாம் நாள் மூன்றாம் நாளும் அந்தக்

காடையர்கள் எங்களைத் தொடர்ந்து குரூரமாக பலாத்காரத்திற்கு உள்ளாக்கினர், என் மனமோ மரத்துப் போச்சு. வெட்கம் சூடு சுரணை எல்லாம் இழந்தேன். இவர்களால் என் உடலைத்தான் சீரழிக்கமுடியும், என் மனதை தீண்டவே முடியாது என்ற மன வைராக்கியத்தோடு அவர்களிடம் கெஞ்சுவதையும், அழுவதையும் விட்டு உணர்ச்சியே இல்லாத ஜடமாகக் கிடந்தேன்.

நாலைந்து நாள் கழித்து, என் மேல் எந்தக் குற்றச்சாட்டும் போட முடியாததால், விடுவித்தார்கள். தினமும் விசாரணைக் கட்டிட வாசலில் காத்திருந்த அப்பாவின் கையில் கிழிந்த நாராகத் தூக்கி எறியப்பட்டேன். அரை நிர்வாணமாக அலங்கோலமாக இருந்த என்னை அப்பா தன் சால்வையால் போர்த்தி வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தார். வீட்டில் அம்மாவின் மாலையிட்ட படம் என்னை வரவேற்றது. அம்மாவின் படத்துக்கு முன் நிலத்தில் விழுந்து, கதறிக் கதறி அழுதேன். என் அம்மாவின் இழப்பால் மனதிலே ஒரு பெரிய வெற்றிடத்தை உணர்ந்தேன். பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்த அப்பா, என் நிலையைப் பார்த்து எனக்கு நடந்த அநீதியை நினைத்து உள்ளத்தில் எழுந்த குமுறல் சத்தமாக வெளியே பீறிட்டுக் கொண்டு வரவும் வேட்டித்தலைப்பால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு கேவி கேவி அழுதார். அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அழுகை கேட்டு, 'மேகலா வீட்டே வந்திட்டாவோ, என்ன நடந்தது,' என அறிய வந்திடுவார்கள் என்ற பயத்தினாலோ என்னவோ? அழுகைச் சத்தம் வெளிவரவில்லை; கண்ணீர் மட்டும் தாரை தாரையாக வழிந்தது.

அழுது அழுது ஓய்ந்தபின் நான் கிணற்றடிக்குச் சென்று வானியால் தண்ணீரை அள்ளி அள்ளித் தலையில் ஊற்றினேன். குளிர்ந்த நீர் என் நெஞ்சில் எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பைத் தணிக்குமா? இல்லை அது தணியாது. எனக்கு நியாயம் கிடைக்கும் வரை அது தணியவே தணியாது. அன்று வீடு வந்து சேர்ந்த நான் பழைய மேகலா இல்லை. எதிர்த்துப் பேசாத பிள்ளைப் பூச்சி, எதற்கும் கூச்சப்படும் மேகலா, இறந்து விட்டாள். ஆயினும் என் மனதில் ஒரு வித பதற்றமும், குழப்பமும், கலக்கமும் இருக்கத் தான் செய்தது. இரவுகளில் பயங்கர, அச்சுறுத்தும் கனவுகள் என்னை வாட்டியது. இதை எல்லாம் தாண்டி ஒரு குற்றமும் செய்யாத எனக்கு நீதி கிடைக்க வேண்டும் என்னும் உற்வேகம் என்னை செயல் பட வைத்தது.

சில நாட்களுக்கு பின் ஒரு நாள், பொழுது சாயந்த நேரம் வெளியே வந்து, பின்முற்றத்தில் இருந்த கிணத்துக் கட்டு மேல் அமர்ந்து கொண்டேன். நல்ல நிலவு. தூரத்திலே வீடுகளில் மினுக் மினுக்கென்று மங்கலான வெளிச்சம். ஊரடங்கு அமுலில் இருந்த

நேரம். என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்த அப்பா துணி தோய்க்கும் கல்லின் மேல் அமர்ந்து,

“பிள்ளை! நீ உயிரோட திரும்பி வந்திட்டாய், அதுபோதும். அம்மாவுமில்லை, அண்ணனுமில்லை. மிஞ்சி இருப்பது நாங்க இரண்டு பேரும் தான். உனக்கு நடந்ததைப் ஒருத்தரிட்டையும் சொல்லிடாதே. ஒரு ஆறு மாசத்திற்கு பள்ளிக்கும் போகாதே. நம்ம சனம் நடந்ததை மறந்திடுவினம். அப்ப பார்த்துக் கொள்ளலாம். நீயும் அதைத் தானே விரும்புவாய்?” மெல்லிய குரலில் சொன்னார்.

நான் சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்துவிட்டு. ”இல்லை அப்பா. எனக்கு நடந்த அநியாயத்திற்கு ஞாயம் வேணும். அந்தக் காட்டுமிராண்டிகளுக்குத் தண்டனை வாங்கித்தராமல் நான் விடப் போறதில்லை. அவர்கள் மேல் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்போறேன்.” நான் மனக் கொந்தளிப்போடும், ஆத்திரத்தோடும், நடுக்கத்தோடும் கீச்சிட்டேன். ‘சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது’ அது எவ்வளவு உண்மை என்பதை அப்போது உணர்ந்தேன்

“வேண்டாம் பிள்ளை, பேப்பரிலை எல்லாம் உன்ர படத்தைப் போட்டு, உனக்கு நடந்ததைப்பற்றி அசிங்கம் அசிங்கமா எழுதுவாங்கள். எங்களாலே வெளியிலே தலை காட்டமுடியாது. சனமெல்லாம் பாத்துச் சிரிக்கும். உன்ர எதிர்காலமே பாழாப் போகும்.”

“அப்பா!...மற்றவை என்ன சொல்லுவினம் எண்டதைப் பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை. புலனாய்வுப் பிரிவு என்னைப் போல இளம் பெண்களை நாசம் செய்வினம், அவங்களிண்ட பயமுறுத்தலுக்குப் பயந்தும், சனங்கள் என்ன பேசுவினம் என்று வெட்கப்பட்டு, நாங்கள் அவர்கள் மேலை வழக்குப் போடாமல் அடங்கிக் கிடந்தால் எமக்கு ஞாயம் கிடையாது. அப்பா ப்ளீஸ்! நீங்கள் தான் இதற்கு உதவி செய்ய வேணும்.” அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு மன்றாடினேன். அழுது அழுது கண்ணீரே வற்றியிருந்த என் விழிகளில் லேசாக ஈரம் கசிந்தது.

துண்டால் தன் கண்களைத் துடைத்தபடி, ”சரி... மேகலா ஞாயம் கிடைக்கு...மோ என்னவோ, நான் உனக்கு எல்லாத்திலேயும் துணையாயிருப்பேன்,” தயக்கத்துடன் பதிலளித்தார்.

காவல் நிலையத்தில் புகார் செய்வோம் என என்னுடன் சீரழிக்கப்பட்ட பெண்களைக் கேட்டேன். என் சினேகிதி, கலா ஒருத்தி மட்டும் துணிந்து என்னுடன் வந்தாள். பெண்களின் பாதுகாப்புக்காக குரல் கொடுக்கும் குழுவினதும், யாழ் நகர் குடிமக்கள் குழுவினதும் உதவியுடனும், காவல் நிலையத்திற்குச் சென்று, எமக்கு இழைத்த அநீதியை அதிகாரப்பூர்வமாக பதிவு செய்தோம், நீதிமன்ற வைத்திய அதிகாரி எங்கள் இருவரையும் பரிசோதித்ததில், எங்கள் தாக்கல் உறுதிப் படுத்தப்பட்டது. இதை

தொடர்ந்து எங்களுக்கு அனுசரணையாக இருந்தவர்களுக்கும் அப்பாவிற்஑ும், கலாவின் குடும்பத்தாருக்கும் அச்சுறுத்தல்கள் விடுக்கப்பட்டன. கலாவின் குடும்பத்தார் புகாரைத் தொடராமல் பின்வாங்கினர். அப்பாவும் இதை இப்படியே விட்டிடு என்றார், ஆனால் நான் முடியவே முடியாது, குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கவேணும் என ஒரே பிடிவாதமாக இருந்தேன்.

மேடை ஏறி பேச்சுப்போட்டிகளில் கலந்து கொள்ளப் பயந்து கூச்சப்பட்ட நான், என்னைப் போல் நாசமாக்கப்பட்ட மற்றப் பெண்கள் வெளியே தலைகாட்டாமல் வீட்டுக்குள் அடைந்து கிடக்க, நான் மட்டும் துணிவோடு பள்ளிக்கூடம் போக ஆரம்பித்தேன். ஐயோ எனக்கு இப்படி ஆகிட்டுதே என்று வருந்திக்கொண்டிருக்காமல் எனக்கு நடந்ததை ஒரு விபத்தாக நினைத்து வாழ்ந்து காட்ட வேணும் என்ற வெறி என்னை ஆட்கொண்டிருந்தது. நான் முன்னர் ஆசைப் பட்டது போல் டொக்டராக வேணும் என்ற மன உறுதியோடு பள்ளிக்கூடம் போய் வந்தேன். அங்கே சக மாணவர்கள் முதுகுக்குப் பின்னால் என்னைப் பற்றி குசு குசுத்தனர். சிலர் என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தனர். ஆறுதல் வார்த்தை சொல்ல மனமிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அதற்குத் துணிவில்லை. என் உணர்வுகளோ அவமானாத்தால் உள்ளுக்குள்ளே அழுது கொண்டிருந்தன.

நான் படும் வேதனையைக் கண்டு தலைமை ஆசிரியர், “மேகலா மற்றப் பிள்ளைகள் உன் மனம் நோகும்படி பேசுவதும் நடப்பதும் எனக்கே மனக்கவலையா இருக்கு. பாவம் நீ. இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு விட்டு, உனக்கு நடந்த அசம்பாவித்தைப் பற்றித் தெரியாத பள்ளிக்கூடமாகப் பார்த்துப் போ. என்னாலே இயன்ற உதவியைச் செய்யிறேன்,” என்றார்.

“நன்றி மெடம். ஆனால் நான் எந்தத் தப்பும் செய்யில்லையே. மடியிலே கனம் இருந்தால் தானே வழியில் பயம். எல்லா பேச்சுகளையும் தாங்கும் மன வைராக்கியம் எனக்கு இருக்கு. நான் இங்கே படிக்கிறதில் உங்களுக்கு ஏதேனும் ஆட்சேபனை இருக்கா? என கேட்டேன்.

“அப்படி ஒன்றும் இல்லை. நீ இங்கேயே படிக்கலாம். கர்த்தர் உனக்குத் துணையாய் இருப்பார்,” என்றார். அதற்கு மேல் அவரால் என்ன சொல்ல முடியும்.

நான் பஸ் தரிப்பு நிலையத்திலே நின்ற போதும் கடைகளைக் கடந்து நடந்து போன போதும் சனங்கள் 'இது தானப்பா அந்தப் பெட்டை, கூட்டமாக பொலீசும், நேவியும் நாசப்படுத்தின பெட்டை. துணிவா வெட்கமில்லாமல் வெளிக்கிட்டு திரியுது. நானென்றால் கிணத்திலே விழுந்து அல்லது தூக்கிலே தொங்கி செத்திருப்பேன். மானங்

கெட்ட ஜென்மம். பேசாமல் வீட்டிலே அடைப்பட்டுக் கிடக்காமல் வெளிக்கிட்டுத் திரியுது,” என அசிங்கம் அசிங்கமாக, ஈவிரக்கம் இல்லாமல் என் காதுபடக் கதைத்தார்கள். தினமும் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனதுக்குள் கூனிக்குறுகி அவமானப்பட்டு அழுது அழுது குமுறினேன். ஆனால் எனக்கு இழைக்கப்பட்டக் கொடுமான் அநீதிக்கு நான் பொறுப்பில்லாத போது, நான் ஏன் முடங்கிக் கிடப்பான்? நான் ஏன் தண்டிக்கப் பட வேணும்? அநியாயம் செய்தவர்களுக்கு தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்து நானும் படித்து முன்னேறி வாழ்ந்து காட்டுவேன் என்ற மனோதிடமும் தன்னம்பிக்கையும் எனக்கு இருந்தது.

வருடங்கள் இரண்டு கடந்து போயின. வழக்கறிஞர், நீதி மன்றம் என்று அப்பாவும் நானும் அலைந்து திரிந்தோம். காசு தண்ணீராக செலவழிந்தது. தன்னம்பிக்கையோடு என் படிப்பிலும் கவனம் செலுத்தியதால் எனக்கு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவம் படிக்க இடம் கிடைத்தது. நாங்கள் சளைக்கவில்லை, என்னை இந்த நிலைமைக்கு கொண்டு வந்தவர்களுக்கு தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்க வேணும் என்ற அந்த வேகம், எந்த விதத்திலும் தணியவில்லை. அநீதிக்கு எதிரான என்னுடைய சளையாத போராட்டத்தைக் கண்டு மனித உரிமை கவனிப்பு இலகாவைச் சேர்ந்த பாப்பரா என்ற பெண் என் வழக்கை வாதாடப் பெரிதும் உதவினார். இதனால் எங்களுக்கிடையே நெருங்கிய சிநேகம் வளர்ந்தது.

பெண்ணுக்கு இருபது வயதாகி விட்டதே கல்யாணம் பண்ணி வைக்க வேணும் என எல்லா தந்தைமார் போல அப்பா கவலைப் படத்தொடங்கி விட்டார். எனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம் என எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காமல் அப்பா புரோக்கர் மூலம் பேசத்தொடங்கிவிட்டார். என் சரித்திரம் தெரியாமல் சம்மதித்து வந்தவர்கள், அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்தபின், மாப்பிள்ளைக்கு இப்ப கட்ட விருப்பமில்லை அல்லது ஏதாவது ஒரு நொண்டிச் சாக்கைச் சொல்லி விலகி விடுவிவார்கள். பாவம் அப்பா உடலாலும் மனதாலும் களைத்துப் போனார். தன் மகனும் கல்யாணம் பண்ணி பிள்ளை குட்டிகளோடு வாழ வேணும் என ஆசைப் பட்டார். ஆனால் அதற்குக் கொடுப்பினை வேண்டுமே.

பல்கலைக்கழகத்தில் எந்த ஒரு சக மாணவியோடும் எனக்கு நெருங்கிய சிநேகம் ஏற்படவில்லை. மாணவர்களோடோ அதிகம் பேசுவதேயில்லை. இதற்கு எல்லாம் எனக்கு நடந்த சம்பவத்தால் ஏற்பட்ட மன வேதனையோ, இடுக்கமோ என்னவோ சரியாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

ஐந்து வருடங்களுக்குப் பின் பல தடங்கல்களைக் கடந்து, என் வழக்கு யாழ்ப்பாண உயர் நீதி மன்றத்தில் விசாரணைக்கு எடுக்கப்பட்டது. இந்நேரத்தில் அப்பாவும் பாப்பராவும் நானும்

கடிதமூலமாகவும், நேர்முகமாகவும் அச்சுறுத்தப்பட்டோம். நாங்கள் அஞ்சவில்லை, முன் வைத்த காலைப் பின் வைப்பதில்லை என்ற முடிவோடு செயற்பட்டோம். ஐயோ! திடீரேன ஒரு நாள் அப்பா காணாமல் போய் விட்டார். மாதங்கள் பல சென்றன, அப்பாவை எங்கெல்லாம் தேடியும் கிடைக்கவில்லை. என் நீதி தேடும் புரட்சியில் என் அப்பாவையும் கூடச் சேர்த்ததால், அவரையும் தொலைத்துப் போட்டேன். எங்கே என்ன கஷ்டப் படுகிறாரோ? உயிரோடு இருக்கிறாரோ எனத் தெரியாமல் கலங்கினேன். எனக்கு ஆதரவாக இருந்த ஒரே ஒரே இரத்தச் சொந்தத்தையும் இழந்து நின்றேன். எனினும் நான் பின் வாங்கவில்லை. பாப்பராவின் உதவியுடன் மிகவும் துரிதமாக என் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

“நீதியைத் தேடி அபாயம் நிறைந்த பாதையில் செல்லும் மேகலா”, என்னும் தலைப்புடன் என்னைப் பற்றி பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வெளிவந்தன. 'பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள், சமுதாயத்திற்குப் பயப்படாமல் உண்மையைச் சொல்ல முன் வர வேண்டும். அவர்கள் வாழ்க்கையில் முன்னேறி, வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும் என்பதே மேகலாவின் நோக்கம். மேகலா பெண்களுக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு,' எனவும் எழுதியிருந்தார்கள்.

பல வழக்குத் தவணைகளைத் தொடர்ந்து, கடைசியில் சாட்சிகளில் இருவர் வெளிநாடு சென்றுவிட்டதாலும், மற்ற ஒருவர் பல அச்சுறுத்தல்களுக்குப் பயந்து சாட்சியாளராக விலகியதாலும் என் வழக்கு விசாரணை நீதிமன்றத்தால் நிறுத்தப்பட்டது. தாமதிக்கப்பட்ட நீதி மறுக்கப்பட்ட நீதியானது. எனினும் எம் சமுதாயத்திற்கும் என் போன்ற பெண்களின் மனதிலும் ஊடகங்கள் மூலமாக ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திய மனத் திருப்தியினால், நான் இதை ஒரு தோல்வியாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

என் ஐந்து வருடப் படிப்பு முடிந்து எனக்கு டொக்டர் பட்டம் கிடைத்தது. எனது சூழ்நிலையிலே நான் டொக்டரானது ஒரு சாதனை என பெருமைப் பட்டேன். என் சரித்திரம் பற்றி அறியாத சூழலில் புது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க முடிவெடுத்தேன். வீட்டை விற்றுப் போட்டு பாப்பராவின் உதவியுடன் கொழும்பில் குடியேறினேன். கொழும்பில் ஒரு தனியார் மருத்துவமனையில் எனக்கு வேலை கிடைத்தது.

வருடங்கள் பல ஓடின. புதுச் சூழலிலே, எனது கடந்த காலத்தைப் பற்றித் தெரியாதவர்களிடம் இருந்து நட்பும், மரியாதையும் கிடைத்தன. மனதுக்குள் எரிந்து கொண்டிருந்த நீதி கேட்கும் நெருப்பு மெல்ல மெல்லத் தணிந்து கொண்டு வந்தது. வேலைக்குப் போனால் சக ஊழியர்களோடு கதைப்பதும் சிரிப்பதுமாக என் பொழுது ஒருவாறு போனது. மருத்துவமனையில் வேலை செய்த சக வைத்தியர்களோடு

சிநேகத்தோடு பழகினேன். அதில் டொக்டர் சசிதரனுடைய நட்பும், அன்பும் வளர்ந்தது. அவருக்கு என் கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றி மனம் விட்டுச் சொன்னேன். பிரபலமான உணவகங்களுக்கு இருவரும் சாப்பிடப் போவோம். புகழ் பெற்ற கடற்கரை இடங்களான பேருவல, ஹிக்கடுவ என்று பலமுறை சென்று, ஒரு நாள் பொழுதைச் சந்தோசமாகக் கழிப்போம். இப்படியே எங்கள் சிநேகம் இரண்டு வருடங்கள் தொடர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டு போனது.

ஒரு நாள் இரவு கோல் பேஸ் மைதானத்தில் வானத்தில் பவனி வந்துக்கொண்டிருந்த முழு நிலவை ரசித்துக் கொண்டு கை கோர்த்தப் படி கால் ஆற இருவரும் நடந்து கொண்டிருந்தோம். உவர்ப்புக் காற்று எங்கள் உடலை இதமாக தழுவியது. திடீரென சசி என் பிக்கம் தரும்பி, "மேகலா எனக்கு உன்னைப் பிடித்திருக்கு. நான் உன்னை காதலிக்கிறேன். உனக்கும் என்னை பிடிக்கும் தானே, என்னை கலியாணம் கட்டினாயா?" என என்னை இறுகத் தன் உடம்போடு அணைத்துக் கொண்டான். அவன் அரவணைப்பு என் உடம்பில் நெருப்பாகச் சுட்டது. 'நோ! நோ! எனக் கத்தியபடி அவன் கரங்களை உதறித்தள்ளி விட்டு, ஓடிப் போய் ஆட்டோ ஒன்றில் ஏறி வீட்டுக்கு வந்து விட்டேன்.

என்னைப் போல் நாசப்படுத்தப் பட்டுத் திரும்பி வந்த பல பெண்கள் கடுமையான, நீடித்த மன அழுத்தத்தின் குணக்கேடுக்களுக்கு உள்ளாகியுள்ளனர் என அறிவேன். ஆனால் நான் அன்று, அடிப்பட்ட பாம்பாகச் சீறி, எனக்கும் என் மூலம் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கும் நியாயம் கிடைக்க வேண்டும் என்று போராடுவதில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தியதால், நானும் உளரீதியாகத் தாக்கப் பட்டிருக்கிறேன் என்ற உண்மையை உணரவில்லை. இயற்கையாகவே எந்தப் பெண்ணுக்கும் வரும் கல்யாண ஆசை என் பதின்ம வயதில், எனக்கும் இருந்தது. ஆனால் அதே பதின்ம வயதிலே என்னை கொடூரமாக நாசப்படுத்தியதின் தாக்கம் இப்பொழுது தான் எனக்குப் புரிந்தது. இன்று சசிதரனின் அணைப்பை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. சசிதரனையோ எந்த ஒரு ஆணையோ மணந்து தாம்பத்திய உறவு வைத்துக் கொள்வதை நினைத்தால் ஒருவித பயமாகவும் அருவருப்பாகவும் இருந்தது.

சசிதரனை எனக்கு பிடித்திருந்தது. பல விசயங்களில் எங்கள் கருத்து ஒன்றாயிருந்தது. நேரம் போவது தெரியாது கதைத்துக் கொண்டிருப்போம். மனதார நான் அவரை நேசித்திருக்கிறேன் போலும். ஆனால் என்னால் அவனுடன் மனைவியாக வாழ முடியாது என்பதை கோல்பேசில் நடந்த சம்பவம் விளக்கிவிட்டது. என்னைப் பற்றி தெரிந்திருந்தும், என்னை மணக்க முன் வந்தது அவன் பெருந்தன்மை. இரண்டு நாள் கழித்து சசிதரனை தொலைபேசியில் அழைத்து, என் நிலைமையைச் சொல்லி மன்னிப்பும் கேட்டுக் கொண்டேன். இப்போ

சசிதரன் பெற்றோர் பார்த்த பெண்ணைக் கல்யாணம் கட்டி, இரண்டு ஆண் குழந்தைகளுக்கு தந்தையுமாகி விட்டான்.

அண்ணா, அப்பா, அம்மா என வரிசையாக எல்லாரையும் இழந்து, உறவு எனச் சொல்ல ஒருவரும் இல்லாமல் ஒரு ஒதுக்கத்தை உணர்ந்தேன். வேலை விட்டு வீட்டிற்கு வந்தால் தனிமை என்னை வாட்டியது. சிநேகிதர்கள் இருந்தார்கள், ஆனால் என்னோடு எந்நாளும் கூட இருக்க, என் சுக துக்கங்களில் பங்கு கொள்வதற்கு ஒரு சொந்தத்தை, ஒரு உறவை என் மனம் தேடியது. கல்யாணம் என்னும் பந்தத்தால் எனக்கென்று ஒரு துணையை தேடிக் கொள்ளலாமே, என என் நலம் விரும்பியான பாப்பரா ஆலோசனை கூறினார்.

“பாப்பரா, எனக்கு நடந்த விபத்து உனக்கு தெரிந்தது தானே. அதனால் என்னாலே எந்த ஆணோடும் நெருங்கிய உறவு கொள்ள, பயமாகவும் வெறுப்பாகவும் இருக்கு. எனக்கு இப்போது முப்பத்தி ஆறு வயதாகிறது. என் உள்ளுணர்வு தாய்மையைத் தேடுகிறது. ஒரு தாயாகி என் பாசத்தைப் கொட்ட எனக்கெண்டு ஒரு குழந்தை வேணும்,” என பாப்பராவிடம் ஒளிவு மறைவின்றி இதைப்பற்றி மனம் திறந்து கதைத்தேன்.

மேகலா “எனக்கு உன் மன நிலை, உன் தனிமை எல்லாம் நல்லா விளங்குது. ஒரு அநாதைப் பிள்ளையை எடுத்து வளர்க்கலாமே. உனக்கு ஒரு துணையாயும், ஒரு அநாதைப் பிள்ளைக்கு வாழ்வு குடுத்ததாகவும் இருக்கும்.” என ஆங்கிலத்தில் யோசனை சொன்னார்

“இல்லை, பாப்பரா. எனக்கு என் ரத்தமும் சதையுமான குழந்தை தான் வேணும். மேல் நாட்டுப் பெண்கள் சிலபேர் கல்யாணம் பண்ணாமல், பரிசோதனைக் குழாய் கருக்கட்டல், ஐ.வி.எவ் சிகிச்சை (IVF) மூலம் தமக்கென்று ஒரு பிள்ளையை பெத்தெடுக்கினம். அப்படி நானும் ஒரு பிள்ளையைப் பெறலாமே. அதைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” பல நாட்களாக என் மனதில் இருந்த இடையறாத ஆழ்ந்த எண்ணத்தை தயக்கம் இல்லாமல் அவளுடன் பகிர்ந்து கொண்டேன்.

“மேகலா அது உனக்கு சரி வராது. மேல் நாட்டுச் சமூகம் வேறை. இங்கே உன் சமூகம் வேறை. நீ பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தால் சனங்கள் பலவிதமாக கதை கட்டுவினம். உன்னைப் பாத்து ஏளனமாகச் சிரிப்பினம். இது உங்களுடைய ஊர் பண்பாட்டிற்கும், வழக்கத்திற்கும், முற்றும் மாறான விசயம். நீ பல பழிச் சொற்கள் கேட்க வேண்டி வரும் உங்கட மனிசரோடு பல வருசமா பழகின அனுபவத்திலே சொல்றேன்.” என்றாள். பாப்பரா பெண்களின் மேம்பாட்டிற்கு அயராது பணிபுரிந்த ஒரு பெண்ணியவாதி என்றாலும், பாப்பரா எங்கள் மக்களின் சிக்கலான சமூக மனப்பாங்கை நன்றாக புரிந்து வைத்திருந்தாள்.

“பாப்பரா எங்கட சனங்கள் பழி சொல்லுவினம், சிரிப்பினம் ஆனால் வழி சொல்ல மாட்டினம். ஊர் என்ன சொல்லுவினம் என்ற பயமோ கவலையோ எனக்கில்லை. நான் துணிந்திட்டேன். எனக்கு என் ரத்தமும் சதையுமான குழந்தை தான் வேணும். தயவு செய்து எனக்கு இந்த விசயத்திலே துணையா இருப்பியா?”

“மேகலா, உன் துணிச்சலைப் பராட்டுறேன். பெண்ணியத்திற்கு நீ ஒரு எடுத்துக் காட்டு. கட்டாயம் நான் உனக்கு எல்லா உதவியும் செய்து, துணையாவும் இருப்பேன்.” பாப்பராவின் வார்த்தைகள் எனக்கு மேலும் தைரியத்தைக் கொடுத்தது.

அடுத்த நாளே கொழும்பில் உள்ள ஐ.வி.எவ் சிகிச்சையில் பிரபலமான தனியார் ஆஸ்பத்திரிக்கு பாப்ராவுடன் போய் ஐ.வி.எவ் நிபுணரைச் சந்தித்தேன். அவர் எல்லா அறிவுரையும் கொடுத்து, சோதனைகளும் சிகிச்சையும் பெற ஏற்பாடு செய்தார். அநாமதேய கொடையாளியின் விந்துவின் மூலம் ஒரு வருடம் கழித்து, பிரதீபனை பத்து மாதம் என் வயிற்றில் சுமந்து பெற்றெடுத்தேன். பிரதீபனின் நலத்திற்காகப் பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரத்தில் தந்தையின் பெயர் மதியாபரணம் என என் அப்பாவின் பெயரையே பதிவு செய்தேன்.

என் நெருங்கிய நண்பர்களுக்கும், நான் வேலைபார்த்த மருத்துவமனையில் சிலருக்கும் துணிந்து நான் கல்யாணம் கட்டாமல் ஐ.வி.எவ் மூலம் ஒரு குழந்தையைப் பெறப் போகிறேன் என்ற உன்மையை முதலிலே சொல்லிவிட்டேன். இதனால் எவரும் கேள்விகள் கேட்டு என்னை சங்கடப்படுத்தவில்லை. மருத்துவத் துறையில் வேலை செய்வதால் வந்த தைரியமும், தாய்மை அடைய வேண்டும் என்ற பெண்மையின் இயல்புணர்ச்சி தந்த உள் உந்துதலும் எனக்கு, ஊர்ப் பழிச் சொற்களைத் தாங்கும் சக்தியைக் கொடுத்தது.

பிரதீபன் தன் அப்பாவைப் பற்றி அடிக்கடி கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கிவிட்டான். இப்படி தன் தந்தை யார் என அறிய ஆவல் காட்டுவான் என நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. வெளியாட்கள் மூலம் தெரியவர முன், என் கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றியும் அவன் பிறப்பின் உண்மையையும் சொல்வதா? வேண்டாமா? எப்படியானாலும் அதற்கான காலமும் நேரமும் கனியும் வரை காத்திருப்பேன்.

நன்றி,

ஜீவநதி சஞ்சிகை

- தை 2017 (ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்கள் சிறப்பிதழ்)

ஒருலைக் கொள்ளி எறும்பு

ஓரண்டு நாட்களுக்கு முன் வைத்திய கன்ஃபொரன்சுக்காக நைஜீரியாவின் தலை நகர் லேகொசுக்குச் சென்ற என் கணவர் இன்றைக்கு நாலு மணிக்கெல்லாம் திரும்பி வந்திருக்கவேணும். இப்போது எட்டு மணியாகியும் வரவில்லையே!! திறந்திருந்த வாசற் கதவுக்கு நடப்பதும் பாதுகாப்பு மெஷ் கதவினூடாக வெளியே எட்டிப் பார்ப்பதும், திரும்பி வந்து அமர்வதுமாகவிருந்த என் மனதில் பல எண்ண அலைகள் வந்து மோதின. இந்த ஆபிரிக்கா கண்டத்திலே அவருக்கு ஏற்படக் கூடிய ஆபத்துகளை நினைத்தும் உடல் நடுங்கி வியர்த்தது.

ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தெட்டாம் ஆண்டு. நைஜீரியாவின் கடுனா பிரதேசத்தில் நாம் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தோம். எமது தாய் நாட்டில் நடந்த போரின் தாக்கத்தால் எம் போன்ற பல தமிழர் உயிருக்குப் பயந்து, பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தையும் நினைத்து ஊரை விட்டுப் பல நாடுகளிற்கு வெளியேறி விட்டார்கள். 'திரை கடலோடி திரவியம் தேடு' என்ற நிலைமை போய் இப்போ 'உயிருக்குப் பயந்து ஊரை விட்டு ஓடு' என்ற நிலை ஆகிவிட்டது. தமிழரின் விதிக்கு அமைய என் கணவரும் கடுனா மாநிலப் போதனா வைத்தியசாலையில் வேலை பெற்றுக் கொண்டு, எம்மையும் கூடவே அழைத்துக் கொண்டு நைஜீரியா வந்து விட்டார்.

திரும்பவும் வாசற் கதவுக்குச் சென்று மெஷ் கதவின் மேல் மூக்கை அழுத்தியபடி வாகனம் ஏதாவது வருகிறதா என பார்த்தேன். இது மார்கழி மாதம், ஹமட்டான் காலம். பனியுடன் சஹாரா பாலைவனத்து தூசியும் சேர்ந்த புகார் மூன்று அடிக்கு மேல் எதுவுமே தெளிவாகத் தெரியாமல் மூடியது. உற்று உற்றுப் பார்த்தேன் வீட்டைக் கடந்து ரோட்டிலே மோட்டார் வண்டிகளின் வெளிச்சம் தூசி படிந்த பனி மண்டலத்தின் ஊடாக ஒளி இழந்து மங்கலாக மின்னியது. 'ஊம்!' பெருமூச்சு விட்டபடி, லேசாக கண்களில் துளிர்ந்த நீரை துடைத்தபடி திரும்பவும் சோபாவில் வந்து அமர்ந்தேன். கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன், இரவு ஒன்பது மணி. தலைமை, புரொஃப்சர் அடிக்கேயையோ, நண்பர்களையோ விசாரிப்பதற்கு அல்லது உதவி கேட்பதற்கு அந்தக்

காலத்தில் கடுனாவில் வீட்டுக்கு வீடு தொலைபேசி இருக்கவில்லை. கையடக்க தொலை பேசிப் பாவனைக்கு வராத காலம் அது.

“அம்மா! அப்பா எப்ப வருவார்...? பசிக்குது,” எனச் சிணுங்கிக் கொண்டு வந்து என்னை கட்டிப் பிடித்தாள் சின்னவள் வருணி.

“ஐயோ வருணி! அப்பா இன்னும் வரல்லை என்ற கவலையிலே சாப்பாட்டை மறந்திட்டேன். வாங்கோ சாப்பிடுவோம்,” என மூத்தவள், கவிதாவையும் அழைத்து, அவர்களுக்கு உணவைப் பரிமாறி நானும் கொஞ்சம் ஏதோ வாயில் போட்டுக் கொண்டேன்.

“பத்து மணியாகிறது நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடம். போய் படுங்கோ,” என அவளையும் மூத்தவள் கவிதாவையும் படுக்கைக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அடுத்த நாள் காலை ஸ்டூவர்ட் (steward) வந்து கழுவ வேண்டிய பாத்திரங்களுக்கு தண்ணீர் ஊற்றி வைத்து, குசினியையும் ஒதுக்கி விட்டு, ஒரு புத்தகத்தை கையில் எடுத்துக்கொண்டு அமர்ந்தேன். ஆனால் என மனமோ பலதையும் நினைத்து கலங்கியது.

எங்கள் ஊரிலே நடக்கிற போரிலிருந்து தப்புவதற்காக இங்கே வந்தோம். ஆனால் இப்போ ஏன் வந்தோம் என்று இருக்கிறது. இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை என்ற பழ மொழி எமக்கு பொருந்துமோ என்னவோ. நல்ல சம்பளம் அதிலே பாதியை ஊருக்கு அனுப்பலாம், குடியிருப்பதற்கு தளபாடங்களோடு பெரிய வீடு. பாவிப்புக்கு வாகனம், முக்கியமாக எங்களை, தமிழரை குறி வைத்து தாக்க ஒருவருமில்லை. ஆனால், எங்கட ஊரைப்போல வருமா? இங்கே எங்கட சொந்தங்கள் இல்லையே. இங்கு வாழும் இனத்தின் பழக்க வழக்கங்கள் எமக்கு ஒத்துப் போக வேணுமே.

வடக்கு நைஜீரியாவின் கானோ சர்வதேச விமான நிலையத்தில் முதன் முதலில் வந்திறங்கிய போது எங்களிடம் நிறைய எதிர்பார்ப்புகள் இருந்தன. விமான நிலையத்தின் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே வரவும் எங்களை முதலில் அன்போடு சூழ்ந்து, கொஞ்சி குத்தி வரவேற்ற பெருமை அந்த நாட்டு நுளம்புகளுக்குத் தான் சேரும். ”வசந்தி முன் காப்பாக தடுப்பு மருந்து எடுத்திருக்கிறோம் அல்லது அதோ கதி தான்,” என்றார் என் கணவர், சபேசன்.

இருநூற்றி முப்பது கிலோ மைலுக்கு அப்பால் இருந்த கடுனா மாநிலத்திற்கு எங்களை அழைத்துச் செல்ல என் கணவர் வேலை பெற்றிருந்த, அகமது பெலோ ஆஸ்பத்திரி ஓட்டுநர் ஒருவர் வாகனத்துடன் வந்திருந்தார். எனக்கு ஒரே குதூகலம். புது இடம், புது மனிதர், புது அனுபவங்கள் என பல எதிர்பார்ப்புகளுடன் சந்தோஷமாக குடும்பத்துடன் வண்டியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டேன்.

13829C

வாகனமும் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நைஜீரியாவின் இயற்கை காட்சிகளை ரசிப்போம் என ஆவலோடு வெளியே பார்த்தேன். ஆனால் அங்கே வழி நெடுக விபத்துக்குள்ளான, வாகனங்கள் குவிந்து குவிந்து கிடப்பதைத் தான் கண்டேன். ”விபத்துக்குள்ளான வாகனங்களை ஏன் அப்புறப்படுத்தாமல் இங்கேயே விட்டிருக்கிறார்கள்,” என வண்டி ஓட்டுநரிடம் என் கணவர் கேட்டார். அதற்கு அவர், ”அதுவா இங்கே ரோட்டுகளில் வண்டி ஓட்டும் வேகத்திற்கு கட்டுப்பாடு இல்லை. அதோட இரட்டை வண்டிப் போக்கு வரத்து வசதி இல்லாததால் இந்த விபத்துக்கள் நடக்கிறது, இந்த விபத்துக்குள்ளான வண்டிகளைக் கண்டாவது மனிசர் வண்டியைக் கவனமாக ஓட்டுவார்கள் என்பதற்காகத்தான்... அல்ஹா!!” என தோளைக் குலுக்கியபடி சர்வ சாதாரணமாக பதிலளித்தான் ஓட்டுநர். நான் முன்னால் எட்டி வண்டியின் ஸ்பீடோ மீட்டரை பார்த்தேன். நூற்றி ஐம்பது காட்டியது. வண்டியின் குளிர் ஊட்டி போட்டிருந்தாலும் எனக்குப் பயத்தில் உடம்பு பட்டுவந்து வியர்த்தது. முன்னால் அமர்ந்திருந்த கணவர் சபேசனின் முதுகில் தட்டினேன். திரும்பிப் பார்த்த அவர் கண்களிலும் பயம் தெரிந்தது. வண்டி ஓட்டுநரிடம் ”ஸ்லோ டவுன்,” என மெதுவாகச் சொன்னார். அவனும் ”நோ ப்ரோப்லம்” என்று சொல்லி விட்டு அதே விசையில் வாகனத்தை ஓட்டினான். என்னையறியாமல் எனக்குத் தெரிந்த தேவாரங்களைப் பாடத் தொடங்கினேன், மகள்மாரும் என்னுடன் சேர்ந்து பாடினார்கள். கடவுள் அருளால் அன்று பத்திரமாக கடுனா வந்து சேர்ந்தோம். அந்த நாட்டில் கால் பதித்த முதல் அனுபவமே அப்படி.

நைஜீரியா இனத்தவர்கள் எம் இனத்தவர்களை விட தோற்றத்தில் உயரமாகவும் பருமனாகவும் இருந்தார்கள். சுருங்க சொன்னால் அந்த நாட்டின் உயிரினங்கள் எல்லாமே பெரிதாகவே இருந்தன. நுளம்பு, பல்லி. ஓணான், அட்டை, ஈ, கரப்பான் பூச்சி எல்லாமே தான். இதனால் தான் என்னவோ; ஆறு மாதத்திற்கு முன் இரண்டு மாத லீவில் கொழும்பு பண்டாரநாயக்க சர்வதேச விமான நிலையத்தில் போய் இறங்கிய வேளை, கவிதாவும் வருணியும், ”என்னம்மா கலிவர் போன விலிப்புட்டுக்கு வந்திட்டோமோ?” என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்கள். இங்கு பெரும்பாலோரின் நடத்தையில் செருக்கும் இறுமாப்பும் தொனித்தது. அதை அரசாங்க அலுவலகங்களிலும் தனியார் அலுவலகங்களிலும் வேலை பார்ப்பவர்களின் நடத்தையில் உணர்ந்தேன். ஒரு நாள் காலியாக இருந்த இடத்தில் ஒரு வெள்ளைக்கார பெண்மணி தனது காரை நிறுத்தவும், பின்னால் வந்த அந்த ஊர்க் காரன் இறங்கி வந்து, ”காரை எடு, இது என்ட ஊர். நீ முதல் வந்தாலும் இங்கே காரை நிறுத்த எனக்குத் தான் உரிமை உண்டு!” எனக் கத்தினான். அந்த அம்மாவும் பாவம் எதுவுமே பேசாது தன் வாகனத்தை நிறுத்திய

இடத்திலிருந்து ஓட்டிக் கொண்டு போய் விட்டார். இது மட்டுமா பட்டப் பகலிலே துப்பாக்கியைக் காட்டி கொள்ளை அடிப்பார்கள். மறுத்தால் அல்லது எதிர்த்தால் சுட்டுத்தள்ளவும் தயங்க மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட நாடு நைஜீரியா

கடிகாரத்தைத் திரும்பவும் பார்த்தேன், பன்னிரெண்டு மணி. இந்த நடு சாமத்திலே யாரைப் போய்ப் பார்ப்பது, எப்படிப் போவது. படுக்கைக்குப் போகுமுன் பல்லைத் துலக்கி, முகத்தைக் கழுவி, சாமிக்கு விளக்கேற்றினேன். "கடவுளே! என் கணவருக்கு எந்த ஆபத்தும் வராமல் பார்த்துக் கொள்ளப்பா," என மனதார வேண்டினேன். கணவரைப் பற்றிய கவலையில் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டு கிடந்தேன். நான் கண்ணயர்ந்திருக்க வேணும், 'அல்லாஹு அக்பர்', பள்ளிவாசலின் தொழுகை அழைப்புக் கேட்டு திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டேன்.

குளித்து, சேலையை உடுத்திக் கொண்டேன். மகள்மாரின் அறைக் கதவைத் தட்டி அவர்களை எழுப்பிவிட்டு காலை உணவை தயாரித்தேன். மத்தியானம் இரண்டு மணிக்கெல்லாம் பிள்ளைகள் வீடு வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்குப் பழமும் பிஸ்கட்டும் அவர் அவர் பெட்டிகளில் போட்டுக் கொடுத்தேன். மகள்மாரைப் பள்ளிக்கூடம் அழைத்துச் செல்லும் காரில் நானும் ஏறி ஓட்டுநரிடம் பள்ளிக்கூடம் போகும் முன் என்னை ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிக் கொண்டு போகச் சொல்லுவோமா? அங்கே போனால் டொக்டர் அடிக்கேவிடம் இவர் இன்னும் வந்து சேராததைச் சொல்லலாம்.... ஐ ஐயோ! இதனால் பிள்ளைகள் பள்ளிகூடத்திற்கு நேரத்திற்குப் போய் சேர மாட்டார்கள். ஒரு நாள் பிந்திப்போனதால் தண்டனையாக பள்ளிக்கூடம் விட்ட பின் தோட்டத்துப் புல்லை, வளைந்த வாளால் வெட்ட வைத்திருக்கிறார்கள். பாவம் சின்னவள் உள்ளங்கை கண்டிச் சிவந்துப் போய், நோவைத் தாங்க மாட்டாது அழுது கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தாள். அடுத்த தரம் பிந்தி வந்தால் புளாலாவாள் (சவுக்கு) அடி கொடுக்கப்படும் என எச்சரித்திருக்கினம். "அம்மா நான் இங்குள்ள சவுக்கைப் பார்த்திருக்கிறேன், அதுக்கு இரண்டு நாக்கு," அழுகைக்கிடையே குரல் நடுங்க மகள் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. ஆகையால் அந்த எண்ணத்தை விட்டு விட்டு அவர்களை நேரத்திற்கு பள்ளிக்கூடம் அனுப்பி வைத்தேன்.

அவர்கள் போன கையோடு வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு, ஒரு டக்சியை மறித்து ஏறிப் போகலாம் என்று ரோட்டுக் கரையிலே போய் நின்றேன். சேலை அணிந்த ஒரு இந்தியப் பெண் ரோட்டுக் கரையில் நிற்பதைக் கண்டு, வாகனத்திலிருந்தவர்கள் வினோதமாக எட்டிப் பார்த்தார்கள். எனக்குத் சங்கடமாகவும் கூச்சமாகவும் இருந்தது.

சேலைத் தலைப்பால் தோளை போர்த்துக் கொண்டேன். இந்த ஊரிலே என் கணவரில்லாமல் வெளியே எங்கும் போவதில்லை. கார் ஓட்டப் பழகியிருந்தால் இப்படி வந்து நின்றிருக்கத் தேவையில்லை. என்னையே கடிந்து கொண்டேன். ஒன்று, இரண்டு ஓட்டுநர் வாகனத்தை நிறுத்தி, 'எங்கே போக வேணும்? நான் காரிலே கொண்டு போய் விடவா?' என அக்கறையாக ஆங்கிலத்திலே கேட்டார்கள். 'வேண்டாம். நா கொடே,' என என் மனப் பயத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு நன்றியைத் தெரிவித்தேன். ஒரு அரை மணித்தியாலத்திற்குப் பின் டக்சி வரவும், மறித்து ஏறிக் கொண்டு, ஆஸ்பத்திரி விலாசத்தை கொடுத்தேன். இங்கு டக்சிகளில் மீட்டர் இல்லை. ஏற முன் எவ்வளவு என கேட்டுத் தான் ஏற வேணும். ஆஸ்பத்திரி முன்னால் இறங்கினதும் அவன் கேட்ட இருபது நயராவை கொடுத்து விட்டு விறு விறுவென உள்ளே நடந்தேன்.

வாசலில் நின்ற கூர்க்கா, அந்த ஊர் வழக்கம் போல, "சனு மடம்! நீங்கள் சுகமா, கணவர் சுகமா, பிள்ளைகள் சுகமா, ஊரிலே எல்லாரும் சுகமா?" என அடுக்கிக் கொண்டுப் போனான். நான் குறுக்கிடாவிட்டால், வீட்டில் வளர்க்கும் கால் நடை, பறவைகள் சுகமா என இழுத்துக் கொண்டு போயிருப்பான். நான் குறுக்கிட்டு, "குட். நா கொடே," என பதிலளித்து விட்டு தாமதியாது டொக்டர் அடிக்கேயை தேடிப்போய் கணவர் வீடு வந்து சேராத விசயத்தைச் சொன்னேன்.

"நேற்றே வீடு வந்து சேர்ந்திருக்க வேணுமே," என்றவர் தொலை பேசியை எடுத்து விமான நிலைய அதிகாரிகளுடன் கதைத்தார். பின்பு லேகொசில் என் கணவர் தங்கியிருந்த ஹோட்டல் மனேஜருடன் கதைத்து விட்டு, "வசந்தி உங்களுடைய கணவர், சபேசன் லேகொசில் பிளேன் ஏற வில்லையாம். ஹோட்டலில் இருந்து செக்கவுட் பண்ணவுமில்லையாம். ஆகையால் அவர் இன்னும் லேகொசில் தான் இருக்கிறார். கவலைப்பட வேண்டாம் அவரைத் தேடிப்பிடித்திடலாம்," என்றவர் ஆறுதலாக என் தோளை அழுத்தினார்.

"வாங்கோ பொலிஸ் ஸ்டேசன் போகலாம்," என்றவர் தன் காரில் என்னை ஏற்றிக் கொண்டு, முதலில் எங்கள் வீட்டுக்குப் போய் என் கணவருடைய புகைப் படம் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு கடுனா போலீஸ் ஸ்டேசனுக்கு போனோம். அங்கே, டொக்டர் அடிக்கே, லேகொஸ் போலீசுடனும் பேசினார். கடைசியில் "கவலைப்பட வேண்டாம் வசந்தி, அவரை தேடிக் கண்டுப் பிடித்து விடுவார்கள்." என்றார். எனக்கு உலகமே இருண்டு விட்ட உணர்வு. அவரின் உயிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்தோ என நினைத்ததும் அழுகை பீறிக்கொண்டு வந்தது. "நிச்சயம் அவருக்கு ஒன்றும் ஆகியிராது. உங்களுக்காக

நான் கர்த்தரைப் பிரார்த்திக்கிறேன்” என்று கூறி என்னை வீட்டில் இறக்கி விட்டார்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு வீட்டுக்குள் போன நான் நேரே சாமி அறைக்குப் போய், 'கடவுளே என் கணவருக்கு எந்த ஆபத்தும் வராமல் காப்பாற்று. இந்த இருண்ட கண்டத்திற்கு வந்த எங்களின் வாழ்க்கையையும் இருட்டாக்கி விடாதே.' வேண்டிகொண்டு கண்ணைத் திறக்கவும் நேரே கண்ணனின் சிலை கண்ணில் பட்டது. வீட்டு வேலைகளை செய்கிற ஸ்டுவர்ட் கண்ணன் சிலையைப் பார்த்து இது நாங்கள் கும்பிடும் ஃபொலானி கடவுள், எனக் கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. என் கணவரைக் காப்பாத்து எனக் கண்ணனிடம் வேண்டிக் கொண்டேன்.

பசியோடு பிள்ளைகள் வரப் போகிறார்களே என பட படவென ஒரு பருப்புக் கறியை வைத்து, ப்ரீசரில் இருந்த பாணையும் வெளியே எடுத்து வைத்தேன். சரியா இரண்டு மணிக்கு, “அம்மா! அப்பா வந்திட்டாரா” என கேட்டபடி உள்ளே வந்தார்கள் என் பெண்கள். அவர்களோடு காரில் வந்த பக்கத்துத் தெரு, சிநேகிதி கிரிஸ்டி, “வசந்தி, ஆன்டி அங்கில் இன்னுமா வரல்லே?... நான் அம்மாவை கூட்டிக் கொண்டு வாரேன்,” எனப் புத்தக பையோடு தன் வீட்டுக்கு ஓடினாள். வாசலில் என்னைப் பார்த்ததும், பக்கத்து வீட்டு நைஜீரிய பெண்மணி, கரீமா,

“வசந்தி!!” என அழைத்தபடி, வீடுகளுக்கிடையே வேலி இல்லாதபடியால் கட கடவென புற் தரையைக் கடந்து வந்தார். கூடவே நைஜீரிய பொலீஸ் உடையில் ஒருவரும் வந்தார்.

“உங்கட கணவரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டனான். ஏதாவது உதவி வேணுமா? இவர் மூசா எனது சகோதரன், ஒரே அப்பா, வேறு அம்மா. பொலீஸ் இலகாவிலே வேலை.” என்றார் ஆங்கிலத்தில்.

“ஹலோ, மூசா எப்படி இருக்கிரீங்கள்? சந்தித்ததில் சந்தோசம். கரீமா, இப்பதான் டொக்டர் அடிக் கேயோடு பொலீஸ் ஸ்ரேசனுக்கு போட்டு வாறேன். கேட்டதற்கு நன்றி. அன்றைக்கு ஒருவரை உங்க வீட்டிலே சந்தித்தேனே அவர் யார்?”

“அவரா அவரும் சகோதரன் தான் ஒரே அப்பா ஒரே அம்மா,” என்றார்.

முஸ்லீம் நாடென்றபடியால் கடுனா மாநிலத்தில் பலமண முறை வழக்கத்தில் இருந்தது. சில மாதங்களுக்கு முன் வருணியின் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்திற்கு கணவருக்குத் தெரிந்த அல்ஹாஜியையும் அவருடைய பிள்ளைகளையும் அழைத்திருந்தோம். அவர் காரிலும், அவருடைய பிள்ளைகள் ஒரு இருபத்தி ஐந்து பேர் இருக்கும்,

பஸ்சிலும் வந்திருந்தார்கள். வந்திருந்த எல்லோருடைய பெயர்களும் தனக்குத் தெரியாது என்று மூத்தவர்களுடைய பெயரை மட்டும் கூறி அறிமுகம் செய்து வைத்தார். எனக்கு இது ஒரு விநோதமான விசயமாகவிருந்தது.

சிறிது நேரத்திலே கிரிஸ்டியின் பெற்றோர் தோசை சாம்பாருடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். கிரிஸ்டியின் அப்பா மரியதாஸ் காரிலே போய் எங்கள் நெருங்கிய நண்பர் மருதநாயகத்திடம் சொல்ல அவர் எங்கள் மற்ற நண்பர்களிடம் சொல்ல எல்லோரும் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள். துக்க வீடு போல எல்லோரும் கூடிக் கூடி அமர்ந்திருந்தார்கள். என் கணவருக்கு என்ன ஆகியிருக்குமோ என நினைத்து அழுது கொண்டிருந்த எனக்கு சிலர் ஆறுதல் சொன்னார்கள். சிலர் கூடிக் கூடி கதைப்பதும், கிசு கிசுப்பதும் என் காதில் விழுந்தது.

“சிரீலங்காவிலே இருந்து வந்த நல்லையாவோ நாகேந்திரமோ பெயர் சரியா நினைப்பில்லை இப்படித்தான் லேகொஸ் போனாராம் அதற்குப் பிறகு இன்று மட்டும் அவர் திரும்பி வரவே இல்லையாம்.”

“ஓம் ஓம் கேள்விப்பட்டனான். இந்த நாட்டிலே ஒரு குலத்தின் தலைவர் இறந்து போனால் அவரைப் புதைக்கக்கே நூறு மனிதத் தலைகள் சேர்த்துத் தான் புதைப்பார்களாம். இவரையும் கடத்தி தலைக்காகச் சாக்கொல்லி இருப்பாங்களோ!”

“அப்படி இருக்கமுடியாது. புதைக்கும் தலை இந்த நாட்டவனாக இருக்க வேணும். அதோட இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே அப்படி நடக்க வாய்ப்பில்லை. சும்மா விசர் கதை கதையாதேங்கோ. வசந்தின்ட காதிலே விழுந்தா...? கதைத்தது போதும்.” என ஒருவர் அந்தக் கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்.

இப்போ என்ன ஆகியிருக்குமோ என்ற நினைப்புப் போய், அவரைக் சாக்காட்டிப் போட்டாங்களோ, என்ற கவலை என்னைப் பீடித்துக் கொண்டது. ஒவென அழவும் தொடங்கி விட்டேன்.

இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டது வந்தவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். கிரிஸ்டியின் அம்மா மட்டும் எங்களுக்குத் துணையாக வீட்டிலே படுத்துக் கொண்டா. எனக்கு நித்திரையே வரவில்லை. இரவு நெடுக காயத்திரி மந்திரத்தை உச்சரித்தபடி இருந்தேன். குளித்து, நெற்றியில் திருநீறு இடவும் காலை நிசப்தத்தின் ஊடாக பள்ளி வாசலின் தொழுகை ஒலி கேட்டது.

காலை ஒன்பது மணிபோல டொக்டர் அடிகே முகமெல்லாம் மகிழ்ச்சி பரவ உள்ளே வந்தார். “வசந்தி, உங்கள் கணவர் சுகமாக இருக்கிறார். மதியம் ஃப்லைட் எடுத்து வந்து சேர்ந்திடுவார்.” என்றார்.

எனக்குள் சந்தோசமும் நிம்மதியும் பொங்கி வழிந்தது. அவர் கையைப் பிடித்து. "தாங்கு, தாங்கு" என என் நன்றியைத் தெரிவித்தேன்.

"நோ வொரிஸ் நான் ஆஸ்பத்திரிக்கு போயிட்டு காரை அனுப்புகிறேன் நீங்கள் கடுனா விமான நிலையத்திற்குப் போய் உங்க கணவரை அழைத்து வரலாம். இந்தாங்கோ ஃப்லைட் டெடெயில்ஸ்." என ஒரு கடுதாசித் துண்டை என் கையில் கொடுத்தார்.

விமான நிலையத்தில் என் கணவர் வெளியே வரவும், பிள்ளைகளும் நானும் ஓடிச் சென்று அவரைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டோம். அவரும் கண்கள் கலங்க எங்களை அணைத்துக் கொஞ்சினார். நான் அழுதே விட்டேன்.

காரில் ஏறி புறப்படவும் என் கணவரின் மணிக்கட்டில் இருந்த காயங்களைக் கவனித்தேன். "என்னப்பா கையிலே? ஏன் வரவேண்டிய நாளிலே வரவில்லை?" கேள்விகளை ஒன்றின் பின் ஒன்றாகக் கேட்டேன். இதுவரை எதுவுமே சொல்லாதிருந்தவர் அணை உடைந்து வெள்ளம் பெருக்கெடுப்பது போல, "ஐயோ! வசந்தி நாங்கள் ஏன் தான் இந்த ஊருக்கு வந்தோமோ! நான் சாவின் விளிம்பை எட்டிப் பார்த்து விட்டு வந்திருக்கிறேன். ஒரு இன்சுரன்ஸ் கூட எடுக்காமல் இருந்திருக்கிறேனே!!"

"ஐ ஐயோ என்னப்பா நடந்தது? சொல்லுங்கோ," என அவர் தோளைப் பிடித்து உலுக்கினேன்.

"வசந்தி, இப்படியும் நடக்கும் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை. கன்ஃபெரன்செல்லாம் முடித்து விட்டு. ஒரு டக்சியை மறித்து ஹோட்டல் ஹில்டென் போகச்சொல்லி விட்டு பின் சீட்டில் ஏறி, அப்பாடா என சாய்ந்து கொண்டேன். டக்சி நிற்கவும் ஹோட்டல் வந்து விட்டது என இறங்கப் போகவும் இரண்டு காப்பிலிகள் ஒவ்வொரு பக்கமாக டக்சியில் ஏறி விட்டார்கள். என் மூக்கு மேல் துணியை வைத்து அழுக்கவும் நான் உதறித் தள்ளப் பார்த்தேன், முடியவில்லை. அதற்குப் பிறகு என்ன நடந்தது என்று தெரியாது. கண்முழித்துப் பார்த்த போது ஒரு இருட்டு அறையில் கையும் காலும் கட்டப் பட்டு தரையிலே கிடந்தேன். காலையா மத்தியானமா என்று கூடத் தெரியவில்லை. கை வொட்ச்சையும் எடுத்திட்டாங்கள். மேலுக்கு ஒரு பக்கத்து சுவரில் உயரத்தில் இருந்த சிறு யன்னல் வழியே கொஞ்சம் வெளிச்சம் உள்ளே சிந்திக் கொண்டிருந்தது. கைக்கட்டை ஒரு கூர் தகட்டிலே உரசி, தேய்த்துக் கழட்டப் பார்த்தேன் அப்பதான் இந்தக் காயம்," என மணிக்கட்டைத் தடவிக் கொண்டார். "எப்படி இங்கே வந்து மாட்டிக் கொண்டேன் என தெரியாமல், 'யார் அங்கே என' ஆங்கிலத்திலே பெலமாக கத்தினேன். அறைக் கதவைத் திறந்து

கொண்டு, ‘உஷ் ஷ்’ என்றபடி உள்ளே வந்த ஒரு காப்பிலி, ‘சேர் சத்தம் போடாதேங்கோ. என்னைத் தெரியில்லையா?’ என ஆங்கிலத்திலே கேட்டான். நான் திகைத்து நிற்க, ‘சேர் ஆறு மாததிற்கு முன் நான் ஓட்டி வந்த மோட்டார் வண்டி அடிபட்டுச் சாகக் கிடந்த எனக்கு ‘ஒ நெகடிவ்’ என்ற அரிய வகை இரத்தம் கிடைக்கவில்லை. உங்கட இரத்தத்தை குடுத்து, அறுவைச் சிகிச்சையும் செய்து காப்பாத்தினீங்க. என் பெயர் முக்தா, நினைவில்லையா?’ தாழ்ந்த குரலில் கதைத்துக் கொண்டே என் கை, கால் கட்டுகளை அவிழ்த்து விட்டு, சேர்! வாங்கோ” என அவசரமாக கூட்டிக் கொண்டுப் போய் ஒரு காரிலே ஏத்தி ஹில்டன் ஹோட்டல் விலாசத்தைக் குடுத்தான். போகும் வழியில், தான் பணக்காரர்களைக் கடத்தி அவர்களிடமிருந்து பணம் பறிக்கிற கும்பலைச் சேர்ந்தவன் என்றும் சக கூட்டாளிகள் என்னைப் பிடித்து அறையில் அடைத்தபின் தான் என்னைக் கண்டதாகவும், கூட்டாளிகளுக்குத் தெரியாமல் என்னைத் தப்ப வைத்ததாகவும். உடனேயே கடுனா போகச் சொல்லி ஹோட்டலில் இறக்கிவிட்டான். என்னைக் கண்டதும் ஹோட்டல் மனேஜர் பொலீஸ் காவலுடன் என்னை விமான நிலையத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார். ஐயோ வசந்தி எப்படியான பயங்கர அனுபவம் நினைத்தாலே உடம்பு நடுங்குகிறது.”

பிள்ளைகளும் நானும் அவரை அணைத்து, “பத்திரமாக வந்து சேர்ந்திட்டீங்க, அதுவே போதும்,” என அவரை சமாதானப்படுத்தினோம்.

ஊருக்குத் திரும்பிப் போவோமென்றால் வட மாகாணத்திலே போரின் நிலைமை அவ்வேளை மோசமாகிக் கொண்டிருந்தது. போனால் நிம்மதியாக வாழ முடியுமா? இரு தலைக் கொள்ளி என்றும்பின் நிலை தான் எங்கள் நைஜீரியா வாழ்வு.

நன்றி,

இலங்கையின் முன்னணி நாளிதழ் ‘தினக்குரல்’ பத்திரிகை

ஜூன் 2015

நாடோடிகள்

எமது தாய் நாடான சிறீலங்காவில் நடந்த போரின் தாக்கத்தால் என்னைப் போன்ற பல தமிழர்கள் உயிருக்குப் பயந்து, பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தையும் மனதில் கொண்டு, ஊரை விட்டுப் பல நாடுகளிற்கு வெளியேறி விட்டார்கள். 'திரை கடலோடி திரவியம் தேடு' என்ற நிலைமை போய் இப்போ 'உயிருக்குப் பயந்து ஊரை விட்டு ஓடு' நிலை வந்திருந்தது. கட்டிட பொறியியலாளரான என் கணவரும் நைஜீரியாவின் கடுனா மாநிலத்தில் பெயர்போன தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் வேலை பெற்றுக் கொண்டு, கூடவே எம்மையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்து ஒன்றில் நைஜீரியா வந்து விட்டார். அப்போ நைஜீரியா ஒரு கூட்டாட்சி குடியரசு நாடாகவிருந்தது, ஷெஹு ஷாகாரி ஜனாதிபதியாகவிருந்தார். பிரித்தானியரின் ஆட்சி காலம் போலவே ஆங்கிலம் அரசாங்க மொழியாக இருந்தது.

கட்டிட நிறுவனம் அனுப்பியிருந்த ஏரோ ஃப்லோட் என்ற ருசிய விமானத்தில் முதலாம் வகுப்பு டிக்கட்டை கண்டதும் எனக்கு ஒரே சந்தோசம். சிறீலங்கா உழைப்பிலே எங்கே முதலாம் வகுப்பு டிக்கட் வாங்குவது. நிறைய எதிர்பார்ப்போடு, முக்கியமாக நான், கானோ மாநிலத்தில் போய் இறங்கினோம். விமான நிலையத்தில் கடுனா மாநிலத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல காத்துக் கொண்டிருந்த கம்பனி வாகனத்தில் ஏறிக் கொண்டோம். மாலை நாலு மணியிருக்கும், இதமான குளிர், மங்கலான வெளிச்சம், புகை போல் மூடுபனி எங்கும் பரவியிருந்தது. ஆறு அடிக்கு மேல் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. வண்டிச் சாரதி 'ஹ! அல்லா,' என அலுத்துக் கொண்டான். எப்படி இந்த மூடுபனி என கேட்டதற்கு, சாரதி,

“சேர்! இது ஹமட்டான் காலம், இது மூடுபனியில்லை, வறண்ட தூசிக் காற்று. சகார பாலைவனத்திலிருந்து எழுந்து வட மேற்கு, ஆபிரிக்காவைக் கடந்து வீசுகிறது. அதனால் தான் இந்தப் புகைபோன்ற நிலை. ஹமட்டான் காலத்தில் வெப்பநிலை குறைவாகவும் ஈரத்தன்மை தாழ்வாகவும் இருப்பதால் உடலின் தோல் காயும்,

சொண்டு வெடிக்கும். நீங்கள் முன்னெச்சரிக்கையாக கிரீம் பூச வேணும்.” என்றான் ஆங்கிலத்தில்.

எமக்கு குவார்ட்டஸ் ஒழுங்கு செய்யும் வரை ஒரு மாதம் ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில் தங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். எனது கணவரும் வேலையை, ஒப்புக்கொண்டு அவருடைய பாவிப்புக்கு என கொடுக்கப்பட்ட வாகனத்தை சாரதி செலுத்த தினமும் வேலைக்குப் போய் வந்தார். அந்த ஹோட்டலில் தங்குபவர்கள் எல்லோரும் வேற்று நாட்டவர் என்பதால், மேல் நாட்டு உப்பு சப்பு இல்லாத உணவு தான். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கென்றால் சகித்து கொள்ளலாம், ஆனால் ஒரு மாதம் எப்படி? வெளியே ரோட்டுக் கரையில் கோழிக் கால்களும், முழுக் கோழிகளும் எண்ணெய் பூசி நெருப்பில் வாட்டும் கம கம வாசனை காற்றோடு கலந்து எங்கள் நாசியை வருடிக் கொண்டு போகவும், நாக்கில் எச்சில் ஊறும். ஆனால், ஈ மொய்த்த தூசி படிந்த உணவு எங்கள் உடம்பிற்கு ஒத்துப்போகாது என அவற்றை வாங்கிச் சாப்பிடுவதில்லை. காச நோய், மஞ்சள் காமாலை போன்ற தொற்று நோய்கள் அவ்வூரில் மலிந்து கிடந்தது. அதோடு மலேரியா காய்ச்சல், அதை தடுப்பதற்கு தினமும் மலேரியா குளுசை எடுத்துக் கொண்டு வந்தோம், ஆனால் ஒவ்வொரு குளுசைக்கும் ஒவ்வொரு முடியாகக் கொட்டிக்கொண்டும் வந்தது.

வீடு தயாராகினதும் நாங்கள் பால் காய்ச்சி வீடு குடிபுகும்போது, கடுனாவில் இருந்த நமக்கு அறிமுகமான சில குடும்பங்களும் அறிமுகமில்லாத தமிழ் குடும்பங்களும் ஒன்று சேர்ந்து வந்து கலந்து கொண்டு உதவினார்கள். ஹோட்டலில் தங்கியிருக்கும் போது ஊருக்காகவும் எங்கள் உறவுகளுக்காகவும் ஏங்கி நான் கண்கலங்கிய போது என் நிலைமையைப் பார்த்து கண் கலங்கிய கணவருக்கும் எனக்கும் எங்கள் சனங்களைக் கண்டதும் மனதுக்கு நிம்மதியாகவிருந்தது. எல்லா வசதிகளும் கொண்ட பங்களா, பேஜோட் 505 . காரும் டிரைவரும், மனம் குளிர சம்பளமும் எங்களுக்கு சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது. அப்போ ஒரு நைஜீரிய நயரா ஒரு பிரித்தானிய பவுணுக்கு சமனாகவிருந்தது. எங்களுடைய பிரத்தியேக செலவை விட எங்களுக்கு வேறு செலவு இருக்கவில்லை இதனால் லண்டன் வங்கியின் பலன்ஸ் ஏறிக்கொண்டே போயிற்று. இவையெல்லாவற்றையும் கருத்தில் கொண்டு அந்த ஊரில் நாங்கள் எதிர் கொள்ள வேண்டியிருந்த சவால்களை பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

நாங்கள் வீட்டிற்கு குடிபுகுந்து இரண்டு நாட்களில் பக்கத்தில் குடி இருந்த நைஜீரிய, கிரிஸ்தவ பெண்மணி, வீட்டிற்கு வந்து,

“என் பெயர் யஸ்மின், இது எனது மகன் மூசா, மகள் கரீமா. உங்களை எங்கள் நாட்டுக்கு அன்புடன் வரவேற்கிறோம். ஏதேனும் உதவி தேவை என்றால் தயங்காமல் கேளுங்கள்,” என தன்னையும் பதினம் வயது பிள்ளைகளையும் ஆங்கிலத்தில் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஒரு நாள் என் மகள்மார், வருணியும் கவிதாவும் முன் தோட்டத்திலே பந்து வீசி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது பக்கத்து வீட்டு மூசா கம கம வென வறுத்த கடலை வாசத்துடன் ஒரு தட்டில் உணவு கொண்டு வந்து நீட்டியிருக்கிறான். பொழுதுபட்டுக் கொண்டிருந்தது, இரவு உணவை நான் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தேன். மகள்மாருக்கு ஒரே பசி, ஆவலோடு நாக்கில் எச்சில் ஊற, தட்டில் இருந்ததை கையில் அள்ளி வாயில் போடப் போன போது தான் அது வறுத்த ஈசல் கறையான் என்று தெரிந்தது. ‘கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லை’ மெய்யாகிவிட்டது. ”நன்றி, நாங்கள் இது சாப்பிடுவதில்லை,” எனச் சொல்லி வீட்டுக்குள் ஓடி வந்துவிட்டார்கள். அதற்குப்பின் மழை பெய்யமுன், வீட்டு மின்சார விளக்கைச் சுற்றி ஈசல் பறக்கும் போது ஒரு பாத்திரத்திலே தண்ணீர் நிரப்பி விளக்கின் கீழ் வைத்து அதில் விழும் ஈசல்களை சேர்த்து அவர்களுக்குக் கொடுப்போம். நைஜீரியா மக்கள் விரும்பி உண்ணும் மிகவும் ஒரு ருசியான தீன்பண்டம் அது.

மகள்மார்களுக்கு கடுனாவிலே உள்ள ஃப்டெரல் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பதற்கு இடம் கிடைத்தது. ஆரம்பப்பள்ளி பயிற்சிச் சான்றிதழ் பெற்றிருந்ததால் எனக்கும் கடுனாவில் இருந்த ‘லபாயி’ சர்வ தேச ஆரம்பப் பள்ளியில் வாத்தியாராக வேலையும் கிடைத்தது. அந்த நைஜீரிய குழந்தைகளுக்கு பாடமும் பாட்டும் சொல்லிக் கொடுப்பதில் நான் மிகவும் சந்தோசப்பட்டேன். காரில் போய் பள்ளிக்கூட வாசலில் இறங்கவும் என் மாணவிகள் ஓடி வந்து எலிசபத் ராணி காலத்தைப் போல் ஒரு காலை மடித்து வணங்கி வரவேற்பார்கள். மாணவர்கள் போட்டியிட்டு எனது பாக்கைத்துக்கிக் கொண்டு போவார்கள். அந்தப் பிள்ளைகள் பத்து வயதுக்குள் தான் இருப்பார்கள் ஆனால் அவர்கள் மிக அழகாக ஆங்கிலப் பாட்டுப் பாடுவார்கள். நடனமோ சொல்லிக் கொடுக்காமலே தாளம் பிசகாமல் பாட்டுக்கு ஆடுவார்கள். வி. ஜானகி பாடிய ‘கோகுலத்து பசுக்கள் எல்லாம்’ என்ற பாடலுக்கு, அவர்கள் என்னிடம் கோலாட்டம் பயின்று மிகவும் அழகாக பொது மேடையில் ஏறி ஆடினார்கள். நைஜீரிய நாட்டுப் பிள்ளைகள், இந்திய ஆடை ஆபரணங்களோடு ஆடுவதை பார்த்து மகிழ்ந்து எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். அந்த நடனம் ஊடகங்களை மிகவும் கவர்ந்திருந்ததால் அதை டெலிவிசனிலும் ஒளிப்பரப்பினார்கள்.

இருண்ட கண்டத்தவர் கறுப்பாகவும் பார்க்க பயங்கரமாகவும் இருப்பார்கள் என்னும் அபிப்பிராயத்தோடு தான் அந்தக் கண்டத்திற்குள் காலெடுத்து வைத்தேன். ஆனால் ஒரு மாதத்திற்குள் என் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். 'கறுப்பு அழகு' என்று ஒரு பண்பாட்டு இயக்கம் அமெரிக்காவில் 1960 ஆரம்பிக்கப்பட்டு இயங்குவதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள் என நினைக்கிறேன். ஆனால் அந்த கூற்றை நான் இங்கு வேறு அர்த்தத்தோடு பார்த்தேன். அதாவது 'கறுப்பும் அழகு தான்' என்று. நைஜீரிய பெண்களின் மினுமினுக்கும் கறுத்த நிறமும் நேர்த்தியான அழகான முக வெட்டும், சிகீரியா ஓவியத்தின் ஓயிலான உடற்கட்டின் வசீகரமும் சேர்ந்து பார்ப்போரைச் சுண்டி இழுக்கும். அதே போல்தான் நெடிந்து உயர்ந்த ஆண்களின், கருங்காலி மேனியும், கம்பீர உடல் கட்டும், சுருட்டைச் சடையும், எவரையும் திரும்பிப் பார்க்க வைக்கும். எத்தனையோ தரம் என்னை அறியாமல் அவர்களை கண்வெட்டாமல் பார்த்திருப்பேன் .

என்னுடன் வேலை செய்த சுக ஆசிரியையின் அழகை ரசித்ததோடு, அவர் முகத்தில் இருந்த குறிகளின் காரணத்தையும் கேட்டேன். அதற்கு அவர் "நைஜீரியாவில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இனங்களும் பேச்சு மொழிகளும் இருக்கின்றன. கடுனாவில் பெரும்பாலோர் ஹவுஸா இனம். மற்ற முக்கியமானவை யரூபா, இக்போ இனங்கள். குழந்தையாக இருக்கும் போதே தங்கள் தங்கள் குலத்தின் அடையாளத்தை முகத்தில் கத்தியால் வெட்டி, கீறி, அல்லது எரித்து பதிவு செய்வார்கள். இம் முகக் குறிகளையும், பேசும் மொழியையும் கொண்டு அவர்களை இனங்கண்டு கொள்வோம்," என்றார். இந்த குறியீடுகள் அவர்களுடைய அழகிற்கு அழகு சேர்த்ததாக எனக்குத் தெரிந்தது.

நாங்கள் அங்கு இருக்கும் போதுதான் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்து மூன்றில் மேஜர் ஜெனரல் முகமது புகாரி திடீரென சட்ட விரோதமாக ஜனாதிபதி, ஷெஹு ஷாகாரியின் மக்களாட்சி அரசாங்கத்தைக் கவிழ்த்து இராணுவ அரசாங்கமாக மாற்றி, தலைவரானார். அதைத் தொடர்ந்து 1985 இல் மேஜர் இப்ரகாம் பபகிண்டா பலாத்காரமாக இராணுவ அரசாங்கத்தின் தலைவர் ஆனார். இவை எல்லாம் தலை நகரமான லேகொசில் நடந்ததால் கடுனாவில் எந்தப் பதற்றநிலையையோ பாதிப்பையோ நாங்கள் உணரவில்லை. ஆயினும் அடிக்கடி முக்கியமான இராணுவ அதிகாரிகள் வாகனங்களில் செல்லும் போது சனத்தை விலத்துவதற்கு அபாயச் சங்கொலி, சைரன் அலற, ரோட்டில் உள்ள சனத்தை விலத்த திறந்த இராணுவ வாகனங்களில் நின்றபடி திமிரோடு, நீட்டுச் சவுக்கை விசுக்கிக் கொண்டு போவார்கள். முதன் முறை

இதைக் கண்டதும் நாங்கள் பயந்துபோனோம். எங்கள் ஊரிலேதான் ஆமிக்காரன் என்றால் இங்கேயுமா? நாங்கள் தானே பொடிநடையாக ஓரிடமும் போவதில்லை, அதனாலே எங்களுக்கு எந்தப் பாதிப்பும் இருக்கவில்லை.

ஆபிரிக்கக் கண்டம் என்றதும் காட்டு மிருகங்களின் நினைப்புத்தான் வந்தது, அவற்றை அடிக்கடி காணலாம் என எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், நைஜீரியாவின் நிலபரப்போ 923,768 சதுர கிலோ மீட்டர். அதிலே கடுனா ஒரு சிறு பகுதி. இங்கே . சுமைதாங்கிகளான ஒட்டகங்களைத் தான் காணக்கூடியதாகவிருந்தது. ஆனால் நாங்கள் குடியிருந்த பகுதியில் பாம்புகளுக்கு மட்டும் குறைவேயில்லை. ஒரு நாள் கவிதா தனது படிக்கும் மேசை லாய்ச்சியை திறந்த போது உள்ளே ஒரு பாம்புச் செட்டை கிடந்தது. பயந்துபோய் வீடு முழுவதும் தேடினோம், ஒரு பாம்பும் கண்ணில் படவில்லை. இரண்டு நாள் கழித்து எல்லோரும் மதியம் உணவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது அறைச் சுவர் ஓரமாக ஒரு பாம்பு நெளிந்து நெளிந்து போவதைக் கண்டோம். பாம்பின் தோல் மினு மினுத்துக் கொண்டிருந்தது. கழற்றி விடப்பட்டிருந்த அந்த செட்டையும் இந்த பாம்பின் நீளமும் ஒன்றாகவேயிருந்தது, அப்படியென்றால் பாம்பு அழையாத விருந்தாளியாக எங்களுடன் கூடவே இருந்ததை நினைத்ததும் உடம்பெல்லாம் உதறியது.

தோசை சுட்டுச் சாப்பிடுவோம் என்றால் நைஜீரியாவில் உளுந்து கிடையாது. வீட்டைச் சுற்றி பெரிய தோட்டம் இருந்ததால், நண்பர் கொடுத்த உளுந்தை எங்களுக்கு நியமிக்கப்பட்ட பணியாளைக் கொண்டு பயிரிட்டோம். பயிர் நன்றாக வளர்ந்து உளுந்தை அறுவடை செய்யப் போன போது பணியாளர் பயிர்களுக்கிடையே கருநாகம் இருப்பதாகக் கூறி அறுவடை செய்யப் பயந்தான். அது மட்டுமா கண்கொத்திப் பாம்புகளும் தோட்டத்தில் இருக்கிறதாகவும் சொன்னான். இதனால் இரவிலே வெளியே போவதையும் நிறுத்திக்கொண்டோம்,

துணி மணி வாங்குவதற்கும் மரக்கறி, கறி வகைகள்வாங்குவதற்கும் கடுனாவில் உள்ள பெரிய சந்தைக்குத்தான் போகவேணும். முதல் முறை போகும் போது எங்கள் நண்பருடைய குடும்பத்தோடு தான் போனோம். நாங்கள் மரக்கறி வாங்கிக் கொண்டிருக்க, நண்பரின் மகன் செயோனும் கவிதாவும் கதைத்துக் கொண்டிருக்க, ஒரு நைஜீரிய இளந்தாரி, செயோனை அணுகி, “உன்னுடைய சகோதரியை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது அவளை எனக்கு கல்யாணம் கட்டித்தாறியா?” எனக் கேட்டிருக்கிறான். ”முடியாது!” என நறுக்கென பதிலளித்து விட்டு, உடனே எங்கள் எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டான் செயோன்.

நைஜீரிய பண்பாட்டில் ஒரு பெண்ணை கல்யாணம் பண்ணி கொடுக்கிறீர்களா எனக் கேட்பது அந்த குடும்பத்தை பெருமைப்படுத்துவதாக கருதப்படும். இங்கு பலதார மணம், (polygamy) வழமையிலிருந்தது. வட நைஜீரியாவில் பெரும்பான்மையோர் முஸ்லீம்கள். இஸ்லாமிய மரபின் ஷாரியா சட்டப்படி, ஒருவன் நாலு மனைவிமார் வைத்திருக்கலாம் ஆனால் செல்வந்தனாயிருந்தால் சட்டத்தை மீறி ஐந்து ஆறு பெண்களை மணந்து கொள்கிறார்கள். எங்கள் ஊரைப் போல் அன்றி ஆண்கள் தான் பெண்ணின் விலையாக பெண்ணின் பெற்றோருக்கு தங்கள் வசதிப்படி பணமாகவோ பொருளாகவோ கால்நடையாகவோ கொடுக்க வேண்டும். ஒருவனின் பொருளாதரத்தை அவன் மணந்திருக்கும் மனைவிகளின் எண்ணிக்கையில் இருந்து அனுமானுத்திக் கொள்ளலாம்

மனைவிமார் எல்லோரும் ஒரே வீட்டில் தான் குடியிருப்பார்கள். மூத்த மனைவி சொல்வதைத்தான் மற்ற மனைவிமார் கேட்கவேண்டும். நான் பணிபுரியும் தனியார் பள்ளிக்கூடத்தின் தலைமை ஆசிரியர் அவரது அல்ஹாஜி கணவருக்கு ஐந்தாவது மனைவி. ஒரு நாள் அவரது கணவரும் மூத்த மனைவியும் இவரைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். அவர்களை மரியாதையாக வரவேற்கும் முகமாக மண்டியிட்டு வணங்குவதைக் கண்டேன். இந்த சம்பவத்தைச் சொல்லி தலைவிக்காகப் பரிதாபப்பட்டப்போது, என் கணவர், "இது இவர்களின் பண்பாடு, இதை அவர்கள் அவமானமாகக் கருதுவதில்லை என்றார்.

ஒரு நாள் காலையில் வீட்டில் உள்ள எல்லோரும் வேலை, பள்ளிக்கூடம் என போய்விட்டோம். வழக்கம் போல மதியம் ஒரு மணிக்கு எங்கள் வாகனச் சாரதி, வருணியையும் கவிதாவையும் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஏற்றிக்கொண்டு வந்து வீட்டில் இறக்கிவிட்டுத் திரும்பிப் போயிருக்கிறான். வாகனம் போனபின் தான் வீட்டுக் கதவு ஆவென்று திறந்திருப்பதை பார்த்திருக்கிறார்கள். மனம் திக் திக்கென அடிக்க உள்ளே எட்டிப் பார்த்திருக்கிறார்கள். வீட்டுக்குள் பொருட்கள் அல்லோலகல்லோலமாக சிதறி கிடப்பதைக் கண்டதும், பயத்தில் உடல் நடுங்க அடுத்த தெருவில் இருந்த ஒரு இந்திய சுக மாணவியின் வீட்டுக்கு ஓடிவிட்டார்கள். கள்ளர் வீட்டில் இருந்த டெலிவிசன், ரேடியோ, கமரா, எல்லா மின்சார உபகரணங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு போயிருந்தார்கள். என் நகைகளை ஒரு நெஸ்கபே டின்னில் போட்டு தட்டுமுட்டு பொருட்களுடன் கபோர்டில் வைத்திருந்தேன். கபோர்ட் பொருட்களை வெளியே எடுத்துப் போட்டிருந்தார்கள். நான் பார்த்தபோது நெஸ்கபே டின் ஒரு பக்கமாக உருண்டு கிடந்தது, என் நகைகள் வைத்தபடியே டின்னுக்குள் இருந்தன. பொலிசுக்கு அறிவித்தோம் ஆனால் எந்த பிரயோசனமும் இல்லை. கள்வர்கள்

வெளிநாட்டவர் வீடுகளை தேடித் தேடி களவாடுவது அங்கு வழமையாம். எப்போ? எங்கே? எந்நேரம்? என்று தெரியாது பயந்து பயந்து வாழ வேண்டியிருந்தது.

எமது சொந்தக்காரர் ஒருவர் கட்சீனா மாவட்டத்தில் தனியாளாகத்தான் தங்கி இருந்தார். ஒரு நாள் இரவு அவர் படுத்திருக்கும் போது வீட்டுக்குள் கள்ளன் புகுந்துவிட்டான். கள்ளன் வேண்டியதை சுருட்டிக்கொண்டு போகும்வரை நடுங்கிக் கொண்டு, நல்லா இழுத்துமூடிக் கொண்டு நித்திரைபோல் படுத்திருந்தார். பொருள் போனால் வாங்கிக்கொள்ளலாம். ஆனால் உயிர் போனால்?

எங்களுக்கு நாலு தெருத்தள்ளி குடியிருந்த இரங்கநாதன், ஒரு நாள் வியர்த்து விறுவிறுக்க தன் நண்பரோடு வீட்டிற்கு வந்தார். "தங்கச்சி, இவர் சம்பந்தர் சிறீலங்காவிலே இருந்து வந்திருக்கிறார். முதல்லே எங்களுக்கு நல்லா ஸ்டொராங்கா கோப்பி போட்டுத் தாங்கோ," என்றார். ஒரு நாளும் கோப்பி வேணும் என்று கேட்கமாட்டாரே, மறு கேள்வி கேட்காமல் ஸ்டொராங் கோப்பியா போட்டுக் கொடுத்தேன்.

கோப்பியை குடித்து முடித்த இரங்கநாதன், பெருமூச்சு விட்டபடி சாய்ந்து அமர்ந்தவர்," தங்கச்சி நேத்து இரவு நடந்ததை என் வாழ்நாளிலே மறக்கவே முடியாது," என்றார். இடையில் ஒமோம் என ஆமோதித்தார் அவர் நண்பர் சம்பந்தர்.

"கம்பனி வேலையாட்களுக்கு நாளைக்கு சம்பளம் குடுப்பதற்காக பாங்கிலே நாப்பத்தாயிரம் நயாரரா மாத்தி வீட்டுக்கு கொண்டு வந்திருந்தனான். படு பாவிகள் இதை என்னன்டோ அறிந்திட்டாங்கள். ஒரு கள்ளக் கூட்டமே நடுச்சாமத்திலே வீட்டுக்குள்ளே உள்ளடுறதுக்கு யன்னல் கம்பியை வெட்டும் சத்தம் கேட்டு நாங்கள் முழித்துட்டோம். பிரீப் கேசில் இருக்கும் பணத்திலே கொஞ்சத்தை ஆவது எடுத்து எங்கேயாவது ஒளித்து வைப்போம் என்று கம்பிநேஷன் நம்பரை போட்டு திறக்கப் பாத்தேன், பயத்தோடு கை நடுக்கமும் சேர எனக்கு இலக்கம் போடமுடியாமல் போயிட்டுது. இவன் சம்பந்தன் பயத்திலே கட்டிலுக்கு கீழே ஒளிக்கப் பாத்தான். கட்டிலுக்கு கீழே போகக் கூடிய உடம்பா இது" நண்பரின் உடலைக்காட்டி சிரித்தார். "தலையும் உடலின் மேல்பகுதிதான் கட்டிலுக்கு கீழ், மிகுதி உடம்பு வெளியேதான். பூனை கண்ணை மூடிக் கொண்டால் பூலோகம் இருண்ட கதைதான். உள்ளே துப்பாக்கியோடு வந்த கள்ளர்கள், பிரீப் கேசின் பூட்டை உடைத்து காசு இருக்கா என்று செக் பண்ணிவிட்டு பிரீப் கேசோட போயிட்டாங்கள். அவங்கள் போகும்வரை நான் மூச்சே காட்டவில்லை. கட்டிலுக்கு கீழேயும் போகமுடியாமல் வெளியேறவும் முடியாமல் இருந்த இவரை ஒரு மாதிரி வெளியே இழுத்து எடுத்த பின் மெல்ல வெளியே போய்ப் பாத்தோம். வீட்டை சுற்றி நைஜீரிய

அயலவர்கள் கூடி நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். ஒருவர் என்னைப் பாத்து, ”உங்களை காப்பாற்ற வந்திருந்தால் எங்களுக்கு தான் ஆபத்து, சொரி மாண். இப்படி துப்பாக்கியோடு வந்தால் விடுப்புத்தான் பார்ப்போம். வந்தது ஒரு பெரிய காங்” என்றபடி பெருமூச்சுவிட்டார்

நைஜீரியர்கள் கதைக்கும் போது நாங்கள் 'ஐசே' என்பது போல் ஆங்கிலச் சொல்லான மான் (man) போட்டுத்தான் கதைப்பார்கள்.

தொடர்ந்து, இரங்கநாதன் “காலையில் பொலிசுக்கு முறையிட்டோம். அவர்கள் நீங்கள் எப்போதும் உங்கள் காவலுக்கு ஒரு துப்பாக்கி வைத்திருக்க வேணும், கள்ளர்களைக் கண்டு பிடிக்க பாக்கிறோம் என்றார்கள். அவர்கள் தோரணையில் காசை மீட்க எந்த முயற்சியும் எடுக்க மாட்டார்கள் என்று விளங்கிவிட்டது,” என்றார்.

அவர் நண்பர், சம்பந்தர், “வாரும் ”இரங்கா! போவம் எனக்கு அடுத்த ஃப்லைட்டிலே கொழும்புக்கு சீட் புக பண்ணி விடும்,” என்றார்.

தங்கள் மனப்பாரத்தை என் மனதில் இறக்கிவிட்டுப்போனார்கள். இதற்குப்பின் எனக்கு வீட்டில் தனியே இருக்க ஒரே பயம்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, எமது கார் சாரதியும், மைகாடியும் (காவல்காரன்) லீவில் இருந்தார்கள். என் கணவர் மேசையடியில் இருந்து ஊருக்குக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். வருணி தன் சிநேகிதி வீட்டுக்கு போயிருந்தாள். நான் குசினியில் வேலையாயிருந்தேன். திடீரென்று திடும் திடும் என்ற சத்தம் கேட்டது, அடுத்து இரண்டு நைஜீரியர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். ஒருவன் கையில் துப்பாக்கியுடன் என் கணவரிடம் நேராக வந்து அவர் நெற்றி பொட்டில் துப்பாக்கியை வைத்தபடி, ”உன் கார் திறப்பைத் தா,” என ஆங்கிலத்தில் உறுமினான். மற்ற முரடன் ஒரு கையில் கத்தியுடன் மறு கையால் என் வாயை அழுத்திப் பொத்திக்கொண்டான். என் மிதந்த முன் பற்கள் சொண்டை வெட்ட, இரத்தம் கசிய முழி பிதுங்க கணவரைப் பார்த்தேன். அவரும் முழி பிதுங்க என்னைப் பார்த்தார்.

“திறப்பு அறையில்” என கணவர் சொல்ல,

“உம்! அறைக்குப் போ,” என துப்பாக்கியை முகத்தில் விசுக்கியபடி உறுமினான். என் கணவரும் அறையை நோக்கி மெல்ல மெல்ல அடி எடுத்து வைத்தார்.

“ஊம் கெதியாப் போ!” என திரும்பவும் உறுமினான், அந்தக் காப்பிலி.

இங்கு நடந்தவற்றை எல்லாம் உள்ளே மற்ற அறையில் இருந்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்த கவிதா, அறையை ஒட்டினாற்போல இருந்த

டொய்லட்டில் வெளியே போவதற்கு இருந்த கதவைத் திறந்து கொண்டு, ஹவுசா மொழியில் "பராவோ!! பராவோ!!" எனக் கத்தியபடி வெளியே ஓடினாள். பகல் வேளையானதால் அக்கம் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் கத்தியும் பொல்லும் கொண்டு வீட்டுக்குள் ஓடி வரவும், அந்தத் தடியன்கள் முன் வாசலால் வெளியே ஓடி விட்டார்கள்.

கவிதாவை எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். ஆனால் நான் மட்டும், "கார் போனால் என்ன? அந்த முரடன்கள் அப்பாவை நெற்றிப்பொட்டில் சுட்டிருந்தால் என்னவாகியிருக்கும்," என சொல்லும்போது, உடம்பு நடுங்கி வியர்த்தது. ஏன் இப்போது இதை எழுதும் போது என் உடம்பு நடுங்குகிறது.

அன்றைக்கே நாங்கள் இனியும் இந்த நைஜீரியா வாழ்க்கை வேண்டவே வேண்டாம், எங்கள் ஊருக்கே திரும்பிப் போயிடலாம் என யோசித்தோம். ஆனால், அதற்கும் சாத்தியம் இல்லை. எங்கள் தாய் நாட்டின் போர் முடிவுக்கு வரும் அறிகுறி எதுவுமே இல்லை. எங்கள் பாடு 'இருதலைக் கொள்ளி எறும்பின்' நிலை தான். ஊருக்கு போகிற கனவை மறந்து வேறு வழியைத் தேடினோம். அவுஸ்திரேலியாவிற்கு குடிபெயரும் விண்ணப்பத்தைத் துரிதப்படுத்தி ஆயிரத்து தொளாயிர்த்து எண்பத்து ஆறில் அவுஸ்திரேலியாவின் சிட்னி நகரத்திற்குக் குடியேறினோம்.

நன்றி,

கணையாழி சஞ்சிகை

மார்ச் 2019.

அவளா இவள்?

அன்று சனிக்கிழமை, வாசல் கதவு மணி அடித்தது. கணவர் முரளியும் வீட்டில் இல்லை. மீனா ஆவலோடு ஓடிப்போய் கதவதைத் திறந்தாள். அவளுடைய சினேகிதி ரேணுவைக் கண்டதும் சந்தோசத்துடன், வா, வா எனக் கையைப்பிடித்து உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

“உன்னைக் கன நாளாக் காணயில்லை. ஒருக்கா எப்படி இருக்கிறாய் என்று பாத்திட்டுப் போவம் என்று கிளம்பி வந்தனான்.” என்றபடி கதிரையில் அமர்ந்தவள் மீனாவின் அழகான மாநிற முகம் வாடியிருப்பதைக் கவனித்துவிட்டு,

“மீனா ஏன் சோர்ந்து போயிருக்கிறாய். உன்னுடைய பிரச்சனைதான் என்ன?”

“எல்லாத்தையும் சொல்லுறேன். முதல்லே இரண்டு பேருக்கும் டீ போட்டுக் கொண்டு வாறன்” என்றவள் உள்ளே போய் இரண்டு கப்பில் கிறீன்டீ போட்டுக் கொண்டு வந்து ரேணுவுக்குக் கொடுத்துவிட்டு தானும் டீயைக் குடித்தபடி,

“ரேணு எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை. இங்கு சிட்னிக்குப் புலம் பெயர்ந்தபின் கஸ்டப்பட்டு ஆங்கிலம் படித்து விட்டு பிறகு லாப் அசிஸ்டன்டுக்குப் படித்து வேலையானேன். அம்மாவும், புரோக்கர்மார் பின்னாலே அலைந்து திரிந்து எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்தைச் செய்து வைத்தா. நானும் நல்ல வாழ்க்கை அமைந்து விட்டது என மகிழ்ந்தேன். மூன்று வருசம் முரளியும் நானும் சந்தோசமாகத் தான் வாழ்ந்தோம். கடந்த இரண்டு வருசமா அவர் குடித்துப்போட்டு வீட்டை வந்து கத்துறதும் என்னை அடிக்கிறதும் வழக்கமாயிட்டுது, நான் இரவில் அழுது அழுது நித்திரை இல்லாமல், கிடந்துவிட்டு காலையிலே உடல் அலுப்போடு வேலைக்குப் போறேன். இப்ப என்னடா என்றால் நான் மலடியாம், என்னோடு வாழமுடியாதாம். விவாகரத்து கேட்கிறார். நான் என்ன செய்வேன் ரேணு!!” என மேசைமேல் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

ரேணு அவள் தலையைத் தடவியபடி, “அழாதே, என்ன செய்வது, விதி எங்கள் வாழ்க்கையைப் புரட்டி போடுது. மீனா! முரளி ஒரு சீனப் பெண்ணோடு திரிகிறான் என்று சொன்னியே. அதைப் பற்றி...?”

“ஓம் ஓம், அந்த சீனப்பெட்டையோட சனி ஞாயிறு தங்கிவிட்டு வாறார். சீனத்தி பிரெக்னண்டாம். என்னை விவாகரத்து செய்திட்டு அவளை கட்டப் போறாராம்.”

“அப்படியோ? வேறு ஒருத்தியிட்டே போறவனோடு என்ன வாழ்க்கை! விவாகரத்தை குடுத்திட்டு. நீ நிம்மதியா இருக்கலாம்.”

“ஐயோ நான் டிவோசியா போவேன். இங்கே இருக்கிற எங்கள் சனம் எப்படியெல்லாம் முதுகுக்குப் பின்னாலே கதைப்பார்கள்.”

“நீ என்ன அந்தச் சனங்களுக்காகவா வாழுறாய். முரளி உன்னோடு தாம்பத்திய வாழ்க்கை வாழுறானா? இல்லையே. அவனில்லாவிட்டால் என்ன? உனக்கு உத்தியோகம் இருக்கு அவனை நம்பி நீ வாழத் தேவையில்லை. நானும் தான் உள் நாட்டுப் போர் மூட்டம் அப்பாவை இழந்திட்டு அம்மா. தம்பிமாரோடு சிட்னிக்கு வந்து சேர்ந்தேன். நான் வேலை செய்து தம்பிமாரைப் படிப்பித்து விட்டேன். அம்மாவும் போய்ச் சேர்ந்தபின், தனித்து நின்ற எனக்கு தம்பிமார் கல்யாணம் செய்து வைப்பினம் என நினைத்தேன். ஆனால் அவர்கள் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு தம்பி குஜராத்தி பெண்ணையும், மற்றவன் ஒரு அவுஸ்திரேலிய வெள்ளை பொம்பிளையும் கல்யாணம் கட்டி உல்லாசமாக இருக்கினம். நான் தனிய சீவிக்கிறேன். தம்பிமார் என்னட்ட வந்து போறதுகூட இல்லை. ஆனால் பணக்கஷ்டம் வந்தால் மட்டும் ஓடிவருவினம். அக்கா! எனப் பாசமாக அழைத்ததும் மனம் இளகி காசைக் குடுத்திடுவேன். அவர்களுடைய ரிசேர்வ் பாங்க் நான் தான்.” என்று தன் மனதிலிருந்த ஆதங்கத்தைக் கொட்டினாள் ரேணு.

“ஓம் நீயும் பாவம்தான். ஏன் ரேணு நீ வேலைக்குப் போறாய் வாறாய். உனக்குப் பிடித்தவர் அமைந்தால் கல்யாணம் கட்டுறது தானே?”

“நான் விரும்பி என்ன பிரயோசனம். என்னை ஒருவர் விரும்ப வேணுமே. என்னைப்பார்? போலியோ வந்து ஊன்று கோல் பிடித்துக் கொண்டு காலை இழுத்து இழுத்து நடக்கும் என்னை ஆர் விரும்பி கட்டப்போறாங்கள். தாய் தகப்பன் இருந்திருந்தால், சீதனமும் இருந்தா புரோக்கரைக் கொண்டு பேசிக்கீசி எனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைச்சிருப்பினம்.”

“ம்...ம்...ம்... முரளியைப் போல ஒருவன் தான் வந்து வாய்ப்பான். எனக்கு சீதனமாகக் குடுத்த ரொக்கக் காசை விவாகரத்தின் போது திருப்பித்தரச் சொல்லி முரளியிட்ட கேள் எண்டு அம்மா சொல்லுறா. இதை லாயர்ட்டச் சொல்ல அவர் அது என்ன டவுரி. அப்படி தான் கேள்விப்படவில்லையாம். ஏதாவது எழுத்திலே இருக்கா என்று கேட்கிறார்.”

“அப்படியோ?”

“அம்மா சொல்லுறா ஊரிலே யாழ்ப்பாணத்து தேசவழமை-யின்படி கலியாணம் ரிஜஸ்டர் பண்ணும் போது சீதனம் இவ்வளவு எனப் பத்திரத்திலே எழுதப்படுமாம். கலியாணமானவர்கள் பிரிந்தால் சீதனமாகக் குடுத்ததை கணவர் மனைவிக்குத் திருப்பி குடுத்திடவேணுமாம். இங்கே அந்த தேசவழமை செல்லாது என்று அம்மாவுக்குச் சொல்ல, அவ தன் தலையிலே அடித்து போச்சு! போச்சு! உண்ட அப்பா சேர்த்துவைத்த காசு துலைஞ்சுப் போச்சு என ஒப்பாரி வைக்கிறா.”

“உண்ட அம்மாவை நினைத்தா வருத்தமாயிருக்கு. நாங்களும் என்ன பாவம் செய்தோமோ? ஆறுதல் சொல்ல ஒருவருமில்லாமல் தவிக்கிறோம். ஆ மீனா நான் பேஸ்புக்கிலே இருக்கிறேன். நீ இருக்கிறீயா?”

“இல்லை ஏன்?”

“நான் இருக்கிறேன். மேரி எண்ட புனை பெயரையும் உருவரைப்படிவத்தில் (profile) ஒரு குழந்தையின் படத்தையும் போட்டிருக்கிறேன். என் அடையாளத்தை மறைத்திருப்பதால் கூச்சப்படாமல் என் வேதனைகளை அதில் கொட்டித் தீர்ப்பேன். அதில் ஒரு ஆறுதல் கிடைக்கிறது. சில பேர் தங்கள் கவலைகளை சொல்லி எனக்கு ஆறுதலும் சொல்வார்கள். ஆனால், அனஸ்டேசியா என்ற ஒரு பெண் சொல்லும் அறிவுரைகள் எனக்கு பிரயோசனமாகவும் ஆறுதலாகவும் வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பையும் ஏற்படுத்துகிறது. நீயும் பேஸ்புக்கில் பதிந்துக்கொள்ளேன்.” என்றாள்.

“அனஸ்டேசியா! அழகான பெயர். எந்த நாட்டை சேர்ந்தவள்?”

“கூகுளில் போய் பார்த்தேன் அன்ஸ்டேசியா ருசியா நாட்டுப் பெயர். உருவரைப்படிவத்தில் (profile) ஒரு அழகான குழந்தையின் போட்டோ மட்டும் போட்டிருக்கிறா, சரி நான் வாறேன். முரளி எப்ப வருவார்?”

“வந்த நேரம் கண்டு கொள்ள வேண்டியது தான்” என சலிப்போடு சொன்னவள், வாசல்வரை சென்று சினேகிதியை வழியனுப்பி வைத்தாள் மீனா.

மீனாவும் பேஸ்புக்கில் ரீட்டா என்ற பெயரில் ஒரு பூங்கொத்தின் படத்தோடு பதிந்து கொண்டாள். குறிப்பின்றி தேர்ந்து மூன்று பெண்களுக்கும் கூடவே அனஸ்டேசியாவுக்கும் ஃப்ரெண்ட் அழைப்பு விடுத்தாள். தன் உண்மையான அடையாளத்தைப் போடாததால் எந்தவித கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் தனது நிலைமையையும், தான் அனுபவிக்கும் மனவேதனையையும் அதில் எழுதினாள். ரேணுவிடம்

கூடச் சொல்லாமல் தேக்கி வைத்திருந்த கவலைகளை அதில் கொட்டித்தீர்த்தாள். அனஸ்டேசியாவும் உடனேயே அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு மீனா பேஸ்புக்கில் எழுதியதை எல்லாம் வாசித்து விட்டு, ஒருநாள் மீனாவுக்கு பேஸ்புக் மெசெஞ்சரில்,

“ரீட்டா உமது கணவர் உம்மிடம் விவாகரத்து கேட்கிறார், வேறு ஒரு பெண்ணை விரும்புகிறார் என்னும் தாழ்வு மனப்பான்மையும் பாதுகாப்பற்ற மன நிலையோடு இருக்கிறீர்கள். இந்த வருத்தம் உமது மனதில் நிறைந்திருக்கிறது. அதில் இருந்து நீர் வெளியே வர வேண்டும். உமக்கும் எனக்கும் தலைக்கு மேல் ஒரு கூரை இருக்கிறது. எங்களுக்கு கை கால் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதால் வேலைக்குப் போய் சம்பாதித்து எமக்கு வேண்டியதை பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாகவிருக்கிறது. வயிறார சாப்பிடுகிறோம். வித விதமா உடை அணிகிறோம். இது ஏதுவுமே இல்லாமல் பட்டினி கிடக்கும் ஏழைகளையும் நோய், நொடியோடு கிடந்து அழுந்தும் மனிதரையும் நினைத்துப் பார்த்தால் உமது வாழ்க்கையின் அருமை புரியும். உமது வாழ்க்கையில் உள்ள பொசிடிவ் விசயங்களை ஆறுதலாக இருந்து யோசித்து பாரும்.” என எழுதியிருந்தார்.

மீனாவும் அனஸ்டேசியா சொன்னதைப் பல தடவை தன் மனதில் ஓடவிட்டாள்.

“அனஸ்டேசியா, தனது அடுத்த மெசெஜில், ” கை கால்கள் இழந்த மாற்றுத்திறனாளிகளை நீர் நேரில் பார்த்திருப்பீர் தானே. கண் பார்வை இழந்தவர்கள், ஊமைகள். இவ்வளவு குறைகளோடு அவர்களும் வாழ்கிறார்கள் தானே. இப்படிப்பட்டவரை உம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் பார்த்திருப்பீர் தானே. கடவுள் உமக்கு அப்படிப்பட்ட குறைகள் வைக்கவில்லையே. ஆகையால் உம்மிடம் இருக்கிறவற்றின் மதிப்பை உணர்ந்து மகிழ்வோடு இருக்கப்பாரும். என் வாழ்க்கை இப்படியா போயிட்டுதே என அழுது வாழ்வை வீணாக்காமல் இருக்கிறதை கொண்டு மனநிறைவோடு வாழப் பழகிக்கொள்ளும்,” என எழுதியிருந்தாள்.

ஒரு வாரத்திற்குப் பின் அனஸ்டேசியா பேஸ்புக் மெசெஜில், “ரீட்டா உம்மை பிடிக்காத கணவர், வீட்டுக்கே வராத கணவரோடு வாழ்ந்து என்ன பிரயோசனம். உங்களுக்கிடையே எந்தவித உறவுமில்லையே, பாலியல் உறவுமிராது என நினைக்கிறேன். அவன் கேட்கிற விவாகரத்தை குடுத்திடு. நீர் இந்த 21 ஆம் நூற்றாண்டு பெண். உம்மாலே தனியே சந்தோசமாக வாழமுடியும். சந்தோசம் என்பது மனதைப் பொறுத்தது. உமது தோற்றத்தை விரும்புகிறவனும் உமது மனதைப் புரிந்தவனையும் ஒருநாள் நீர் சந்திக்கலாம். உமது எதிர்கால வாழ்க்கையில் நம்பிக்கைவையும்.

உமக்கு ஒரு பிள்ளை வேணுமென்றால் ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுத்துக் கொள்ளும். உமது தனிமைக்கு மருந்தாக இருக்கும். ஒரு பிள்ளைக்கு வாழ்வு கொடுத்த மகிழ்ச்சியும் மன நிறைவும் கிடைக்கும்.” என எழுதியிருந்தாள்.

அனஸ்டேசியாவின் வார்த்தைகள் மீனாவுக்கு புத்துணர்ச்சியூட்டியது மீனா இப்போது புது தெம்போடு வேலைக்குப் போய் வந்தாள். முரளியின் விருப்பப்படி விவாகரத்துக்குச் சம்மதித்து ஆறு மாதத்தில் விவாகரத்தும் கிடைத்தது. ஒரு குழந்தையை, தான் பிறந்த மண்ணான யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தத்தெடுப்பதற்கு வேண்டியதைச் செய்வதில் ஆசையோடு மும்முரமாக ஈடுபட்டாள்.

ரேணுவிற்கும் அனஸ்டேசியா பேஸ்புக் மூலம் பல மெசேஜ்கள் எழுதியிருந்தாள். அதில் கடைசியாக, ”ரேணு உமது தனிமை உம்மை எவ்வளவு வாட்டுகிறது என எனக்கு விளங்குகிறது. நீர் உமது தாய் சகோதரர் என வாழ்ந்த போது, தனிமை உம்மை வாட்டவில்லை. இப்போது அவர்கள் உம்மோடு இல்லை என்றதும் நீர் தவிக்கிறீர். நீர் உமது ஓய்வு நேரங்களில் அநாதைப் பிள்ளைகள் பராமரிக்கிற ஒரு அமைப்பிற்குப் போய் எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் உதவி செய்யலாமே. அல்லது அப்படியான அமைப்பில் முழு நேர வேலையைத் தேடிக்கொள்ளும். உமக்குச் சம்பளமும் கிடைக்கும், அந்தப் பிள்ளைகளோடு சந்தோசமாகப் பொழுதும் போகும். அநாதை பிள்ளைகளுக்கு அன்பு காட்டுவதும், அவர்கள் முகத்தில் பிரகாசிக்கும் மகிழ்ச்சியும் அவர்கள் எங்கள் மேல் காட்டும் அன்புமே ஒரு தனி சுகம்,” என நம்பிக்கை ஊட்டும் முகமாக எழுதியிருந்தாள்.

ரேணுவும் அநாதை பிள்ளைகள் பராமரிக்கும் ஒரு அமைப்பில் மேட்ரன் வேலை தேடிக்கொண்டாள். இரவும் பகலும் குழந்தைகளோடு சந்தோசமாகப் பொழுதுகள் கழிந்தன. தனிமை என்ற சொல்லையே ரேணு மறந்து போனாள்.

மீனாவும் ரேணுவும் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டனர். பேஸ்புக் சினேகிதி அனஸ்டேசியாவோடும் பேஸ்புக் மெசேஜிங்கில் அவர்கள் தொடர்பு தொடர்ந்தது. இருவரும் தங்கள் வாழ்க்கையிலும் உள்ளத்திலும் புத்துணர்வு கொடுத்த சினேகிதியை சந்திக்க விரும்பினர்.

“நீங்கள் இந்த உலகில் எங்கே வசிக்கிறீர்கள்? எங்களால் முடியுமானால் அங்கு வந்து உங்களைச் சந்திக்க விருப்பப்படுகிறோம்,” என மெசேஜ் பண்ணினார்கள். அடுத்த நாளே, தான் அவுஸ்திரேலியாவில் நியுவ் சவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்திலுள்ள கட்டும்பா என்னும் இடத்தில் வாழ்வதாகவும், தனது விலாசத்தையும் அலைபேசி இலக்கத்தையும் கொடுத்து பதில் எழுதியிருந்தாள் அனஸ்டேசியா.

இருவரும், கட்டும்பா தாங்கள் வசிக்கும் சிட்னியில்லிருந்து நூறு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருப்பதை இட்டு சந்தோசப்பட்டனர். அலைபேசியில் அனஸ்டேசியாவோடு தொடர்பு கொண்டு அடுத்து வருகிற சனிக்கிழமை மதியம் இரண்டு மணிக்கு அவளைச் சந்திக்க ஒழுங்கு செய்தனர்.

சனிக்கிழமை காலை பத்து மணிக்கு மீனா தன் காரில் ரேணுவையும் ஏற்றிக் கொண்டு கட்டும்பா நோக்கிச் செலுத்தினாள். காரின் பின் ஆசனத்தில் சிவப்பு ரோசாப்பூ கொத்தும் மீனா செய்த சொக்கலட் கேக்கும் இருந்தது.

சரியா இரண்டு மணிக்கு அனஸ்டேசியா வீட்டு வாசற்கதவு மணியை அடித்தனர். ஒரு வயது போன வெள்ளைக்காரப் பெண்மணி இனியமுகத்தோடு அவர்களை வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். அனஸ்டேசியாவின் தாயாராக இருக்க வேண்டும் என அனுமானித்தார்கள். பேஸ்புக்கில் மெசென்ஞராலே அவர்கள் வாழ்க்கைக்கு புது அர்த்தத்தையும் மன நிம்மதியையும் கொடுத்த அந்த அற்புதமான அருமையான பெண்மணியைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்னும் ஆவலோடு உள்ளே சென்றனர். அந்த விசாலமான அறையின் ஒரு பக்கத்தில் இருந்த மேசை மேல் ஒரு கணினி. அதற்கு முன்னால், தெளிந்த மினுமினுக்கும் சிவந்த நிற தோலுடன், பிறை நெற்றியும் கருநீல கண்களும், கூர் நாசியும், தாராள சிவந்த இதழ்களும், அலையலையாக தோள்வரை தவழ்ந்த மென்சிவப்பு நிற முடியுடனும் ஒரு அழகிய தேவதை அமர்ந்திருந்தாள். அவள் வாயில் பிடித்திருந்த குச்சியினால் கணினியில் டைப் அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களைக் கண்டதும் குச்சியை ஒரு பக்கமா போட்டுவிட்டு, புன்னகைத்தபடி,

“வாருங்கள் வாருங்கள். வந்து இருங்கள். நீங்கள் என்னைப் பார்க்க வந்ததில் மிக்க மகிழ்ச்சி,” என ஆங்கிலத்தில் கூறினாள். சோபாவில் அமர்ந்த மீனாவும் ரேணுவும் அவள் எழுந்து வருவாள் என எதிர்பார்த்தனர், ஆனால் அவள் எழவேயில்லை. அவள் தன் வாயினால் இயக்கப்பிடியை (joystick) இயக்க அவள் அமர்ந்திருந்த சக்கரவண்டி அவர்களை நோக்கி நகர்ந்தது. அருகே வந்தவள், “மேரி! ரீட்டா! ஆம் ஐ ரைட். நான் அனஸ்டேசியா. தாமதித்தற்கு சொறி,” என நேர்த்தியான வெள்ளை முத்து வரிசை பற்கள் தெரிய பரந்த புன்சிரிப்போடு கூறினாள்.

“இவ பிரபலமான ‘மை லைஃப்’ என்ற ஆங்கில டெலிடிடிராமவிலே ஆட்டமும் பாட்டுமாக நடித்த கவர்ச்சி நடிக்கை கரோலின் அல்லவா?” என மெதுவாக ரேணு மீனாவுக்கு சொன்னாள்.

“ஓம், ஒரு கார் விபத்தில்...! இந்த ஐந்து வருசமா அந்த டிராமாவில் அவ நடிப்பதில்லையே?” பதிலளித்தாள் மீனா.

பிரமிப்பில், பேச்சிழந்திருந்த மீனாவையும் ரேணுவையும் பார்த்து “இந்த ரோசாப்பூக்கள் எனக்கா?” என அனஸ்டேசியா கேட்க, மீனா எழுந்து பூக்களை அவள் மடியில் வைத்தாள். ரேணுவோ இன்னும் திகைப்பில் இருந்து விடுபடாமல் அமர்ந்திருந்தாள்.

2020 ஆண்டில் **ஞானம்** சஞ்சிகையின் போட்டியில் பரிசுப் பெற்ற சிறுகதை

‘...ஓய்யடி ஓர் எதிவராலியா?’

அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை தான் முகுந்தனுடைய வாழ்க்கையை தலைகீழாக்கிய நாள்.

மதிய சாப்பாட்டுக்குப்பின் முகுந்தனின் அப்பா, சின்னத்தம்பி நித்திரை கொள்வது வழக்கம். அந்நேரம் வீட்டில் எல்லோரும் மெள்ளமாகத் தான் பேச வேண்டும். வீட்டுக்குள் ஓடிப் பிடிக்கக் கூடாது என்பதும் சட்டம். சரியான கோவக்காரர், அவர் நித்திரையைக் குழப்பினால் வீட்டில் எல்லோருக்கும் ஏச்சும் அடியும் தான். அன்று முகுந்தனின் அம்மா ராகு, நல்லூர்க் கந்தசாமி கோவிலுக்குப் போயிருந்தார். அண்ணன்மார் தங்கள் கூட்டாளிகளோடு சினிமாவிற்குப் போயிருந்தனர்.

முகுந்தனுக்கு அப்போது பத்து வயது தான். இன்றைக்கு எப்படியாவது அப்பாவிடம் நல்ல பெயர் எடுக்க வேண்டும் என எண்ணி போட்டிக்கோவில் நின்ற தகப்பனின் பழைய மாடல் டொயாட்டா காரை கழுவ முடிவெடுத்தான். கறுத்த நிற காரைக் கழுவி நல்லா அழுத்தித் துடைத்து விடப் பளப்பளத்துக் கொண்டு நின்றது. அவனுக்கு ஒரே சந்தோசம், அப்பா என் முதுகிலே தட்டி “நல்ல பிள்ளை, இப்படித்தான் இருக்கவேணும்,” என சொல்லுவார் என எதிர்பார்த்து மகிழ்ச்சியோடு வாசற் படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்தான். கார் கழுவும் போது நனைந்திருந்த உடம்பு, உடைகள் மேல் குளிர்க்காற்று சில்லென்று வீசவும், உடல் குளிர்ந்து நடுங்கியது. எனினும் பொறுமையாக அப்பா வரும் வரை காத்திருந்தான். ஐந்து மணி போல நித்திரை கொண்டு எழும்பி வந்த தகப்பனிடம்,

“அப்பா, நான் காரைக் கழுவினான், பாருங்கோ எப்படி ஷைன் பண்ணுதெண்டு,” என்றான்.

“ம்ம்ம்!” என உறுமின சின்னத்தம்பி, காரின் ஒவ்வொரு கதவாகத்திறந்து பார்த்துக்கொண்டு வந்தார். பின்புற கதவைத்திறந்தவர், யன்னல் கண்ணாடி சரியாக பூட்டாமல் இருந்ததால், கோர்சினால் அடித்தத் தண்ணீர் உள்ளேப்போய் கார் சீட்டெல்லாம் நனைந்து உள்ளேயும் வெள்ளமாக நின்றது. இதைக்கண்ட சின்னத்தம்பி,

“இங்க பார் என்ற கார் சீட்டை நனைச்சுப் பழுதாக்கி போட்டாய். வேணுமெண்டு தான் செய்தியா?” எனக் கேட்டப்படி அவன் முதுகில் பளார் பளாரென அடித்தார்.

“இல்லை அப்பா!! யன்னல் திறந்திருந்ததை நான் கவனிக்கல்லை, சொரி அப்பா” என அவரின் அடியின் வலி தாங்கமுடியாது அழுதபடி கெஞ்சினான். அவன் கெஞ்சக் கெஞ்ச வெறி கொண்டவர் போல் அவன் முதுகில் தொம் தொம்மென்று அடித்தார்.

“என் கண்முன்னே நிற்காதே போயிடு” எனக் கர்ஜித்தார். தந்தையின் அடிக்கு பழக்கப்பட்ட அவனுக்கு அவர் அடி ஒரு பொருட்டாகப் படவில்லை, ஆனால் அவர் கண்களில் தெரிந்த வெறுப்பைத் தான் அவனால் தாங்க முடியவில்லை, வீட்டை விட்டு ஓடிப் போயிடலாம் என நினைத்தான். அம்மாவை நினைத்ததும் அவனுக்கு போக மனம் வரவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு அந்தச் சங்கடத்தை வைக்காது சின்னத்தம்பி முகுந்தனை வெளியே தள்ளிவிட்டு படலையை அடித்துச் சாத்தி பூட்டையும் போட்டு பூட்டி, “போய் தொலையடா!” எனக் கத்திவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டார். அவனும் அழுது கொண்டு எங்கே போகிறோம் என்ற நினைவு இன்றி கால் போன போக்கிலே நடந்தான். அதிகத் தூரம் நடந்ததால், கால் வலிக்கவும் ஒரு கல்வெட்டின் மேல் அமர்ந்து பக்கத்தில் நின்ற மரத்தில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

முகுந்தனுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து அப்பாவுக்குத் தன் மேல் பாசமேயில்லை என்றும் வருடங்கள் போகப் போக அவர் தன்னை முற்றாக வெறுக்கிறார் எனவும் உணர்ந்திருந்தான். அவன் நாலு வயதாக இருக்கும் போது நடந்த அந்தச் சம்பவம் அவன் கண்முன்னே நிழலாடியது. ஒரு ஞாயிறு அம்மா வெளியே போயிருந்தா. அப்பா வழக்கம் போல மதிய நித்திரையில் மூழ்கியிருந்தார். அறைக்குள் வந்த முகுந்தன் அப்பாவிற் கு பக்கத்தில் படுப்போம் என ஆசையோடு தன் பிஞ்சு கைகளால் கஷ்டப்பட்டு கட்டிலைப் பிடித்து ஏறி அப்பாவிற் கு பக்கத்தில் படுத்து தூங்கியும் விட்டான். அன்று நல்ல மழைக் குளிர், அவனையறியாமல் கட்டிலிலே ஒன்றுக்கு போயிட்டான். உஷ்ணமாக சிறு நீரில் சின்னத்துரையின் சாரமும் உடலும் தோயவும் துள்ளி எழுந்தவர், முகுந்தனின் முதுகில் இரண்டு அறை அறைந்து விட்டு, தர தரவென இழுத்துக் கொண்டு போய் அறைக்கு வெளியே தள்ளி, கதவையும் சாத்திவிட்டார். அன்று அப்பா! அப்பா! என அழுது அழுது களைத்து அறை வாசலிலே தூங்கிவிட்டதை அவனால் ஒரு நாளும் மறக்க முடியாத சம்பவம். அவன் பிஞ்சு மனம், தந்தையின் பாசத்திற்காக அன்று தொடக்கம் இன்று மட்டும் ஏங்கும் அந்த வலியை சொற்களால் விவரிக்க முடியாது. அவன் நெஞ்சிலே அது ஒரு தீராத காயமாக நொந்தது.

ஆண்பிள்ளைகளுக்கு அவர்களது தந்தை ஒரு ஹீரோவாகவோ ஒரு வழிகாட்டியாகவோ தெரிவார்கள். அந்த கண்ணோட்டத்தோடும் பல

எதிர்பார்ப்போடும் தந்தையின் அன்பை நாடினான். ஆனால் அவனுக்கு ஏமாற்றம் தான் மிஞ்சியது. அண்ணன்மார்கள் என்ன கேட்டாலும், வாங்கிக் கொடுக்கும் அப்பா ஏன் தான் கேட்டால் மட்டும் மறுத்துவிடுகிறார் என மனம் குழம்பினான். இதை கவனித்த அண்ணன்மார்கள் 'நீ குப்பத்தொட்டியிலே இருந்து எடுத்தப் பிள்ளை', என அவனைக் கேலி செய்வார்கள். கறுத்தாட்டு கூட்டத்திலே வெள்ளாடுபோல குடும்பத்திலே மற்றவர்களைப் போல இல்லாமல் முகுந்தன் நல்ல நிறமாக எல்லோர் மனதையும் கவரும் தோற்றத் தோடுமிருந்தான்.

மூன்று அண்ணன்களுக்குப் பிறகு பின் ஐந்து வருட இடைவெளிக்குப்பின் பிறந்த முகுந்தன் மேல் ராகவுக்கு கொள்ளைப் பாசம். தகப்பன் காட்டிய வெறுப்புக்கு ஈடு கட்ட தாய் அவன் மேல் அன்பைப் பொழிந்தார். பல தடவை அவரின் மூர்க்கமான அடிகளுக்கு இடையே புகுந்து அடிகளை அவரே வாங்கிக் கொள்வார்.

இப்போது இருட்டிக் கொண்டு வந்தது, பசி வயிற்றைக் கிள்ளவும் முகுந்தனுக்கு அழகை பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. திரும்பி வீட்டுக்கே போய் விடுவோமா என நினைத்தான். தந்தையின் வெறுப்பு நிறைந்த முகம் கண் முன் நிழலாடவும் அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டான். உள்நாட்டுப் போரில் குண்டுத்தாக்கலினால் தாய் தந்தையை ஒரு நொடியில் இழந்த சிறுவர் சிறுமிகள் மன நிலைதான் அப்போது அவனுக்கும். இலேசில் காயப்படக்கூடிய அந்த பச்சிளம் பாலகன் ஒரு நொடியில் அநாதையானன், சிந்திக்கும் திறன் இழந்தான். கால்கள் இனி ஒரு அடி கூட எடுத்து வைக்க மறுத்தன. ரோட்டில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஏதாவது ஒரு வாகனத்தை மறித்து ஏறி தூரப் போய் விட வேணும் என முடிவெடுத்தான். பசியுடன் களைப்போடு நிற்க முடியாவிட்டாலும் எழுந்து நின்று கையை உயர்த்தி தன்னை ஏற்றிக் கொண்டு போகும்படி சைகை காட்டினான். கடைசியாக ஒரு லொறி ஓட்டுனர் பரிதாபப்பட்டு அவனை ஏற்றிக்கொண்டான்.

“எங்கே போக வேணும் தம்பி?” வண்டி ஓட்டுனர் அவனை கூர்ந்துப் பார்த்தபடி கை கொடுத்து வண்டியில் ஏற்றியபடிக் கேட்டான்.

“வண்டி எங்கே போகுதோ அங்கேயே போறேன் அண்ணே,” மெல்லிய குரலில் பதிலளித்தான். பாவம் பச்சை மண், நடந்து வந்த அலுப்பில் உடனேயே தூங்கி விட்டான்.

“தம்பி வரவேண்டிய இடம் வந்திட்டுது எழும்பு, தம்பி,” என்று ஓட்டுனர் அவன் தோளைத் தட்டி எழுப்பவும், உடலை முறுக்கி, முணுகியபடி எழுந்தான் முகுந்தன். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான், இருட்டியிருந்தது. வண்டி ஓட்டுனர் முகத்தைப் பார்த்ததும், மத்தியானம் நடந்தவை நினைவுக்கு வரவும், அழகையே வந்துவிட்டது.

“தம்பி இப்ப ஏன் அழுறாய்.? எங்கே போகவேணும் சொல்? நான் கொண்டே விடுறேன்,” கரிசனையுடன் கேட்டார்.

“எங்கே போறதெண்டு தெரியாது.” கண்ணீரைத் துடைத்தபடி சொன்னான்.

“வீட்டை விட்டு ஓடி வந்திட்டியா?”

“ஓம்”

“திரும்பிப் போகப்போறியா?”

“இல்லை இல்லவே இல்லை. ஐயோ! அப்பா அடிப்பார். நான் போகமாட்டேன்.” அவன் குரலில் தகப்பன் மேல் இருந்த பயத்தை வண்டி ஓட்டுனர் உணர்ந்துக் கொண்டார்.

“தம்பி இங்கே எனக்குத் தெரிந்த காப்பகம் இருக்குது அதிலே சேர்த்துவிடவா?”

“...ஓம் அண்ணே சேர்த்துவிடுங்கோ,” என்றான் விம்மலுக்கிடையே.

முகுந்தனை கிளிநொச்சியிலிருந்த துலைந்த பிள்ளைகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கும் காப்பகம் ஒன்றில் சேர்த்துவிட்டார் வண்டி ஓட்டுனர். சில நாட்கள் அம்மாவையும் வீட்டையும் நினைத்து நினைத்து அழுதபடியே இருந்த முகுந்தனுக்கு அவனிலும் நாலு வயது மூத்த கந்தப்பு ஆறுதல் சொன்னான். தன் சிறிய தாயின் கொடுமை தாங்க முடியாமல் இந்தக் காப்பகத்திலே தஞ்சம் அடைந்திருந்தவன், முகுந்தனின் கதையைக் கேட்டு விட்டு,

“நீ சொல்றதைப் பார்த்தா, உன்னை உண்ட அப்பா அம்மா தத்தெடுத்திருப்பாங்களோ?” எனக் கேட்டான்

“ஓம் ஓம் அப்படியும் இருக்கலாம். எங்கட வீட்டில் உள்ளவர்களின் சாயல் கொஞ்சம் கூட எனக்கு இல்லை. இதைப் பற்றி நான் கனக்க யோசித்திருக்கிறேன். ஆனால், அது எப்படி அம்மாவுக்கு மட்டும் என்மேல் நல்ல பாசம். அப்பா மட்டும் தான் என்னைப் போட்டு அடிப்பார்,” என்றான் முகுந்தன்.

“ஒரு வேளை அப்படி இருக்குமோ?” வாழ்க்கையில் அடிபட்டதால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தில் கேட்டான் கந்தப்பு.

“எப்படி?”

“உண்ட அம்மாவை அப்பா இரண்டாம் தாரமா கட்டியிருப்பாரோ? உண்ட அண்ணன்மார்கள் அப்பாண்ட முதல் தாரத்து பிள்ளைகளாக இருக்க வேணும். உண்ட அம்மாவும் முதல் கல்யாணம் கட்டியிருக்க வேணும். நீ அம்மாண்ட பிள்ளையாக்கும்.”

“அப்படியா”. என பெருமூச்செறிந்த முகுந்தன் தன் தந்தையின் வெறுப்பின் காரணம் தெரியாது குழம்பினான்.

வருடங்கள் ஐந்து உருண்டோடின. தாயினதும், சகோதரர்களினதும் முகங்களை முகுந்தனால் நினைவுப்படுத்த முடியாவிட்டாலும் அதிர்ஷ்டவசமாக அவர்களின் நினைவுகள் அவனுக்குள், இன்னும் அவன் மனத்திற்குள் மங்காது, புது பொலிவோடு துலங்கின. தன் அன்பு கரங்களால் குளிப்பாட்டி, உணலூட்டி, உடுப்பாட்டி, சில சமயங்களில் அடித்தும், மறு நேரங்களில் அணைத்தும், சீராட்டிய அம்மாவுடன் வாழ்ந்த வாழ்வை அவன் நினைவுகளில் ஆழப் பதிந்திருந்ததால், சில சமயங்களில் அம்மா அவனுடன் கூட இருப்பதாக ஓர் உணர்வு.

முகுந்தன் ‘ஓ’ லெவல் சோதனை எழுதி பாசாகியும் விட்டான், அதற்கு மேல் அவனுக்குப் படிக்க விருப்பமிருந்தாலும் காப்பகத்தில் அதற்கெல்லாம் நிதி இருக்கவில்லை. ஒரு தேனீர் கடையில் அவனுக்கு வேலை எடுத்து கொடுத்தார்கள். வேலை செய்வதுடன் தன் நம்பிக்கையும் வளர தானே ஒரு விடுதியில் கூடிய சம்பளத்திலே ரூம் பாயாக வேலை தேடிக் கொண்டான். கையிலே காசு பிளங்கத் தொடங்கவும், அப்பா வீட்டில் இல்லாத போது யாழ்ப்பாணம் போய் அம்மா, அண்ணன்மாரை பார்க்க வேணும் என்ற ஆசையும் எழுந்தது.

அந்த விடுதியில் வந்து தங்கியிருந்த ஜெகநாதன் என்ற ஐயாவிடமிரு முகுந்தன் தான் ரூமிற்கே அடிக்கடி சாப்பாடு கொண்டுப்போய் கொடுப்பான். அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் அவனுடன் பல விசயங்களைப் பற்றிப் பேசுவார். ஒரு நாள்,

“தம்பி உன்னைப் பார்த்தால் என்னுடைய பிரண்ட் சின்னதம்பிண்ட நினைப்புத் தான் வருது. உன்னிலே அவருடைய சாயல் தெரிது,” என்றார்.

தகப்பண்ட பெயரைச் சொன்னதும், முகுந்தன் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

“ஐயா, கச்சேரியிலே வேலை செய்யிற சின்னைதம்மியைச் சொல்லுறீங்களா?”

“ஓம் ஓம் உனக்கு சொந்தமோ?”

“பல வருடங்களுக்கு முன் அவர் என் அப்பா ஆனால் இப்ப இல்லை. நான் ஒரு அநாதை.”

“என்ன சொல்லறாய்?”

“பத்து வயதாயிருக்கேக்கை என்னை வீட்டை விட்டு அடித்து துரத்தி விட்டார். அடித்து துரத்தும் போது அம்மா வீட்டில் இல்லை. அவ இருந்திருந்தா விட்டிருக்கமாட்டா. பாவம் அம்மா, எப்படி இருக்கிறாவோ?”

“ஏன் தம்பி நீ திரும்பிப் போய் அம்மவைப் பாத்திருக்கலாமே!”

“அண்டைக்கு ஒரு லொறியிலே ஏறி கன தூரம் வந்திட்டேன். லொறி டிரைவர் என்னை இங்கே ஒரு காப்பகத்திலே சேத்து விட்டார். அடி உதை இல்லாம நிம்மதியாயிருக்கேக்க. திரும்பிப் போக வேணும் எண்ட ஆசை வரயில்லை. எண்டாலும் கொஞ்சம் காசு சேத்துக்கொண்டு அம்மாவையும் அண்ணன் மாரையும் போய் பாக்கலாம் எண்டிருக்கிறன்”

“சரி முகுந்தா, நான் நாளைக்கு யாழ்ப்பாணம் பயணம். இன்னும் இரண்டு கிழமையால திரும்பவும் வேலையா வருவேன், இங்கே தான் தங்குவேன்.”

யாழ்ப்பாணம் போன ஜெகநாதன் தாமதியாது நெருங்கிய நண்பனான சின்னதம்பியின் வீட்டுக்குப் போனார். கோபத்தோட நறுக்கெண்டு கேள்விகள் கேட்க நினைத்துக் கொண்டு போனவர், சார்மனைக் கதிரையிலே படுத்திருந்த அவரைக் கண்டதும் வாயடைத்துப் போனார். உடல் நலிந்து எழுமுடியாமல் திராணியற்று கிடந்தார் சின்னத்தம்பி. எழும்ப எத்தனித்த அவர் தோள்மேல் கை வைத்து,

“சின்னா அப்படியே இரு. உன் உடம்புக்கு என்ன?”

சின்னதம்பியின் கண்களில் நீர் நிறைந்து விட்டன. எ...னக்கு இரத்த புற்றுநோய். டிரீ...ரீட்மெண்ட் குடுக்கிறாங்கள். ஆனா...ல் எந்த பிரயோசனமும் இல்லை”

“சின்னா, கொழும்புக்குப் போய் டிரீட்மெண்ட் எடுக்கலாமே”.

“ஓம் ஓம் அங்க தான் போனனாங்கள். எலும்பு மச்சை டிரான்ஸ்பிலாண்ட் செய்ய வேணும் எண்டு சொல்லிச்சினம். என்ர மச்சத்தோடு ஒத்துப்போற டொனார் கிடைக்கல்லே,” என்றார் சின்னையா

“ஏன் சின்னா உண்ட மகன்களின்ட ஒத்துப் போகயில்லையோ?”

“இல்லையே. அடுத்த கிழமை திரும்பவும் கொழும்பு போறோம், வேறு டொனரின்ட மச்சை ஒத்துப் போம் எண்டு நினைக்கினம்.”

“ஏன் உன்ர கடைசி மகன் முகுந்தன்டையும் ஒத்துப் போகல்லையோ?” அவனெங்கே?

சின்னையா இப்படி ஒரு கேள்வியை எதிர் பார்க்கவில்லை. திகைத்துப்போய், சற்று தாமதித்து,

“அவன் துலைஞ்சு போயிட்டான். இயக்கத்திலே சேர்ந்து செத்திட்டானோ! ஆமிக்காரன்கள் பிடித்துக்கொண்டு போயிட்டாங்களோ தெரியாது,” என முணு முணுத்தார்.

அவருடைய பதிலைக் கேட்டு ஜெகநாதன் திகைத்துப் போயிருக்க, சின்னத்தம்பி,

“அவன் துலைஞ்சு போய் பத்து வருசமாச்சுதே. அவனை நாங்கள் மெல்ல மெல்ல மறந்து கொண்டு வாறம்,” என்றார்.

“ஆனால் அவன் உங்களை மறக்கவில்லை. சின்னா, நான் அவனைக் கண்டனான். உன்ரை அடியையும், வெறுப்பையும் தாங்க முடியாமைத்தான் வீட்டை விட்டு ஓடியிருக்கிறான். ஏன் சின்னா அவனை அப்படி வெறுத்தாய், பாவம் அவன், எவ்வளவு நெஞ்சு நொந்து, தனித்து அநாதையா தவிக்கிறான் தெரியுமா?”

சின்னையாவிடமிருந்து எந்த பதிலும் வரவில்லை.

“உன்ட பெண்சாதி, ராசு இதை எப்படி தாங்கிக் கொண்டா?”

“ஓ அவன் துலைஞ்சு நாளிலிருந்து அவளுக்கு மனமும் சரியில்லை, உடம்பும் சரியில்லை.”

“அப்ப ஏன் அவனைத் தேடியிவில்லை”

“ஜெகா, முகுந்தன் என்ட மகனில்லை!”. மார்பை பிடித்துக் கொண்டு செருமிவிட்டு, ”ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றி நாலில் நான் வேலை விசயமா கொழும்பு போயிருக்கேக்கே ஆமிக்காரர்கள் வீட்டுக்குள்ளே புகுந்து எல்லோரையும் அடித்து, இருந்த காசு நகைகளை பறித்துக் கொண்டு போனவங்கள், ராசுவையும் விட்டு வைக்கவில்லை.

“ஐ ஐயோ என்ன சொல்லுறாய்? ஆமிக்காரர்கள் வீட்டுக்குள் புகுந்தது தெரியும். ஆனால் இப்ப நீ வேற கதை சொல்லுறாயே?”

“ஓம், அதை இப்ப உனக்கு மட்டும் சொல்லுறன். ஆமிக்காரர்களைக் கண்டதும் ராசு மயக்கம் போட்டு விழுந்திட்டாளாம். அவளுக்கு அன்றைக்கு நடந்தது எதுவுமே தெரியாதாம். ஆனால் எனக்குத் தெரியும் நிச்சயமாக அன்றைக்கு ராசுவுக்கு நடந்த விபத்தினால் தான் முகுந்தன் பிறந்திருக்கிறான்.. வேறொருவனின் வன் செயலால் பிறந்தவன் எப்படி என் பிள்ளை ஆவான். அவன் என்ட பிள்ளையிவில்லை!!” கடைசிச் சொற்களை அழுத்தமாகச் சொன்னார்.

“என்ன! நீ விசர் கதை அலட்டுறாய், அது சரி அன்று நடந்ததைப் பற்றி ராசு என்ன சொல்லுறா?”

“நான் அவளிடம் அந்த விபத்தைப் பற்றிக் கேப்பதில்லை. ராசுவின் மனதை நோப்படுத்தவோ சங்கடப் படுத்தவோ விருப்பமில்லை.

“ஏன் நீ நினைச்சதைப் போல எதுவுமே நடக்காமலும் இருந்திருக்கலாம் தானே, இது எல்லாம் உன்ட கற்பனை, ஏன் சொல்லுறன் என்டா, அவன் இப்போ உன்னை இருபது வயசிலே

பாத்த மாதிரியே இருக்கிறான். என்ன, உன்னிலும் பாக்கக் கொஞ்சம் நிறம், மற்றப்படி அச்சிலே வார்த்த மாதிரி நீயேதான்.”

“என்னால் அப்படி எண்ண முடியவில்லையே!”

“உனக்கு இப்படி சுகமில்லாமல் இருக்கிறாய் எனத் தெரிந்தால், அவன் துடிச்சுப்போவான். உன்னைப் பார்க்க ஓடி வந்திடுவான். அது சரி எப்போ கொழும்பு போறாய்? எந்த ஆஸ்பத்திரி?”

“அடுத்த மாதம் முதலாம் தியதி வரச்சொல்லியிருக்கினம். லங்கா ஆஸ்பத்திரிதான்.”

“நானும் கொழும்புக்குப் போகவேணும். அங்கே சந்திப்பம்,” என்றபடி வெளியேறினார்.

முதலாம் திகதி காலையிலே ஜெகநாதன் முகுந்தனுடன் நாரம்பிட்டிய 'லங்கா' ஆஸ்பத்திரியின் கன்சர் நோய் பிரிவில் போய் நின்றார். சிறிது நேரத்திலே சக்கர நாற்காலியில் சின்னத்தம்பியும், மனைவி ராசு, அவரது மற்ற மூன்று பிள்ளைகளும் கூட்டமாக வந்து சேர்ந்தனர். தாயைக் கண்டதும் முகுந்தன், "அம்மா!" என அழைத்தபடி ஓடிப்போய் தாயை அணைத்துக் கொண்டான். அவன் குரலில் ஒலித்த தாய்ப்பாசம் ஜெகநாதனின் மனதை நெகிழ வைத்தது. துலைந்து போயிட்டான், ஏன் இறந்தே போய்விட்டான் என முடிவெடுத்திருந்த முகுந்தனை இறுக அணைத்துக் கொண்டு,

‘எங்கேயடா எங்களை எல்லாம் விட்டிட்டுப் போயிருந்தாய்,’ என கேட்டபடி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார் ராசு. முகுந்தனின் மூன்று அண்ணன்களும் அவனைக் கட்டி அணைத்தனர். அவர்கள் கண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீர். சின்னத்தம்பியின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. கல்லுப்பிள்ளையாராக அமர்ந்திருந்தார். முகுந்தனைப் பார்த்ததில் குடும்பமே சந்தோசப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, ஜெகநாதன் உள்ளே சென்று எலும்பு மச்சை மாற்றுச் சிகிச்சை செய்யும் வைத்திய நிபுணரை கண்டு பேசிவிட்டு முகுந்தனை உள்ளே அனுப்பி வைத்தார்.

“எனக்கு இந்த நிபுணரைத் தெரியும். முகுந்தனுடைய எலும்பு மச்சை ஒத்துப்போகுதா என்று பாக்கட்டும். அப்படி ஒத்துப் போச்சுதெண்டா எல்லாம் நல்லதா முடிஞ்சிடும். உங்கட அப்பா இந்த வருத்தத்திலிருந்து தப்பி வந்திடுவார்.” நம்பிக்கையோடு கூறினார் ஜெகநாதன்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் வந்த இரத்தச் சோதனையின்படி முகுந்தனின் எலும்பு மச்சை சின்னத்தம்பியினதுடன் ஒத்துப்போகும் என்ற முடிவு வந்தது. தாமதிக்காமல் சிகிச்சை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

ஒரு வாரம் கழித்து லங்கா ஆஸ்பத்திரியின் தனி அறையின் படுக்கையில் இருந்த சின்னத்தம்பி அருகே சென்ற முகுந்தன்,

”அப்பா,” என அழைத்தான். அவன் குரலில் பாசமும் தயக்கமும். கண்கள் மன்றாடின. சின்னத்தம்பி அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு

“முகுந்தா..., எப்படி இருக்கிறாய்”

அந்தக் கேள்வியில் பல அர்த்தங்கள். அவர் கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பி வழிந்தன. அது மன்னிப்பு கண்ணீரோ? ஆனந்தக் கண்ணீரோ?

நன்றி,

இலங்கையின் முன்னணி நாளிதழ் ‘தினக்குரல்’ பத்திரிகை

மே 2018

சிந்தாமணியின் நினைவுகள்

என்னுடைய பிள்ளைகளும் பேரப்பிள்ளைகளும் சேர்ந்து எனது எண்பதாவது பிறந்த நாளை அமோகமாக சிட்னியில் கொண்டாடினார்கள். என் மூத்த பேத்தி மாதுமையும் மூத்த பேரன் கபிலனும் கேக் வெட்டியப்பின் என்னைப் பற்றி சிறு சொற்பொழிவு ஆற்றி என்னையும் எல்லோரையும் மகிழ்வித்தார்கள்.

பேரன் கபிலன், “அப்பம்மாவிற்கு எனது பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள். இந்த பூமியில் எண்பது வருடங்கள் வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள் அப்பம்மா, இது மிக நீண்டகாலம், ஒரு சாதனை எனச் சொல்லலாம். 1938 இல் இந்த உலகைச் சுற்றி வர நாலு நாள் எடுத்தது. அந்தக் கால கட்டத்திலே ஒருவரின் வருடாந்தச் சம்பளம் \$1700 ஆக இருந்தது. அவுஸ்திரேலியாவில் ஒரு கட்டிப் பாண் ஒன்பது சதம், நீங்கள் பிறந்த வருடத்திலே தான் சவுதி அரேபியாவில் எண்ணை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. நம்புகிறீர்களோ இல்லையோ அது சர்வாதிகாரர்களின் காலம், சகாப்தம். ஸ்டாலின், முசுலோனி, ஹிட்லர் ஆகியோர் அதிகாரத்தில் இருந்த காலம். இப்படிச் சரித்திர முக்கியத்துவமான காலத்தில் பிறந்திருக்கிறீர்கள். பேரப் பிள்ளைகளான எங்களுக்கு பெருமையாகவிருக்கிறது. அதுமட்டுமா, ஹிட்லர் யூத மக்களை கொடுமைப் படுத்தியகாலமும் அதுதான்.” எனக்கூறியதோடு தாங்கள் குழந்தைகளாக இருந்தபோது பள்ளி விடுதலை நாட்களில் என்னோடு கழித்த இன்பமான நினைவுகளைப் பகிர்ந்து என்னையும் எல்லோரையும் மகிழ்வித்தான்.

இந்தச் சொற்பொழிவு என்னை பின்னோக்கி சிந்திக்க வைத்தது. என் நினைவு தெரிந்த நாள் முதல் இந்த எண்பது வயது வரை கண்ட மாற்றங்களோ ஆயிரம் ஆயிரம். அந்த நினைவுகள் என் நெஞ்சினிலே திரும்பி எழ மனதிலே சொல்லமுடியாத ஏக்கமும் தாபமும் எழுந்தது.

இரண்டாவது மகா யுத்தம் தொடங்குவதற்கு மூன்று வருடங்களுக்கு முன், ஆயிரத்து தொளாயிரத்து முப்பத்தி எட்டில், தாய் தந்தையருக்கு எட்டாவது குழந்தையாக இந்தப் பூமியில், கொக்குவில் கிராமத்தில் இருந்த எனது பாட்டா பாட்டி வீட்டில் பிறந்தேன். எனக்கு சிந்தாமணி எனப் பெயரும் வைத்தார்கள். எனக்கு ஆறு வயதாக இருக்கும் போது, ஏன் எனக்கு இந்த பழங் காலத்துப் பெயரை சூட்டினீர்கள் என

பெற்றோரிடம் கேட்டதற்கு, ஐம் பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றான சிந்தாமணி சினிமாப் படமாக 1937 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்து மக்களிடையே புகழ் பெற்றிருந்தது, அம்மாவிற்கும் அந்தப் பெயர் பிடித்திருந்ததால், அந்தப் பெயரை எனக்கு வைத்தார்களாம்.

அப்போது இலங்கை பிரித்தானியரின் சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ் இருந்தது. அன்ட்ரு கல்டிகொட் ஆளுனராக இருந்தார். எனது தந்தை வீரசிங்கம் அரசாங்க உத்தியோகத்திலே இருந்தமையால், மூன்று வருடத்திற்கு ஒருமுறை இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். இதனால் எனக்குப் பல ஊர்களில் வாழும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

1941 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அப்போது என் தந்தை வட மத்திய மாகாணத்தில் உள்ள அனுராதபுரத்திற்கு உத்தியோகபூர்வமாக அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அங்கு பிரித்தானியரால் கட்டப்பட்ட பெரிய பங்களாவில் வாழ்ந்தோம். அந்த வீட்டின் முன் வராந்தாவில் இருந்த பெரிய வெள்ளை நிற வட்டத் தூண்களை என் சிறு கரங்களால் வளைத்துப் பிடிக்க முடியாமல் தவித்தது இன்னும் நினைவில் பசுமையாக இருக்கிறது. ரோட்டைக் கடந்தால் முன்னால் பசுவக் குளம்.

அனுராதபுரத்திலே இருக்கும் போதுதான் எனக்கு தம்பியோ தங்கையோ பிறக்கப் போவதாகச் சொன்னார்கள். என் தாயின் பிள்ளை பேறுக்காக குடும்பமாக கொக்குவிலுக்கு பயணமானோம். அப்போது எனக்கு மூன்று வயது தான், எனினும் அந்த ரயில் பயணம் மனதில் அப்படியே பசுமையாகவிருக்கிறது. என் தந்தை மேல்நிலை அதிகாரி என்பதால், ரயில் பயணத்திற்கா குடும்பத்தில் உள்ள அங்கத்தவர் அனைவருக்கும் முதல் வகுப்பில் பயணம் செய்ய பயண ஆணைச்சீட்டு (Railway warrant) கிடைக்கும். பத்து படுக்கை (பெர்த்) புக் பண்ணி உல்லாசமாக, பயண அலுப்பே தெரியாது போய்ச் சேர்ந்தோம். ஆயா இல்லாமல் யார் ஏழு பேரையும் கவனிப்பது, ஆகவே ஆயாவையும் கூடவே மூன்றாம் வகுப்பில் ஏற்றி கூட்டிக்கொண்டு போனோம். அப்பாவும் அம்மாவும் அதோட நிறுத்தவில்லை. இந்த ஒன்பதோடு இன்னும் நாலு வால்கள் அடுத்த நாலு வருடங்களுக்குள் பிறந்தன. அதாவது பேக்கர்ஸ் டசின். குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றி அறியாதகாலம் அது. ஆகையால் அந்தக் காலத்தில் குடும்பங்கள் பத்து பதின்மூன்று என்று பெற்றுப் போட்டார்கள். பாவம் அம்மா, சுந்திரவல்லியின் உடம்பு இனியும் தாங்காது என்று கடவுள் முடிவெடுத்ததால் பதின்மூன்றோடு நிறுத்தி விட்டார் போலும்.

பிள்ளைப் பேறுக்காக தாய் வீடு தேடிப்போவது அந்தக்காலம். இன்று அவுஸ்திரேலியாவில் பிள்ளைப்பேறு ஆஸ்பத்திரியிலே

தான் நடைபெறுகிறது. பிறந்த பேரப்பிள்ளையை அடிக்கடி போய் பார்க்கலாம் தவிர பத்தியச் சாப்பாடு சமைக்க தேவையில்லை. பத்தியச்சாப்பாட்டின் உள்ளி மணம் எங்கள் உடலிருந்து வியர்வையோடு சேர்ந்து துர்நாற்றமாக வெளியே வரும். அதனாலே அவுஸ்திரேலியர்கள் மத்தியில் எங்கள் மானம் தான் போகிறது என்று பத்திய உணவு தேவையில்லை என்கிறார்கள். நல்ல சத்துள்ள புரதம் நிறைந்த உணவு போதும் என்று சொல்லி மாமிசத்தை நெருப்பிலே வாட்டி பச்சை மரக்கறி வகைகளோடு உண்கிறார்கள். இப்போ இந்த இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் பிள்ளைப் பேறுக்கு கணவருக்கும் வேலையிலிருந்து சம்பளத்தோடு லீவும் கிடைக்கும். கணவர்மார்தான் பிள்ளைப் பெத்த மகராசிக்கு, உணவு சமைத்து, ஊட்டி விட்டு, குழந்தையின் பராமரிப்பிற்கு எல்லா உதவியும் செய்வார்கள். இதனால் அவர்களுக்கிடையே அன்பும் நெருக்கமும் கூடுமாம். என்ன செய்வது, இது 1980 ஆம் ஆண்டிற்கு பிறகு பிறந்த Y generation (வை) தலைமுறை அல்லவா?

அமைதியான தலைமுறையை (silent generation) சேர்ந்த நான் இலங்கையில் பதினமூன்று உடன் பிறப்புகளுடனும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தேன். அக்கா அணிந்த உடைகளை தங்கைமார்களும், அண்ணன் உடைகளை தம்பி மார்களும், அணிந்து, கிடைத்ததைக் கொண்டு நாங்கள் குடும்பமாக சந்தோசமாக வாழ்ந்தோம்.

என் பெற்றோர் காலத்தில் பெண்கள் தங்கள் வீட்டிலும் தங்கள் தோட்டத்திலும் வேலை செய்தார்கள் தவிர வேலைக்கு போகவில்லை. என் அம்மாவும் வேலைக்கே போகவில்லை, அவரே பார்த்துப் பார்த்து எங்களுக்கு தேவையானதை செய்தார். எங்களுக்கு பொருள் ரீதியான தேவைகளுக்கு குறைவு இருந்தாலும், அன்புக்குக் குறைவேயில்லை. என் அன்னை பதினமூன்று பிள்ளைகளையும் வட்டமாக இருத்தி சோற்றைப் பிசைந்து ஊட்டிய அந்த நினைவு இப்பகூட என் கண்முன் தெரிகிறது. இந்த தலைமுறைக்கோ அம்மா கொடுக்கும் குழையல் சோறு என்ற வார்த்தைக்கே அர்த்தமில்லாமல் போய்விட்டது. சோறு உண்ணும் பழக்கம் இருந்தால் தானே அதைப் பற்றியும் அதன் அருமையும் தெரியும். பேர்கர், பீசா, நூடில்ஸ் எனத் தேடித் தேடி விரும்பி சுவைப்பார்கள். ஊம் இதை நினைத்து பெருமூச்செறிவதை விட வேறு என்ன செய்வது! பாவங்கள் இந்த தலைமுறைக்கோ அம்மா இருந்தும் இல்லை போலத் தான். ஏனென்றால் இந்த போட்டிமயமான வாழ்க்கையில் கணவனும் மனைவியும் வேலைக்குப் போய் சம்பாதிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். குழந்தை பிறந்து ஆறுமாதம் முதல் ஒரு நாளின் முக்கால் நேரமும் கிரஷ்ஷிலே-(Crech) தான் வளர்கிறார்கள். அம்மா பிள்ளை என்ற

நெருக்கம், அன்பு பிணைப்பு வளர்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. மேலும் தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை என்பதுதற்குச் சாட்சி நான் வாழ்ந்த அந்தக்காலம். இந்த Y Generation (வை) தலைமுறைகள் “டாட் நீங்கள் எந்தக்காலத்திலே வாழ்கிமிறீங்கள்,” என தாங்கள் செய்வது தான் சரி என விவாதிப்பார்கள். எங்கள் காலத்தில், மூத்தோரை, அண்ணன் அக்காவை எதிர்த்துப் பேசக்கூடாது என்பது சட்டம். ஆனால் இப்போ உங்கள் மனதிற்கு சரி என்று பட்டால் அதை வெளியே சொல்லி விடவேண்டும் என்று பள்ளியில் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். எனது குழந்தை பிராயத்திற்கும் எனது பேரப்பிள்ளைகளினதற்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு. இந்த கங்காரு நாட்டிலே 'வை' தலைமுறை பிள்ளைகள் பிறக்கும்போது கூர்மதியோடுதான் பிறக்கிறார்கள் போலும். ஒன்பது மாத குழந்தைகள் கூட சொல்லிக் கொடுக்காமலே ஐ போனிலே விளையாடுகிறார்கள். சின்னவயசிலே ஐ போன் பாவிப்பது பாதகம் என எண்ணி அவர்களிடம் இருந்து எடுத்துவிட்டால், கைகால்களை உதறிக் கொண்டு வீடே அதிரும் அளவுக்கு கீச்சிடுவார்கள். பதின்ம வயது வந்ததும் பெற்றோர் இடும் கட்டுப்பாடுகள் அவர்கள் மனதிற்கு சரியென்று பட்டால் ஏற்றுக்கொள்வர் இல்லையேல் அது ஏன் அப்படி என கேள்வி கேட்கிறார்கள்.

எனது சிறுபிராயத்தில் கொழும்பு, கண்டி பட்டணங்களில் மட்டுமே மின்சார வெளிச்சம் இருந்தது. கொக்குவிலுக்குப் போனால் பொழுது சாய்ந்தபின் எண்ணையில் எரியும் குப்பி விளக்கு, அரிக்கன் லாம்பு என்னும் கூண்டு விளக்கு வெளிச்சத்திலே தான் எல்லா வேலைகளும் நடந்தன. எனக்கு இந்த மங்கலான வெளிச்சம் பிடித்திருந்தது. எல்லோரும் லாம்பின் வெளிச்சத்தைச் சுற்றியிருப்போம் அதுவே ஒரு தனி சொகுசு - இன்பம் நல்குகிற சுகம். அடுத்த அறைக்குப் போகவேண்டுன்மென்றால் லாம்பை கையில் கொண்டுதான் செல்ல வேண்டும். அப்படி இரண்டு பேர் போகும் போது அறைச்சுவரில் தெரிவது எங்கள் உருவத்தின் நிழல் தான் என தெரிந்தும் பயந்து கீச்சிடுவதுமே ஒரு விளையாட்டாகவிருந்தது.

எனது சிறு பிராயத்தில் அதாவது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அவசர செய்தி, அனுப்புவதற்கு இன்றுபோல் தொழில் நுட்பம் வளர்ந்திருக்கவில்லை. வீட்டுக்கு வீடு டெலிபோன் இருக்கவில்லை. முக்கிமாக ஒருவர் இறந்து போனார் என தூரத்து ஊரிலேயிருக்கும் சொந்தங்களுக்கு அறிவிக்க வேணுமெனில் தந்தி மூலம் தான் அறிவித்தனர் அவசர செய்தியானதால் தந்திக்காரன் நடு சாமத்தில் வந்து கதவைத் தட்டுவான். உடனே துக்கச் செய்தி என நினைத்து வீட்டில் உள்ளோர் தவித்துப் போவார்கள். 1958 ஆண்டு மட்டில் தான் கண்டி, கொழும்பு போன்ற சில பட்டினங்களில்,

வசதியானவர்கள் வீடுகளில் மட்டும் டெலிபோன் பாவிப்பிற்கு வந்திருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சாமுவியல் மோர்ஸ் என்பவர் கண்டுபிடித்த தந்தி எங்கள் நாட்டிற்கு இருபதாம் நூற்றாண்டில் தான் பாவிப்புக்கு வந்தது. ஆனால் இப்போது இந்த இருபத்தி ஓராம் நூற்றாண்டில் தந்திக்குப் பதிலாக, மிகவும் நவீன வசதிகளான தொலைபேசி, ஃபாக்ஸ் மெசின்- fax machine மற்றும் இணையம் என தொழில்நுட்பம் முன்னேறிக் கொண்டு வரவும், தகவல் தொழில்நுட்பமும் முன்னேறி, கையடக்கி போன்கள் பாவிப்பிற்கு வந்து சொடுக்குப் போடும் நேரத்தில் முக்கிய செய்திகள், கிசு கிசு செய்திகள் சர்வதேசரீதியாக பரிமாறும் நிலை வந்து வாழ்க்கையே இயந்திரமாகிவிட்டது. இந்த இணையக் கண்டு பிடிப்பு உலக சரித்திரத்தில் ஒரு திருப்பு முனையாகக் கருதப்படுகிறது.

நான் முதன் முதலில் அனுராதபுரத்தில், என் சகோதரர்களோடு ஆரம்பப் பள்ளிக்கு Buggycart இரண்டு பக்கமும் இருக்கை போட்ட ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் போய் வந்தேன். செல்லும் போது, முகத்தில் மெல்லிய காற்று வந்து மோத, கடந்து போகும் சுகந்தங்கள் நாசியை வருட அதுவும் ஒரு தனிச் சுகம். அது அந்தக்காலம். இப்போது அதிநவீன வசதிகள் கொண்ட கார்களிலும் பஸ் வண்டிகளிலும் பயணம் செய்யும் போது அந்த மாட்டு வண்டி சவாரி தான் நினைவுவருகிறது. அது சிறு பிராயத்து கவலையே இல்லாத வாழ்க்கை, பின்பு இளமைத் துடிப்போடு இன்பமாக வாழ்ந்த காலம். இன்று இந்த வயோதிப காலத்தில் நோய்களும் கவலைகளும் நிறைந்த வாழ்க்கைச் சுவை மனதை பாரமாக அழுத்துகிறது.

ஆயிரத்து தொளாயிரத்து நாற்பத்து எட்டு பெப்ரவரியில் இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தது. ஒலிவர் குணதிலகா கவர்னர் ஞானரலாகவும். டி. எஸ் செனாநாயக்கா பிரதமராகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். அப்போது நான் பெற்றோரோடு அனுராதபுரத்தில் நாலு வருடமும் கண்டியில் நாலு வருடம் வசித்து விட்டு தாய் மண்ணான யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தேன். கண்டியில் பள்ளிக்கூடம் பல மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்ததால் என் உடன்பிறப்புகளும் நானும் பள்ளிக்கூட பஸ்சிலே பள்ளிக்கூடம் போய் வந்தோம். யாழ்ப்பாணத்தில் பள்ளிக்கூடம் நடந்துபோகக் கூடிய தூரத்தில் இருந்ததால் நானும் எனக்கு இளையவர்களான மூன்று சகோதரிகளும் ரிக்ஷா வண்டியிலே பள்ளிக்குப் போய் வர மூத்த சகோதரர்கள் பொடி நடையாயாகப் பள்ளி போய் வந்தனர். என் பேரப் பிள்ளைகள் தலைமுறைக்கு ரிக்ஷாவண்டி என்றால் என்ன எனத் தெரியாது. இப்போது மியூசியத்திலே தான் அவர்கள் போய் பார்க்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பள்ளிக்குப் போவதும் மாலையில் பின் தோட்டத்தில் கிளித்தட்டு, மாங்கொட்டைப் போட்டு கெந்தி விளையாட்டு- Hopscotch என விளையாடினோம். விளையாடுவதற்கு வீட்டிலே ஒரு கிரிக்கட் அணிக்கு தேவையான நபர்கள் இருந்த போது சிநேகிதர்களையோ, அயலவர்களையோ அழைக்க வேண்டியிருக்கவில்லை.

தைப்பொங்கல், தீபாவளி, சித்திரை வருடப் பிறப்பு, ஆங்கில வருடப் பிறப்பு, நத்தார் எல்லாவற்றிற்கும் அரசாங்க விடுதலை கிடைக்கும். அந்தப் பண்டிகைகளை சொந்தங்களோடு கொண்டாடிய அந்த நாட்களை இப்ப நினைத்தால் கூட என் மனம் குளிர்கிறது.

தைப்பொங்கலுக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன் வேலையாட்களோடு எனது தாயும் சேர்ந்து, வீட்டின் திரைச்சீலைகளை தோய்த்து, வீடு முழுவதையும் தண்ணீர் ஊற்றி கழுவிவிடுவார். முன் முற்றத்தை பெருக்கி துப்பரவாக்கி, சாணம் கொண்டு மெழுகி கோலம் போட்டு விடுவார். பொங்குவதற்கு தேவையான மண்பானை, பச்சை அரிசி, பயறு சர்க்கரை, முந்திரி கசுக்கொட்டை, பழம் பாக்கு வெற்றிலை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கழுவிய வீட்டுக்குள் வைத்துவிடுவார்கள்.

வீட்டுத் தோட்டத்தில் நிற்கும் தென்னை மரத்தில் இருந்து குருத்தோலை வெட்டி என் மூத்த சகோதரர்கள் தோரணங்கள் செய்து மாவிலையையும் சேர்த்து மெழுகின இடத்தைச் சுற்றி அலங்கரித்துவிடுவார்கள். பொங்கல் அன்று விடியற்காலை இருட்டில் எழுந்து எல்லோரும் குளித்துவிடுவார்கள். சூரியபகவான் கிழக்கில் உதித்து மேலே வரவும் புதுப்பானையில் வெண் பொங்கலும் சர்க்கரைப் பொங்கலும் பொங்கி முடித்திருப்பார்கள். சூரியபகவானுக்கு சீனவெடியுடன் பொங்கல் அமுது படைக்கப்படும். தேவாரம் பாடி எல்லோரும் சூரிய பாகவானை வணங்கி நன்றியும் கூறியபின் முற்றத்திலே வாழை இலைபோட்டு எல்லோரும் சாப்பிட அமர்ந்துவிடுவோம். தேங்காய்ப்பூ சம்பல், பொரித்த கத்தரிக்காய் குழம்பு எல்லாமே முற்றத்து சூட்டடுப்பிலே சமைத்ததுதான். ஆகா அந்த புகைவாசனையோடு வாழையிலையில் போட்டு உண்பதைப் போல அமிர்தமில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். அந்த ருசி அடுத்த பொங்கல் வரை நாவில் நீடித்திருக்கும். அப்படி ஒரு பொங்கலை கொண்டாடி எத்தனை வருடங்கள் ஆயிற்று.

கலியாணம் கட்டியபின்னும் கொழும்பு பட்டணத்தில் கணவர் பிள்ளைகளோடு அதேபோல் மகிழ்ந்திருக்கிறேன். சிட்னிக்கு புலம்பெயர்ந்தபின், பிள்ளைகள் வேலையில் இருப்பார்கள் பேரப்பிள்ளைகளுக்கு இதுதான் பொங்கல் என்று சொல்லி காஸ்

அடுப்பிலே பொங்கிக் கொடுத்து மனதை தேற்றிக் கொள்வேன். இப்போ என்பது வயதில் அதுவும் செய்ய உடலில் சக்தியில்லை.

ஊரிலே எங்கள் குடும்பம் பொங்கல் உண்ட கையோடு பொங்கலையும் கட்டிக்கொண்டு, எல்லோரும் சொந்தங்கள் வீட்டுக்கு போவோம். அல்லது எங்களைத் தேடி சொந்தங்கள் வருவார்கள், வருடப் பிறப்புக்கும் தீபாவளிக்கு இதே போல் குதூகலமாக கொண்டாடுவோம். அப்படிச் சொந்தங்களுடன் ஒன்று கூடும் சந்தோசம் புலம் பெயர்ந்தபின் இல்லையே. முருகா என்ன செய்வது உயிரைக்காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக எத்தனை சந்தோசங்களை இழந்து விட்டோம்!

பள்ளிக்கூட விடுதலை நாட்களுக்கு என் பெற்றோர் மூத்த பிள்ளைகளை கொக்குவிலுள்ள பாட்டா பாட்டி வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்து விடுவார்கள். அது ஒரு அழகான ஊர். பரந்த பச்சை பசேல் என்ற வயல் வெளிகள் நடுவிலே அரசமர நிழலிலின் கீழ் ஒரு பிள்ளையார் கோவில். அங்கேதான் என்ன சுகம், சந்தோசம். காலையில் எழுந்தவுடன் குளிர்ந்த கிணற்று நீரில் குளித்துவிட்டு, பின் தோட்டத்து படலையை திறந்து கொண்டு வயற்காட்டு வரம்பு மேல் நடந்து பிள்ளையார் கோவிலுக்கு போய் காலைப் பூசையை கண்டு களிப்பதும், வீடு திரும்பும் போது சணல் செடிகளுக்கு பின்னால் ஒளிந்துக் கொள்வதும், ஒருவரை ஒருவர் தேடுவதுமாக வந்து சேர்வோம். காலை உணவுக்குப்பின் பின் முற்றத்து வெள்ளை மணலில் கிளித்தட்டு ஆடுவோம். அது ஒரு நிலாகாலம்.

1956 ஆம் ஆண்டில் பண்டாரநாயக்கா அரசு சிங்கள மொழியை அரசாங்க மொழியாக கொண்டு வந்ததும், அன்று தொடங்கியது நிம்மதியற்ற வாழ்க்கை. சிறுபான்மையான தமிழர் ஒடுக்கப்பட்டனர். எமது இளம் தமிழ் சந்ததியினரின் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டது தமிழர்களான நாங்கள் எங்கள் தாய் மண்ணிலே இரண்டாந்தரக் குடிமக்களானோம்.

நாலு வருடங்கள் உருண்டோடின. கல்யாணவயது வந்த எனக்கு பொருத்தமான துணையைத் தேடி மணமுடித்து வைத்தார்கள். பதினைந்து பேருடன் பைம்பலாய் வாழ்ந்துவிட்டு இருபத்திரண்டு வருட உறவையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் விட்டு கொழும்புக்கு தனிக் குடித்தனம் என வந்தபின் ஒரு புது அனுபவமாக இருந்தது. குடும்பத்தலைவியாக பொறுப்புடன் வாழ்க்கை சந்தோசமாக ஓடியது. பின்பு குழந்தைகள் பிறந்ததும் குடும்பம் இரண்டில் இருந்து ஐந்தாகி பொறுப்புகளோடு வாழ்க்கை இன்பமாக ஓடியது.

சிறீலங்காவில் இனப் பிரச்சனை கூடிக் கொண்டு போனது. எமது சொந்த மண்ணிலே இனத்துவேச வன்முறைகளுக்கு முகம் கொடுக்க இயலாமல் வேறு நாடுகளை தேட நேர்ந்தது. அவுஸ்திரேலியா எம் குடும்பத்தை அன்போடு வரவேற்றது. எமது அடுத்த சந்ததிக்கு ஒரு மேன்மையான எதிர்காலம் கிடைத்தது என சந்தோசப்பட்டோம். ஆனால் எமது பூர்வீக சொத்தான பண்பாடு, பாரம்பரியம் எல்லாமே காற்றோடு போயிற்று. இல்லை இல்லை மேல்நாட்டு நாகரீகத்தில் மூழ்கி, தாய் மொழி, எம் பண்பாடு, குடும்ப நெருக்கம் எல்லாவற்றையும் துலைத்து நிற்கிறோம். இதற்கு எமது இளைய சந்ததியை பொறுப்பாக்க முடியாது. ஊரிலே பண்டிகைகளுக்கு சொந்தங்கள் ஒன்று கூடுவார்கள். கூடி குலாவுவார்கள். இதனால் சொந்தங்களுக்கு இடையே நெருக்கம் பாசம் ஏற்படுகிறது, எமது பண்பாட்டைப் பற்றி அறிகிறார்கள். ஆனால் இங்கு அவுஸ்திரேலியாவிலே எங்கள் தமிழ் பண்டிகை நாட்களுக்கு விடுமுறை கிடையாது. பிள்ளைகளுக்கு பண்டிகைகளைப்பற்றி அறிய சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போகிறது. கல்யாணங்கள் கொண்டாட்டங்கள் வந்தால் சொந்தங்களை அழைப்போம் என்றால், இளம் சந்ததிதனர் எங்களுக்கு அவர்களை தெரியாது, போய் வந்து பழக்கமில்லை என்று சொல்லி தங்கள் நண்பர்களையும், தங்களோடு வேலைபார்க்கும் நண்பர்களையும்தான் கல்யாண வைபவத்திற்கு அழைப்பார்கள். அது மட்டுமா சிக்கனம் பார்க்காமல், கிறடிட் கார்டை விசுக்கி மண்டபம், மண்டப சோடினை, விருந்து உணவு, இத்யாதி இத்யாதி என்று எல்லாம் ஒழுங்கு செய்வார்கள்.

ஊரிலே என்றால் ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே வீட்டிலே கல்யாணக் களை கட்டிவிடும். கொழும்பு கண்டி காலி என வெளியூர்களில் இருந்து சொந்தங்கள் வந்து இறங்கிவிடுவார்கள். கல்யாண வேலைகளில் ஒத்தாசை செய்வதோடு பெரியவர் முதல் குழந்தைகள் வரை ஒரே கொண்டாட்டம்தான் வீட்டுக்குள் பெண்களும் பிள்ளைகளும் பாய் போட்டுப் படுக்க ஆண்கள் வெளியே கல்யாணத்திற்குப் போடப் பட்ட பந்தலின் கீழ் காற்றோட்டமாக படுத்து உறங்குவார்கள். உறங்கமுன் ஊர்க்கதைகள், பழைய கதைகள் கதைத்து மகிழ்வார்கள். அந்த இனிமையான மன நிறைவான இன்பங்களை எல்லாம் துலைத்துவிட்டோமே! ஊம்!! இவற்றை நினைத்து பெருமூச்சுத்தான் என்னால் விட முடியும். அந்த சந்தோசங்கள் திரும்பி வரப்போவதில்லை.

பேரப்பிள்ளைகள் வளர்ந்து வேலைக்கும் போகத்தொடங்கி விட்டார்கள். அவர்கள் சிறுபிள்ளைகளாக இருந்த போது அவர்கள் வளர்ப்பில் சுகதுக்கங்களில் பங்கெடுத்த அந்த சந்தோசம் இப்ப நினைத்தாலும் நெஞ்சம் மகிழ்ச்சியில் நெகிழ்கிறது அல்லவா. எவ்வளவு

பாசத்தோடு பழகினார்கள். இன்றும் பாசத்தோடுதான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இருபத்தொராம் நூற்றாண்டின் வாழ்க்கையின் வேகத்தில் பாசத்தை காட்ட எங்கே அவர்களுக்கு நேரம். கைத்தொலைபேசியில் கதைத்து பேரன் பேத்திகளின் குரலை கேட்போம் என்றால், பதில் குறும் செய்தியாக வருகிறது. குறும் செய்தி அனுப்பினால் உடனே பதிலும் குறும் செய்தியாக வருகிறது. ஆனால் பிள்ளைகளிடமிருந்தும் பேரப்பிள்ளைகளிடம் இருந்தும் பாசத்திற்கும் கவனிப்புக்கும் எந்தக் குறையுமில்லைதான்.

இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சையாகத்தான் தெரியும்.

காற்றுவெளி சஞ்சிகை லண்டன்

பதிவுகள் கனடா, 2018

288346

என்றும் என்னவள்

எனது நண்பன் பாலுவின் தாயார் சாமுண்டீஸ்வரி காலமாகிவிட்டார், என்றும் அவரது ஈமக் கிரியைகள் சிட்னியின் மக்குவாரி பார்க் கிரிமட்டோரியத்தில் உள்ள மக்னோலியா சப்பலில் வரும் சனிக்கிழமை அன்று காலை பத்து மணிக்கு நடைபெறும், எனத் தமிழ் சமூக வானொலியில் அறிவித்ததைக் கேட்டேன்.

என் நண்பனின் தாயார் ஆகையால் என் அனுதாபத்தை தெரிவிக்க முப்பது கிலோ மீட்டர் தூரத்திலிருந்த கிரிமட்டோரியத்திற்கு காரில் புறப்பட்டேன். சிட்னியின் இளவேனிற் கால சூரிய ஒளியில் அந்தக் காலைப் பொழுது பிரகாசமாகவிருந்தது. போய் இறங்கியதும், மண்டப வாசலிலிருந்த பார்வையாளர் குறிப்பேட்டில் கையொப்பம் வைத்துவிட்டு, அங்கு நின்ற நண்பன் பாலுவிடம் கை கொடுத்து அவன் தோளை அழுத்தி அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துவிட்டு உள்ளே சென்றேன்.

ஆறு வெள்ளி நிற கைபிடிகள் பளபளக்க விலையுயர்ந்த தேக்கு மர பெட்டியில் வளர்த்தியிருந்த சாமுண்டீஸ்வரி அம்மையாரின், கால் மாட்டில் நின்று அவர் ஆத்மா சாந்தியடையட்டும் என வேண்டிக் கொண்டேன். இதற்குமுன் அவரை நான் பார்த்ததில்லை. தக தக வென்ற அவருடைய வெள்ளைநிற முகத்திற்குப் பூச்சும், உதட்டில் லேசான லிப்ஸ்டிக்கும் பூசி, சுமங்கலியாகப் போகும் அவருக்கு நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டும் இட்டு, தலையில் பூவும் வைத்திருந்தனர். வைரத் தோடும், வைர ஒற்றைக் கல் மூக்குத்தியும் முகத்தை அலங்கரிக்க, கழுத்தில் வைர அட்டியலும் தாலியுடனும் முதிர்ந்த அழகியாகக் காட்சியளித்தார். இந்த வயதில் இப்படி என்றால் இளமையில் எவ்வளவு அழகாகவிருந்திருப்பார்?

பாலுவின் தகப்பனார் சோமசுந்தரத்தை முன்னர் சந்தித்திருக்கிறேன். முன் வரிசையில், தலை நடுவில் வழக்கையும் சுற்றிவர தூய வெள்ளை முடியுடனும் பக்கத்தில் ஒரு வாக்கர் வண்டியோடு அமர்ந்திருந்தவரின் அருகே சென்று கையைப் பிடித்து என் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்தேன், அவர் கைகள் சில்லிட்டிருந்தன. “வரா தம்பி! மைலைஃப்ஸ் சன்ஷைன் ஹஸ் லெஃப்ட் மி!” குரலில் நடுக்கம். அவர் வார்த்தைகள் என் நெஞ்சைப் பிசைந்தது. என்ன சொல்வதென்று

13829 CC

தெரியாது அவர் தோளை மெதுவாகத் தடவி விட்டு, மூன்றாம் வரிசையில் என் நெருங்கிய நண்பன் சுமந்திரனின் பக்கத்திலிருந்த சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

சுண்ணம் இடிக்கும் கிரியைகள் முடிந்தபின் உறவுக்காரர் வாய்க்கரிசி போட்டு, பூவும் போட்டு, வழியனுப்ப முன், வழக்கம் போல் காலமானவருக்கு நினைவஞ்சலி நடந்தது. முதலில் பதின்ம வயது பெண் ஒருவர் எழுந்து வந்து ஒலிபெருக்கி முன்னால் நின்று,

“என் பெயர் சுந்தரி நான் அம்மம்மாவின் ஒரே பேத்தி. அம்மம்மா எங்களை விட்டுப் பிரிந்தது எங்கள் எல்லோருக்கும் கவலை. ஆனால் என் பாட்டாவுக்குத் தான் தாங்கமுடியாத துக்கம். அவர் தனது வாழ்க்கைத் துணைவியை இழந்து தவிக்கிறார், எழுந்து நின்று பேசக் கூடிய நிலையில் அவர் இல்லை. அம்மம்மாவின் கடைசி யாத்திரைக்கு வழியனுப்ப அவர் தன் நடுங்கும் கரங்களால் எழுதியதை இங்கு தருகிறேன்” என்றவள், ஐ பாடில் இருந்த நினைவஞ்சலியை வாசித்தாள்.

“என் அருமைச் சாமுவை வழியனுப்ப வந்த எல்லோருக்கும் என் அன்பு வணக்கங்கள். என் சாமுவை குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து பார்த்துப் பார்த்து வளர்ந்து வந்தவன் நான். விடலைப் பருவம் வரவும் சாமுவின் மேல் இருந்த பாசம் காதலாக மாறியது. சாமு என் மாமாவின் மகள், என் மச்சாள். நான் பட்டம் பெற்று வேலையானதும் சாமுவைக் கல்யாணம் கட்ட விரும்பி என் ஆசையை என் பெற்றோரிடம் சொன்னேன். அவர்களும் மாமா மாமியிடம் என் விருப்பத்தைச் சொல்ல அவர்களும் சந்தோசமாகச் சம்மதித்தார்கள்.

ஆயிரத்து தொளாயிரத்து அறுபதில் எங்கள் திருமணம் நடந்த கையோடு கொழும்பில் வேலை கிடைத்தது. இருவரும் சந்தோசமாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பிற்குச் சென்று குடும்பம் நடத்தத் தொடங்கினோம். இரண்டு வருடத்திற்குள் எங்கள் மகன் பாலு பிறந்தான். அந்தக் கால கட்டத்தில் ஒரு நாள் என் சாமு தன் மனதில் இருந்த எதிர்காலக் கனவுகளைப் பற்றி என்னிடம் சொன்னாள். பள்ளிப் படிப்பு முடித்ததும் பி.எஸ்.சி டிக்கிரி செய்து வேலைக்குப் போக வேண்டும் என ஆசைப்பட்டேன். இதுதான் என் விருப்பமாக இருந்தது ஆனால் என் பெற்றோர் என்னை உங்களுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்து விட்டார்கள். எனக்கு இதில் விருப்பமா, சம்மதமா எனக் கேட்கவில்லை, அவர்களுக்குக் கேட்கத் தோன்றவுமில்லை, எனக்கு மறுக்கத் துணிவும் வரவில்லை. பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களைப் பராமரித்துக் கொண்டு மட்டும் இருக்காமல் நானும் உழைத்து குடும்ப நலத்திற்குப் பங்களிக்க விரும்புகிறேன். எனக்கென்று ஒரு தனித்தன்மை இருக்க வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறேன் என்றாள், என் சாமு.

அறுபது வருடங்களுக்கு முன், நான் சாமுவை மணந்த போது எம் கலாச்சாரத்தின்படி பெற்றோர் தான் எமக்கு ஏற்ற துணையைத் தேர்ந்து எடுப்பார்கள். பெண்களை மேற்படிப்புக்கு அனுப்பயோசிப்பதில்லை, காரணம் பெண்கள் வேலைக்குப் போகும் வழக்கம் இல்லை. பெண்களின் மனதில் தங்கள் எதிர்காலத்தைப் பற்றிப் பல எதிர்பார்ப்புகள் கனவுகள் இருந்தும் வெளியே சொல்லத் தயங்கினார்கள். .

நானும் கூட சாமுவை மணக்க முன் அவள் விருப்பங்களைக் கேட்டிருக்கலாம் தான். அவள் என் மச்சாள் என்ற உரிமையோடு காதலித்து மணந்தேன். அவளுக்கும் அபிலாசைகள், தனிக் கருத்துக்கள் இருக்கும் எனச் சிந்திக்கவுமில்லை, அறிய எத்தனிக்கவுமில்லை என்ற குற்ற உணர்ச்சி என்னை வருத்தியது. இனியாவது அவளது ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வோம் என்று கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் பி. எஸ். சி செய்ய அனுப்பினேன். என் சாமு கெட்டிக்காரி, பட்டம் பெற்றதும் கொழும்பிலிருந்த அமெரிக்க நிறுவனம் ஒன்றில் அவளுக்கு வேலையும் கிடைத்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் எங்களுக்கு என் சாமுவைப் போல் ஒரு அழகான பெண் குழந்தையும் பிறந்தது. இருவருக்கும் இரட்டிப்பு சந்தோசம். அமெரிக்க நிறுவனத்தில் வேலையில் இருந்த போது சாமுவின் வேலைத் திறமையைக் கண்டு, இரண்டு வருசத்திற்கு அமெரிக்காவில் உள்ள தங்கள் தலைமைக் காரியாலயத்தில் போய் வேலை செய்யும்படி கேட்டார்கள். சாமுவும் ஆசைப்பட்டாள். எந்த மறுப்பும் சொல்லாமல் அனுப்பிவைத்தேன்.”

இந்த இடத்திலே கண்களில் மல்கிய நீரை, சுந்தரி ரிசுவினால் துடைத்துவிட்டுத் தொடர்ந்து வாசித்தாள்.

“அமெரிக்காவிற்குப் போன என் சாமு பல வருடங்களாகவே திரும்பி வரவில்லை. என்னைத் தேடி சாமு வருவா என்ற நம்பிக்கையில் பொறுமையோடு காத்திருந்தேன். அவளோடு வாழ்ந்த இனிமையான வாழ்க்கை நினைவுகள் மனதுக்குள் பொக்கிஷமாக புதைந்திருந்தது. அந்த நினைவுகள் எனக்குப் புத்துணர்ச்சியைக் கொடுத்தன. முழு ஈடுபாட்டோடு வேலைக்கும் போய் எங்கள் பிள்ளைகளான பாலுவையும் சாவித்திரியையும் நல்லபடியாக வளர்த்தேன்.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்குப் பின் சாமுவும் நானும் இங்கு சிட்னியில் சந்தித்தோம். மண்ணுக்குள் விதை போல் எங்களுக்குள் புதைந்திருந்த ஆழமான அன்பு, பொங்கி எழ நாங்கள் இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து இன்பம் நிறைந்த வாழ்வு வாழ்ந்தோம். ஆனால் இன்று சாமு என்னை விட்டு, இந்த உலகத்தை விட்டே போய்விட்டாள். இனி நான் யாருக்காகக் காத்திருப்பது? யாருக்காவது வாழ்வது?

குட்பாய் மை சன்னைஷன். வில் மீட் யு சூன்,” என்று அந்த பெண் சுந்தரி வாசித்து முடித்தாள்.

மண்டபத்தில் சிலர் மூக்கை உறிஞ்சும் ஒலியை விட அங்கு ஒரே நிசப்தம் நிலவியது. நீர் தளும்பி நின்ற என் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

சோமசுந்தரத்தின் மகன் பாலுவோ, மகள் சாவித்திரியோ தாயாரினது கடைசி யாத்திரைக்கு வழியனுப்ப உரை எதுவும் வழங்காதது எனக்கு ஒரே புதிராகவிருந்தது. வழமை போல் கடைசி வழியனுப்பல்கள் முடிந்ததும், பெட்டியைத் தகனக் குகைக்குள் தள்ளியபின் திரை மூடியது. முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் முதலில் வெளியேறவும் பின் வரிசையில் உள்ளவர்கள் ஒழுங்காக வெளியேறினார்கள்.

என் நண்பன் சுமந்திரன், பாலுவின் நெருங்கிய சொந்தக்காரன். அவன் பஸ்சில் வந்திருந்ததால் என் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். எப்பிங் ரோட்டில் அறுபது கிலோ மைல் வேகத்தில் ஓட்டிக் கொண்டு,

“பாலுவோ அல்லது தங்கை சாவித்திரியோ தாயை வழியனுப்பமுன் ஏதாவது சொல்லியிருக்கலாமே?” எனக் கேட்டேன்.

“வரா உனக்கு விசயமே தெரியாது போல?” என்றான் சுமந்திரன்

“பாலு என் நண்பன் மட்டும் தான். அவனுடய குடும்ப விசயங்கள் எனக்குத் தெரியாது. மண்டபத்திலே வாசித்த சோமசுந்தர அங்கிளின்ட பேச்சிலே அவர் தன் மனைவியை எவ்வளவு ஆழமாக நேசித்தார் எனத் தெரிகிறது.

“ஓம், ஆனால் அவர் அதில் சொல்லாமல் விட்ட கதைகள், இருக்கே”

“அப்படியோ?”

“அமெரிக்கா போன அவர் மனைவியுடன், காலம் போகப் போக அவர்களுக்குள் தொடர்புகள் குறையத் தொடங்கியது. மூன்று வருசத்திற்கு பின் தனக்கு அமெரிக்கா பிடித்துக் கொண்டது, திரும்பி வர விருப்பமில்லை விவாகரத்து வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்.”

“என்ன? பெத்த பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லையா!” என

ஸ்டியரிங் வீலை பிடித்தபடி, சுமந்திரன் பக்கம் திரும்பிக் கேட்டேன்.

“ஓம் வரா, சோமசுந்தரத்தின் பெற்றோர் தடுத்தும், அவர் கேட்கவில்லை. சாமு தன் விருப்பப்படி வாழட்டும் என்று சொல்லி விவாகரத்திற்குச் சம்மதித்து விட்டார்.”

உடனே எனக்கு 'நெஞ்சிலே ஓர் ஆலயம்' படத்திலே வந்த 'எங்கிருந்தாலும் வாழ்க' என்ற பாட்டுத்தான் நினைவுக்கு வந்தது.

“விவாகரத்துக்குப் பின் அவர் புது மாப்பிள்ளை தானே? இன்னுமொரு கல்யாணம் செய்தாரா?” எனக்கேட்டேன்.

“வரா! சோமா அங்கிளுக்கு ஒரே ஒரு மனைவி தான். அது சாமுண்டிஸ்வரி! அமெரிக்காவிலே அவ ஒரு வெள்ளை அமெரிக்கனை மணந்து தன் பெயரையும் சாண்ட்ரா என மாற்றியிருப்பதாக பலர் அங்கிளிமும் அவரது குடும்பத்தாரிடமும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் சோமா அங்கிள் அதை நம்பவுமில்லை பொருட்படுத்தவுமில்லை. அவரைப் போல ஒரு அதிசயப் பிறவியை என் அனுபவத்திலே பார்த்ததுமில்லை கேள்விப்பட்டதுமில்லை. 1988 இல் சோமசுந்தர அங்கிள் சிட்னிக்குக் குடிபெயர்ந்தார். அவரது பிள்ளைகள் பாலுவும் சாவித்திரியும் மேற்படிப்புப் படித்து வேலையாகி கல்யாணமும் கட்டிவிட்டார்கள். அங்கிள் பேரப்பிள்ளைகளையும் கண்டுவிட்டார்.”

“ஆண்கள் மனைவியை கைவிட்டிட்டு சந்தோசமாகத் திரிந்துவிட்டு திரும்பி வருவார்கள், மனைவிமாரும் அவரை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் எனக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அங்கிள் தன்னிடம் விவாகரத்து எடுத்த மனைவிக்காக காத்திருந்து ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறார். இதை சுயநலமில்லா காதல் என்று சொல்லாமா?” என்றேன்.

“அப்படித்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேணும். கிட்டத்தட்ட இருபது வருசத்திற்கு முன், சோமா அங்கிளிண்ட முன்னாள் மனைவி சாமுவை சிட்னியில் ஒரு ஷொப்பிங் கொம்ப்லெக்சில் கண்டு திகைத்துப்போனேன். அவவும் என்னை அடையாளம் கண்டு என்னுடன் வந்து கதைத்தார். சோமா அங்கிள் சுகமாயிருக்கிறாரா? பாலுவும் சாவித்திரியும் எப்படியிருக்கிறார்கள்? எனக் கேட்டார். எனக்குத்தெரிந்ததைச் சொல்லிவிட்டு, ஆன்டி நீங்கள் எப்படி இங்கே? எப்படி இருக்கிறீர்கள் எனக் கேட்டேன். சிநேகிதியின் மகளிண்ட கல்யாணத்திற்கு வந்திருக்கிறேன், என்ற சுகம் பரவாயில்லை, ஆனால் எனக்கென்று உறவுகளோ அன்புகாட்டுபவர்களோ இல்லாமல் தனித்துப் போய் இருக்கிறேன், என்றவரின் கண்கள் கலங்கின. அவவுடைய டெலிபோன் நம்பரை கேட்டு எழுதிக் கொண்டேன்.

சாமு ஆன்டியை சந்தித்ததையும் அவர் கண்கலங்கியதையும் சொல்லி டெலிபோன் நம்பரையும் சோமா அங்கிளிமும் குடுத்தேன். அதற்கு ஆறு மாத்திற்குப் பின் ஒரு நாள், பாலு, எனக்கு டெலிபோன் பண்ணி, அப்பா தன் முன்னாள் மனைவியோடு சேர்ந்து வாழப்போறாராம். என்றான். உன் அம்மாவைத் தானே சொல்லுறாய் என்று கேட்டதற்கு,

இல்லை, என் அப்பாவின் எக்ஸ்! என்றான். அப்பாவின் கல்யாணப் போட்டோவில் அவரை பார்த்திருக்கிறேனே ஒழிய உயிரோடு பார்த்தது நினைவில் இல்லை. அவர் மேல் எங்களுக்கு எந்தவிதப் பற்றோ பாசமோ இல்லை. எங்களைப் பாலூட்டி சீராட்டி, விதம்விதமான உணவு சமைத்து ஊட்டிவிட்டு, சுகமில்லாத போது இரவு நித்திரை முழித்துப் பாசத்தைக் கொட்டி வளர்த்தது என் அப்பா தான். அவர் தான் எங்களுக்கு அப்பாவும், அம்மாவுமாக இருந்தவர். தாய்ப் பாசத்திற்காக நாங்கள் ஏங்கியபோது தன் சுய நலம், சுகம், இன்பத்திற்காக எங்களை தவிக்க விட்டிட்டு போனவரை வெறுக்கிறோம். சின்ன வயதிலிருந்து அம்மா என்ற உறவே இல்லாமல் வளர்ந்ததால் அம்மா என்ற வார்த்தை பிடிக்காத வார்த்தை ஆகிவிட்டது. அவரை வேற்று மனுசியாகத்தான் பார்க்கிறோம். ஆகையால் ஒரே வீட்டில் வாழ்வது சங்கடமாக இருக்கும். எனவே அப்பாவையும் அவர் மனைவியையும், அப்பாவுக்கு வசதியாக வேறு ஒரு வீடு வாங்கி அதில் தங்கவைக்கலாம் என முடிவெடுத்திருக்கிறோம் என்று பாலு சொன்னான்.

தந்தை மேல் உள்ள பாசத்தால் தான் பாலுவும் சாவித்திரியும் ஓடி ஓடி இந்த மரணச் சடங்குகளை நடத்தினார்கள். ஆனால் அவர்கள் மனதில் தங்களைப் பெற்ற தாய் போய்விட்டா என்ற வருத்தமேயில்லை. அதனால் தான் அவர்கள் அங்கு பேசவில்லை. அப்படிப் பேசச் சொல்லிக் கேட்டிருந்தால் தங்கள் வெறுப்பைத்தான் அங்கே கொட்டியிருப்பார்கள்”.

“சுமந்திரன் நீ சொன்னமாதிரி சோமசுந்தர அங்கிள் ஒரு அதிசயப் பிறவிதான், என் மனதில் அவர் கோபுரமாக உயர்ந்து நிற்கிறார்.” என்றேன்.

கலைமகள் சஞ்சிகை

ஜூலை 2021, குமுதம் 2021

வானமே எல்லை

“**மீ**ரா!! எனது ஆய்வறிக்கையை, சர்வதேச தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் சமர்ப்பிப்பதற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது!” என மீரா சென்றுகொண்டிருந்த பறக்கும் காரின் ஸ்பீக்கரின்னூடாக அவள் கணவர் கீரன் உற்சாகத்தோடு கூறினான்.

“எப்ப? எங்கே கீரன்?”

“இந்த வருசம் 2055 மே மாதத்தில், சிட்னி பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெறும். என் ஆய்வறிக்கையின் தலைப்பு 'தமிழ் மொழி வளர்ச்சியிலும், தமிழ் மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதிலும் நியூரோலிங்க் சிப் தொழில்நுட்பத்தின் பயன்பாடு'

கீரன்!! நீ எங்கள் தமிழ் இனத்திற்கே பெருமை தேடி தந்திருக்கிறாய். ஐ லவ் யூ டயர்”

“இன்னுமொரு சந்தோசமான செய்தி, மாநாட்டை நியுசவுத் வேல்ஸ் முதல் அமைச்சர் ராகவன் கிரிஷ்ணகுமார் திறந்து வைப்பாராம். வீட்டுக்கு வர இரவு நேரமாகும். எனக்கு காத்திருக்க வேண்டாம், லவ் யூ.” என்றான்.

புலம் பெயர்ந்த இடத்தில் தமிழ் அழியாமல் இருக்க வேண்டும் என்பது பெற்றோரதும் அவளதும் கனவு. கீரன் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்ட தமிழ் பீடம், சிட்னி பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு இருக்கையோடு ஆரம்பித்து இன்று ஐந்து இருக்கைகள் கொண்ட, பிரமாண்டமான ஆராய்ச்சி மையமாக திகழ்வதையிட்டு சந்தோசப்பட்டாள் மீரா.

கார் அவள் வதியும் பெண்டில்லில் புறநகரின் இருபதாவது மொட்டை மாடியில் உரிய இடத்தில் இறங்கி நின்றது. மீரா லிஃப்ட்டில் மூன்றாவது தட்டிலிருந்த தன் வீட்டுக்குள் நுழையவும் அவள் பெற்ற செல்வங்கள் கதைப்பது கேட்டு அங்கேயே நின்றுவிட்டாள்.

“கவின் உன்ரை ஃப்ரெண்ட் ரூபன், பள்ளிக்கூடத்திலே அழுதபடியே இருந்தான், ஏனாம்?” கவிதா, தம்பியாரிடம் கேட்க,

“அவன்ரை அப்பாவும் அம்மாவும் எந்த நேரமும் சண்டையாம். இப்போது பிரிந்து விட்டார்களாம். இனிமேல் ரூபன் ஒரு வாரம் தன் அம்மாவோடையும், அடுத்தவாரம் அப்பாவோடையும் மாறி மாறித்தான் இருக்கலாமாம், என்று சொல்லி அழுகிறான்.”.

“பாவம். என் வகுப்பிலே படிக்கிற கென்னின்ட அப்பா அம்மா கூட பிரிந்து விட்டார்களாம். அப்பா சீனாவுக்கே போய்விட்டாராம்.”

“அக்கா! எங்கட அப்பாவும் அம்மாவும் கூட பிரிந்துவிடுவினமா?” கவினின் குரலில் நடுக்கம், கண்கள் கலங்கின.

“இல்லையடா, எங்கட அம்மாவும் அப்பாவும் சண்டையே

போடுறதில்லையே, ஆகையால் பிரியமாட்டார்கள்,” எனக் கவினின் முதுகைத் தடவியபடி சொன்னாள். மீராவின் கண்களில் நீர் திரையிட்டது.

பிள்ளைகளை பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து அழைத்து வந்த, இயந்திர ரொபோ ரோசி, அவர்களுக்கு பிஸ்கட்டும் பாலும் கொடுத்து, குளிக்க உதவி செய்து இரவு உடையும் அணிவித்திருந்தாள். மீராவைக் கண்டதும், ரோசி ”கிட்ஸ் ஹவ் பீன் குட். ஐ அம் ஓஃப் நவ்,”

‘ஓகே ரோசி’ என மீரா சொல்லவும், அவளின் குரல் கேட்டு குழந்தைகள், அம்மா!!” என ஓடி வந்து கட்டி அணைத்தனர். அவர்களைத் தழுவி முத்தமிட்டவள்” அப்பாவும் நானும் எப்போதுமே பிரியமாட்டோம், நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்!. லவ் யு குட்டிகள்!” என்றாள். பின்பு முகம் கை கழுவி உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்து, இரவு சமையலைத் தொடங்கினாள். கவினும் கவியும் உயர்ந்த முக்காலி மேல் அமர்ந்தபடி கால்களை ஆட்டிக் கொண்டு தாயிடம் பள்ளிக்கூடத்தில் நடந்தவற்றைப் பற்றி உரையாடினார்கள்.

பிள்ளைகளுடன் அமர்ந்து இரவு உணவு உண்டபின், அவர்களை படுக்கைக்கு அனுப்பிவிட்டு சமையலறையையும் சுத்தப்படுத்திவிட்டு பிள்ளைகளின் அறைக்குப் போனாள். கட்டிலில் படுத்தபடி ஐபாட்களில் கேம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் ”படுக்கிற நேரம்,” என ஐபாடை வாங்கி வைத்துவிட்டு, நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்

கவின் ”ஹெ கூகுள்சீனு விளக்கை அணை?” என்றவுடன் அறை விளக்கு அணைந்தது.

படுக்கைக்குப் போன மீராவுக்குப் பிள்ளைகள் பேசியது நினைவுக்கு வந்தது. பெற்றோர் பிரிவதால் இந்த பிஞ்சு உள்ளங்கள் எத்தகைய மன உளைச்சலுக்குள்ளாகிறார்கள்’ இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் தொழினுட்பவியலால் உலகமெங்கும் பல நவநாகரீக முன்னேற்றங்களும் மாற்றங்களும் ஏற்பட்டிருந்தாலும், மனிதனின் உடை, உணவு மாறியிருந்தாலும் அவன் உள்ளத்தில் எழும் உணர்வுகள் அன்றும் இன்றும் ஒன்றுதானே. பிள்ளைகள் இன்றும் குடும்பமாக ஒற்றுமையாக வாழ ஆசைப்படுகிறார்கள்’ என நினைத்தவளின் கண்முன் தனது கடந்தகாலம் படமாக ஓடியது.

மீராவின் பெற்றோர் கேதீஸ்வரியும் மயூரனும் பிறந்து வளர்ந்தது யாழ்ப்பாணத்தில். திருமணமான கையோடு 2015ல் சிட்னிக்கு புலம்பெயர்ந்து விட்டனர்.

அவுஸ்திரேலியாவிற்கு புலம் பெயர்ந்த பல இன மக்கள் போல் தமிழரான கேதீஸ்வரியும் கணவரும் தமிழரின், கலை கலாச்சார விழுமியங்களை கட்டிக்காக்க அரும்பாடுபட்டார்கள். தமது தாய் மொழியை மறக்காமல் வீட்டில் தமிழிலே தான் பேசினார்கள், ஆறு வயது முதல் மீராவை சனிக்கிழமைகளில் தமிழ் வகுப்புகளுக்கு அனுப்பினார்கள். மீரா அங்குதான் கீரனை சந்தித்தாள். அவர்களது நட்பு நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து காதலாக மாறியது. இருவரும் உயர்தர பரீட்சையில் தமிழையும் ஒரு பாடமாக ஒப்புவித்துத் தேறியிருந்தார்கள். இப்போது அவுஸ்திரேலியாவின் பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழ் ஒரு பாடமாக கற்பிக்கப்படுவதால் மீராவின் பிள்ளைகள் தமிழை ஒழுங்காகக் கற்றனர்

மீரா பிறந்து வளர்ந்தது தமிழர் செறிந்து வாழும் பெண்டில்ஹில் புறநகர். இன்று அது அநேக தமிழ் கடைகளும் உணவகங்களும், எந்நேரமும் தமிழ் சினிமாப் பாட்டும் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும் ஒரு தமிழ் நகரம்.

2045ஆம் ஆண்டில் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை வேலை முடிந்து திரும்பிய மீரா, தலையில் தோய்ந்து மின்சார உலர்த்தியால் முடியை உலர்த்தினாள். தோள் வரை கத்தரித்திருந்த பட்டுப்போல் பளபளத்த கருங்கூந்தலை வளைத்து மாநிற கன்னங்களை அணைத்தாற்போல் வாரிவிட்டு பச்சைப் பட்டுச் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு அழகு ததும்ப தாயிடம் போய்,

“அம்மா கீரனோடு கோயிலுக்கு போறேன். நாளைக்கு என்னை இந்த பூமியில் இல்லாத இடத்திற்கு கூட்டிட்டுப் போறாராம்” என்றாள்.

“பூமியில் இல்லாத இடமா?”

“எனக்கு ஒரு செப்ரைசாம்.”

சனிக்கிழமை காலை ஏழு மணிக்கே கீரன் தனது தானியங்கி காரில் வந்துவிட்டான். காரில் ஏறியதும் சீட் பெல்ட்டை போட்டபடி

“கீரன் எங்கே போறோம்? பிளீஸ் பிளீஸ் டெல் மி?” எனச் செல்லமாகக் கேட்டாள் மீரா

“கொஞ்சம் பொறு மீரா இன்னும் அரை மணித்தியாலத்திலே உனக்குத் தெரிந்திடும்.”

அரை மணித்தியாலப் பயணத்தின் பின் ஒரு பெரிய கட்டிடத்தின் முன் கார் நின்றது. 'உல்லாசப் பயண ஸ்பேஸ் ட்ரவெல் ஸ்டேசன் &

மரங்களு ஹோட்டெல்' என ஒளிரும் பெரிய எழுத்தில் துலங்கியது. மீரா பிரமித்துப் போனாள். விண்வெளியில் உள்ள மரங்களு ஹோட்டலைப் பற்றி கேள்விப் பட்டிருந்தாள், ஆனால் இப்போது!

“கீரன்! இங்கு போக நிறையச் செலவாகுமே!”.

“என் ஆசை தேவதையே. விண்வெளிக்குப் போனபின் இன்னும் செப்ரைஸ்கள் இருக்கு, வா என மிராவின் கரத்தை பற்றி அழைத்துச் சென்றான்.

“கீரன், ஹோட்டல் எவ்வளவு உயரத்தில் இருக்கிறது?”

“புவியின் கீழ்மட்ட கோள் பாதை 1200 கிமீ உயரத்தில் இருக்கிறது. இந்தப்பாதையில் தான் ஹோட்டல் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஹோட்டலில் இருந்து ஏணி போல் தொங்கும் சுப்பெர் ஸ்ரொங்க் கேபிலில் தான் ஸ்பேஸ் எலிவேட்டர் (மின்தூக்கி) மேலும் கீழும் செல்கிறது. கேபில் கீழ் நுனியில் இணையும் தளம் (docking platform) அமைந்திருக்கிறது. இந்தத்தளம் புவியிலிருந்து 250 கிமீ தூரத்தில் தொங்குகிறது.

“ஓ!”

“இப்போது நாங்கள் ஏவுகணை வாகனத்தில் (launch vehicle) ஏறப்போறோம். இது போய் ஸ்பேஸ் மின்தூக்கியின் தளத்துடன் இணையும்” என்றான்.

அவர்கள் ஏவுகணை வாகனத்தில் அமர்ந்ததும் இரண்டு சீட் பெல்ட்டை குறுக்காக மாட்டிக் கொண்டனர். வளிமண்டலத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வாகனம் வேகமாக மேலே புறப்பட்டதும், மீராவின் வயிற்றுக்குள் பட்டாம்பூச்சிகள் பறந்தன. கண்ணை மூடியபடி கீரனின் கையைக் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் மின்தூக்கி தளத்துடன் இணைந்ததும் அங்கு இருந்து, மின்தூக்கியில் அமைந்திருந்த பதினைந்து பேர் அமரக்கூடிய, கொண்டோலாவில் ஏறிக் கொண்டனர்.

“நாங்கள் மரங்களு ஹோட்டலுக்கு நாலு மணித்தியாலத்தில் போய் சேர்ந்திடுவோம்,” என ஆச்சரியத்தில் கண்கள் விரிய அமர்ந்திருந்த மீராவிடம் கூறினான் கீரன்

மின்தூக்கி புறப்பட்டதும் அவசரகாலத்தில் எப்படி ஸ்பேஸ் சூட் அணிவது என ஒரு பெரிய திரையில் காண்பித்தனர். சிற்றுண்டியும் பானங்களும் பரிமாறப்பட்டது. மின்தூக்கி போய் சேர்ந்ததும் கொண்டோலாவை விட்டு இருவரும் கைகோர்த்தபடி ஷூட் வழியே மரங்களு ஹோட்டலுக்குள் காலெடுத்து வைத்தனர். உவகையின்

உச்சத்திலிருந்தவர்களின் கால்கள் ஹோட்டல் தரையில் வைபடாதது போலவும். உடம்பும் இலேசாகப் பறப்பது போலவும் உணர்ந்தனர்.

“கீரன்! நீ சந்திரனில் நீல் ஆம்ஸ்ட்ராங் நடப்பது போல் நடக்கிறாய்!”

“நீயும் தான் மீரா” என்றான் சிரித்தபடி.

இருவரும் ஹோட்டலை சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது. ஓரிரு விநாடிகளுக்கு, விண்வெளி ஹோட்டல் செப்பு வெளிச்சத்தில் குளித்துவிட்டு பின்னர் முழுமையான இருளாகியது.

“ஆகா அழகாயிருக்கிறது. இது எப்படி கீரன்?”

“இதுதான் சூரிய அஸ்தமனம். விண்வெளியில் சூரிய அஸ்தமனம் சில விநாடிகள் மட்டுமே நீடிக்கும். இன்னும் 45 நிமிடத்தில் சூரிய உதயத்தை பார்க்கலாம். இந்த, ஹோட்டல் தொண்ணூறு நிமிடங்களுக்கு ஒருமுறை பூமியை சுற்றி வருவதால் ஒரு நாளைக்கு பதினாறு முறை சூரியன் உதித்து மறையும்.” என விளக்கினான் கீரன்.

கீரன் ரிசர்வ் பண்ணியிருந்த ‘தோசைக் குடில்’ ரெஸ்டொரண்டுக்குள் போய் அமர்ந்து முறுகல், முட்டைத் தோசை என ஓர்டர் பண்ணினார்கள்.

“கீரன், விண்வெளியில் தமிழரின் பாரம்பரிய உணவான தோசை பரிமாறுகிறார்கள் என்றால் தமிழரின் செல்வாக்கு எந்த எல்லைக்கு பரவியிருக்கிறது எனத் தெரிகிறது”

“நிச்சயமாக மீரா.”

ஆகாயவிமானத்தில் உணவு பரிமாறுவதுபோல், ஆனால் தோசை, சாம்பார் சட்னிப் பொதி பொதியாகத் தட்டோடு இணைத்திருந்தது, பரிமாறிய பணிப்பெண் தட்டையும், அவர்களின் மேசையோடு சேர்த்து இணைத்துவிட்டாள்.

“புவியின் ஈர்ப்பு இல்லாததால் தட்டுகள் தோசைகூட மேலே மிதக்கும்” என்றான் கீரன் சிரித்தபடி.

ஹோட்டலின் கண்ணாடிச் சாளரத்தின் ஊடாக கீழே பலதேசங்களும் கண்டங்களும் பூமியின் உலகபடமாக கண்முன் விரிந்திருந்தது. மறுபுறம் சுழன்றதும், முழு சந்திரனும் நட்சத்திரங்களும் தெளிந்த நீலவானில் இரட்டிப்பு மடங்கு பெரிதாக ஒளிர்ந்தன. இருவரும் விண்வெளியின் எழிலை மனமகிழ்ச்சியோடு இரசித்தனர்.

இந்த ரம்மியமான சூழலில் கீரன், “மீரா! நான் உன்னை உயிருக்கு உயிராகக் காதலிக்கிறேன். என்னை திருமணம் செய்வியா?”

“ஓம் டியர்! நானும் உன்னை ஆழமாகக் காதலிக்கிறேன்.” கீரன் அவளை அணைத்து முத்த மழை பொழிந்தான். மீராவின் தளிர் மோதிர விரலில் ஒரு வைர மோதிரத்தைப் போட்டு அவள் விரலை முத்தமிட்டு கையைப் பற்றியபடி,

“மீரா! காதலித்து திருமணம் செய்தபின் ஒன்று இரண்டு, ஏன் பதினைந்து வருசத்துக்குப் பின்னும் தம்பதிகள் பிரிந்துவிடுகிறார்கள். பிரிந்தவர்கள் மன வேதனையில் தவிப்பதோடு அவர்கள் பிள்ளைகளும் மன உளைச்சலால் பாதிக்கப்பட்டு சீரழிந்து போவதைப் பார்த்திருக்கிறோம்.”

“ஓம் கீரன் இப்படியே காதலராக சந்தித்துக் கொண்டிருந்தால் சந்தோசமாகவிருக்கும்”.

“இதனால்தான் சிலர் விவிங்குகெதெர் என்ற பந்தத்திற்குள் போகிறார்கள்”

“கீரன் நாங்கள் பேணும் பண்பாடு கலாச்சாரம் அதற்கு இடம் கொடுக்காதே”.

“இதற்குத்தான் நான் ஒரு தீர்வை கண்டுபித்திருக்கிறேன். மீரா, காதலித்து அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டு இருப்பதற்கும், திருமணமாகி ஒரு வீட்டில் குடும்பப் பொறுப்புகளோடு வாழ்வதற்கும் நிறைய வேறுபாடு இருக்கிறது. இன்றைய ஓட்டமயமான வாழ்க்கையில் ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிந்துகொண்டு அனுசரித்துப் போகும் பொறுமையை கடைப்பிடிக்க முடியாமல் இருக்கிறோம். எமது வார்த்தைகளால் எங்கள் ஆருயிர் துணையின் உணர்வை காயப்படுத்துகிறோம் என்ற நினைப்பு வருவதில்லை”

“நான்தானே உனக்காக எதையும் விட்டுக் கொடுப்பேனே கீரன்?”

“நானும் தான், ஆனால் யதார்த்தம் என்று ஒன்று இருக்கிறதே! மீரா, செயற்கை நுண்ணறிவு மதிநுட்பத்தில் நான் செய்த ஐந்து வருட ஆராய்ச்சியின் பயனாக கணவன் மனைவி இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்படாது ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் விட்டுக் கொடுத்துப் போகக் கூடியதாக நெறிப்படுத்தப்பட்ட நரம்பியல் இணைப்பு (neurolink) என்னும் சிப்களை (chips) உருவாக்கியிருக்கிறேன். இதைக் கணவன் மனைவி இருவரின் மூளையில் பதித்து விட்டால், அவர்கள் நிச்சயமாக ஒற்றுமையாக வாழ்வார்கள்.

“சிறப்பான ஐடியா?!”

“மீரா ‘பாலும் பழமும்’ படத்திலே ‘நான் பேச நினைப்பதெல்லாம் நீ பேச வேண்டும்’ பாடல் கேட்டிருப்பியே?”

“ஓம். எனக்குப் பிடித்த பழைய பாட்டு. எந்நேரமும் வீட்டில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும்.”

“திட்டமிடப்பட்ட சிப்களை எங்கள் இருவரின் மூளையிலும் பதித்து விட்டால், அந்தப் பாட்டு போலவே எங்கள் இல்லற வாழ்க்கையும் இருக்கும்.

“கீரன்! அதில் கருத்து பரிமாறலுக்கும் இடம் விட்டு நெறிப்படுத்தினால் நல்லாயிருக்கும், அல்லது ஒருவர் மற்றவருக்கு அடிமை ஆகிவிடுவார்.”

“அப்படித்தான் நெறிப்படுத்தியிருக்கிறேன்.”

“அப்போ நாங்கள் கல்யாணம் கட்டுவதில் எந்தத்தடையும் இல்லை.”

“ஓம். மீரா இந்த விண்வெளி ஹோட்டல் பயணம் எங்களது கலயாணப் பரிசு.”

இவ் நரம்பியல் இணைப்பு சிப்பை இருவரது மூளையிலும் பதித்த பின் தான் அவர்கள் திருமணம் பத்து வருடங்களுக்கு முன் நடந்தது. கீரனின் கண்டுபிடிப்பால் இன்று அவர்களினதும் பலரது இல்லற வாழ்க்கையும் சந்தோசமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

கீரனின் நரம்பியல் இணைப்பு கண்டுபிடிப்பிற்கு சர்வதேச நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டது.

காக்கை சிறகினிலே சஞ்சிகையில் பரிசுப் பெற்றக் கதை -

நன்றி,

ஞானம் சஞ்சிகை

செப்டெம்பர்

2021,

அவன் ஒரு பவி ஆடு

முகமூடி அணிந்த ஒருவன், யன்னலின் லாவர் கண்ணாடிகளை கழற்றி உள்ளே நுழைய, எத்தனித்துக் கொண்டிருந்தான். பயத்தில் என் தொண்டையிலிருந்து 'க...க... கா' சத்தம் மட்டும் தான் வெளிவந்தது. அவன் முன்னேறவும் என் கத்தல் கூடிக் கொண்டு போனது. 'என்னப்பா என்ன? என்ன?' என என் மனைவி என்னைப் பிடித்து உலுப்பவும், விழித்துக் கொண்டேன்.

ஐயோ! நான் கண்டது கனவா? கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். இரவு ஒருமணி. சிட்னியில் குளிர்காலம். 6 டிகிரி செல்சியஸ் இருக்கும், ஆனால் என் உடம்பு வியர்வையால் தெப்பமாக நனைந்திருந்தது.

"என்னப்பா! பயங்கர கனவோ?"

"ஓம்"

"துக்கமான செய்தி வரப்போகுது போல. யாழ்ப்பாணத்திலே என்ன நடக்கிறதோ, ஹும்!" என பெருமூச்செறிந்த என் மனைவி மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

அடுத்தநாள் சனிக்கிழமை லீவுநாள். ஆறுதலாக அமர்ந்து. மனைவி கொடுத்த சூடான கோப்பியை ருசித்தபடி எ.பி.சி சனலில் செய்தியைப் போட்டேன், அங்கே, கண்ணீர் வடியும் விசாகனின் முகத்தைக் கண்டு திகைத்துப் போனேன். 'மை கார்ட்!' எனத் தலையில் கையை வைத்து முன்னால் நகர்ந்து, டெலிவிசனின் ஒலியைக் கூட்டினேன். கனபஸ், (கஞ்சா) போதை மருந்து கடத்தியதற்காக விசாகனோடு ஒரு வியட்நம்ஸ் போல தெரிந்தவனையும் கைகளில் விலங்கு போட்டு சிங்கப்பூர் விமான நிலையத்தில் இழுத்துக் கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தனர். ஐயோ! விசாகனுக்கா இந்தக்கதி. அவனை எனக்கு நல்லா தெரியுமே, இப்படி கஞ்சா கடத்தலுக்கு எல்லாம் போகமாட்டானே! எப்படி இதிலே மாட்டினான்? அவன் எப்படி சிங்கப்பூருக்குப் போனான்? இப்படிப் பல கேள்விகள் மனதில் எழுந்தன. போதை மருந்து கடத்திய குற்றத்திற்கு சிங்கப்பூரில் மரண தண்டனை அல்லவா கிடைக்கும்!. 'பாலி நைன்' மயூரனோடு சேர்ந்து ஒன்பது பேருக்கு இந்தோனேசியாவில் மரண தண்டனை கிடைத்தது என் நினைவுக்கு வந்தது. அப்போ நான் கண்ட கனவு... இதைக்குறித்து ஓர் முன்னுணர்வோ?

உடனே விசாகனைத் தெரிந்த எனது நண்பன் ரவிக்கு டெலிபோன் பண்ணி,” ரவி, நியூஸ் பாத்தியா? விசாகன் போதை மருந்து கடத்தியதற்காக சிங்கப்பூரிலே பிடிபட்டிருக்கிறான்.”

“என்ன போதைமருந்தா! ...சிங்கப்பூரிலா அவன் எப்படி அங்கே...?”

“ஓம். டிவியிலே காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உடனே விசாகன் வீட்டிற்கு வா. அவன் விலாசத்தை அனுப்புறேன். அங்கு சந்திப்போம், என்ன செய்வது என பிறகு யோசிக்கலாம்,” என்று கூறியபடி விலாசத்தை டெக்ஸ்ட் பண்ணினேன்.

விசாகன் வீட்டிற்கு நான் ஒருநாளும் போனதில்லை. கப்ரமட்டா புறநகரிலிருந்த அவன் விலாசத்தை எனது கைப்பேசி கூகுளில் போட்டுக் கொண்டு அரை மணித்தியால தூரத்தில் இருந்த விசாகன் வீட்டை நோக்கி காரை ஓட்டினேன். அவன் இருந்த தெருவை நெருங்கியபோது அந்தத் தெருவிற்கு காவல்துறையினர் தடுப்பெல்லை வேலி போட்டிருந்தனர். அங்கு பொலீஸ்காரர்களும் வாகனங்களும் நிற்பதைக் கண்டு அடுத்த தெருவிற்குள் திரும்பி காரை நிறுத்தினேன். என் நண்பர் ரவியும் என் பின்னால் காரை நிறுத்த இருவரும் இறங்கி அந்த தெருவிற்குள் நடந்து போனோம். ரோட்டில் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவரிடம், பக்கத்து வீட்டுக்காரர் போல,

“ஏன் இவ்வளவு பொலீஸ் என்ன நடந்தது?” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன்.

“அந்த வீட்டில் கனபஸ் செடிகள் வளர்க்கிறார்கள் என அறிந்து வந்திருக்கிறார்கள். அதைத்தான் வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்,” எனப் பதிலளித்தான்.

“வீட்டிலிருந்தவர்கள் எங்கே?” எனக் கேட்டேன்

“அவர்கள் வருவார்கள் போவார்கள் எங்களுக்கு அவர்களைப்பற்றி எதுவுமே தெரியாது. ஒருவன், உங்களுடைய ஊர்க்காரர் போல, கராஜோட சேர்ந்திருந்த அறையிலிருந்தவனையும் காணவில்லை. இப்போது எங்களையும் விசாரிக்க போறார்கள்,” எனக் கவலையோடு சொன்னார்.

அவர் விசாகனைத்தான் சொல்லுகிறான் என எனக்குப் புரிந்தது. என்ன செய்யலாமென யோசித்து கொண்டு நிற்கவும் அங்கு பொலீஸ் சீருடையில் என்கூட பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த இன்னும் தொடர்பில் இருக்கும் வெள்ளை அவுஸ்திரேலியன், பயஸ் நிற்பதைக் கண்டேன். அவனும் என்னை கண்டதும் கையைக் காட்டினான்.

அவனை அணுகவும், “ராகவா நீ இங்கே எப்படி?” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்

“சனிக்கிழமை தானே பக்கத்துத் தெருவில் இருக்கும் நண்பனை பார்க்க வந்தனான்” சந்தர்ப்பத்திற்கு தக்கதாக பொய் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

“பயஸ்! இங்கு என்ன நடக்கிறது? இவ்வளவு பொலீஸ் ஏன்?” என அவனைக் கேட்டேன்.

“ராகவா!, இந்த வீட்டில் எவ்வளவு துணிவாகக் கனபஸ் செடி, வளர்த்து அறுவடை செய்து பெட்டிகளில் போட்டு அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா? இங்கு இருந்து விநியோகமும் செய்திருப்பார்கள் போல!”

“இந்த வீட்டுக்குள்ளேயா? எப்படி? என்னால் நம்பமுடியவில்லை”

“எனக்கும் தான். எனது பல ஆண்டு சேவையிலே இப்படி பெரிய அளவில் வீட்டுக்குள் கனபஸ் வளர்ப்பதை இன்றுதான் பார்க்கிறேன். எவ்வளவு புத்தியாக வீட்டு யன்னல்களுக்கு வெளியே தெரியத்தக்கதாக திரைச் சீலை போட்டு அதற்குப் பின்னால் சூரிய ஒளி உள்ளே வராமல் இருப்பதற்காகவும் உள்ளே இருப்பது வெளியே தெரியாமல் இருப்பதற்காகவும் யன்னல் உள்பக்கத்தில் பலகை அடித்திருக்கிறார்கள். அவங்களின் கெட்டித்தனத்தைப் பார்த்தியா?”

வீட்டுக்குள்ளே கனபஸ் செடிகளை 15 லீட்டர் தொட்டிகளில் விரைவாக வளர்வதற்காக உயர் அழுத்த சோடியம் விளக்குகள், (HPS High Pressure Sodium Vapor light) அதாவது சூரியனின் ஒளியைப் போன்ற விளக்குகளை உபயோகித்திருக்கிறார்கள். இந்த விளக்குகளின் ஒளிக்கதிர்களை முதல் இரண்டு மாதத்திற்கு பதினெட்டு மணித்தியாலமும் பின்பு பன்னிரண்டு மணித்தியாலத்திற்கு மாற்றியதும் பூக்கத் தொடங்கும். மூன்று மாதத்தில் அறுவடை செய்வார்கள். இப்படியே ஒரு வருடத்தில் மூன்று, நான்கு தடவை செடிகளை வளர்த்து அறுவடை செய்வார்கள். இதன் பூக்கள், சிறிய சோளம் போன்ற காய்கள், இலைகள் எல்லாவற்றையும் இந்த வீட்டிலேயே காய வைத்து கை இயந்திரத்தில் அரைத்து கனபஸ் தூள் தயாரித்திருக்கிறார்கள். அதோ அந்த அரைக்கும் இயந்திரத்தைத்தான் இப்போது வண்டியில் ஏற்றுகிறார்கள்,” எனக் காட்டினான்.

“இந்த வீட்டில் கனபஸ் வளர்க்கிறார்கள் என்று எப்படி உங்களுக்குத் தெரியவந்தது?”

”இந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரன், வாடகைக்குக் குடியிருந்தவர்கள் ஒரு மாதமாக வாடகை தரவில்லை என்று கேட்க வந்திருக்கிறார். முன் கதவு பூட்டியிருந்ததாம். ஆகையால் பின்னால் போய், பின் கதவைத்தட்ட அது திறபட உள்ளே போயிருக்கிறார். உள்ளே இருந்ததைப் பார்த்ததும்

கிரைம் ஸ்டோப்பெர்சுக்கு (crime stoppers) அதுதான் எங்களுக்கு டெலிபோன் பண்ணி அறிவித்தார்.

இந்த சக்திவாய்ந்த சோடியம் விளக்குகள் இருப்பதால் இந்த வீட்டுக்குள் ஒருவரும் குடியிருந்திருக்க ஏலாது. ஆனால் கராஜோட சேர்ந்த அறையில் ஆட்கள் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. எக்ஸ்க்யூஸ் மி நான் போகவேண்டும் இன்னொரு நாளைக்குச் சந்திப்போம்,” எனக்கூறியபடி சக பொலீசுடன் அந்தவீட்டுக்குள் நுழைந்துவிட்டான்.

எனக்குப் பக்கத்தில் நின்று எல்லாவற்றையும் கேட்ட ரவியும் நானும் திகைப்பிலிருந்து விடுபட இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் எடுத்தன.

“நிச்சயமாக விசாகனுக்கு தான் வேலை செய்தது, கஞ்சா வளர்த்து விநியோகிக்கிற கூட்டம் என்று தெரிந்திருக்காது,” என்றான் ரவி.

“ஓம், நானும் அவன் நிரபராதி என நம்புகிறேன். அவனை நாங்கள் தான் காப்பாற்ற வேண்டும். ரவி என் வீட்டுக்கு வாறியா? அடுத்து நாங்கள் என்ன செய்வது என்று யோசிப்போம்.” என என் காரில் ஏறியபடி கேட்டேன்.

“சரி ராகவா நானும் உன் வீட்டுக்கு வாரேன்” என்றான் தன் காரில் ஏறியபடி.

2009 முள்ளிவாய்க்கால் இன அவலத்திற்குப் பின் எங்கள் சனங்கள் பலபேர் படகிலே ஏறி அவுஸ்திரேலியாவிற்கு தஞ்சம் தேடிவந்தனர் அதிலே விசாகனும் ஒருவன். அவனுக்குச் சொந்தங்கள் என்று இங்கு ஒருவருமில்லை. அவன் தனி கட்டை. அவனை எனக்கு நாலு வருடமாகத் தெரியும்.

இங்கு அவுஸ்திரேலியாவின் எஸ். எஸ். ஐ. (S.S.I) சர்வதேச குடியேற்றச் சேவைகள் நிறுவனத்தில் நானும், நண்பன் ரவியும், வேறு சிலரும் தன்னார்வ சேவையாளராகச் சேர்ந்திருந்தோம். படகில் வந்து பிரிட்ஜிங் வீசாவில் இருந்த எமது தமிழ் சகோதர சகோதரிகளுக்கு எங்களாலான உதவியைச் செய்து கொண்டிருந்தோம். அதாவது அவர்கள் தங்குவதற்கு வீடு எடுத்துக் கொடுப்பதும், பதியவேண்டிய அரசாங்க அலுவலகங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று பதிவதற்கும் உதவி செய்வோம், வேலை செய்ய அனுமதி கிடைத்தவர்களுக்கு வேலை எடுக்கவும் உதவி செய்வோம். அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் பேச எழுத வராததால் வேலை கிடைப்பது பிரச்சனையாக இருந்தது. எங்களுக்கு நேரம் கிடைக்கும் போது அவர்களுக்கு ஆங்கிலமும் கற்பிப்போம். இந்த காலகட்டத்தில் தான் விசாகன் எனக்கு அறிமுகமானான். அவனுக்கு பதினாறு வயதுதான் இருக்கும். அரும்பு மீசையோடு, பால் மணம் மாறாத முகம், உலகம் அறியாத பாலகனாக எனக்கு தெரிந்தான்.

“படிக்க வேண்டிய வயசிலே ஏன் இப்படி படகிலே ஏறி வந்து கஸ்டப்படுறாய்?” எனக்கேட்டதற்கு விசாகன்,

“அப்பா ஷெல் பட்டு இறந்துபோனார். எந்த வித வருமானமும் இல்லை. ஒரு தங்கச்சி இருக்கு, படிக்கிறா. அம்மாதான் வயல்களில் வேலை செய்து அரை வயித்துக்குச் சாப்பிட்டோம். ஆர்மியிண்ட கெடு பிடியால் எனக்கு வெளியே வேலைக்கு போக இயலாமலிருந்தது. அதுதான் இங்கே வந்து உழைத்து அம்மா, தங்கச்சிக்கு அனுப்பலாம் என்று படகில் ஏறி வந்திட்டேன்,” என்றான்.

அவன் வயதில் எனக்கு ஒரு மகனும் இருந்ததாலோ என்னவோ என்னை அறியாமல் அவன் மேல் எனக்கு ஒரு பாசம். பலதடவை வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான், வந்தால் அந்தநாள் பூராவும் எங்களோடு தங்கிவிட்டுப் போவான். என் மனைவியும் அவனைப் பாசமாக கவனித்துக் கொள்வாள். பிரிஜ்ஜிங் வீசா முடிந்து நிரந்தரமாக தங்கலாம் எவ்வளவு நேரமும் வேலை செய்யலாம் என்ற பதிவு கிடைத்தபின், விசாகன் இரவு பகல் என்று பாராமல் வேலைசெய்து ஊரிலேயிருந்த தாய்க்கும் தங்கைக்கும் காசு அனுப்புவதில் மும்முரமாகவிருந்தான். நான் தான் அவனுடைய மொபைலுக்கு அடிக்கடி அழைத்து எப்படியிருக்கிறாய் எனக் கேட்பேன்.

ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை நான் அழைத்து மதிய உணவு, உண்ண விசாகன் என் வீட்டிற்கு வந்திருந்தபோது,

“அங்கில் ஒழுங்கான வேலை இல்லை. ஒரு ரெஸ்டோரண்டின் டிலிவரி வேலையை நான் தான் செய்கிறேன்,” என்றான். மூன்று மாதத்திற்குப் பின் டெலிபோன் பண்ணினேன் அப்போது,

“அங்கில் இப்ப எனக்கு ஒழுங்கா வருமானம் வாற வேலை கிடைத்திருக்கு நல்ல சம்பளம்” என்றான். குரலில் மகிழ்ச்சி.

“சந்தோசம், என்ன வேலை?”

“ஒரு சின்னக் கம்பனிக்கு பார்சல் டிலிவரி,” என்றான்

“கூரியர் வேலையா?”

“அப்படி ஏதோதான், அங்கில்,” என்றான்.

மறுமுறை ஒரு தமிழ் கடையில் சந்தித்தபோது,” அந்த கம்பனி எனக்கு ஒரு வீட்டு கராஜோட சேர்ந்த அறையில் காவல்காரன் போல தங்க விட்டிருக்கிறார்கள். அதாலே எனக்கு வாடகை காசு மிச்சம். அந்தக் காசையும் சேர்த்து அம்மாவுக்கு அனுப்புகிறேன். அந்த வீட்டுக்குள்ளே செடிகளை பெரிய பெரிய பூச்சட்டிகளில் லைட் போட்டு வளர்க்கிறார்கள்” என்றான்.

“அப்படியா?” என்றேன். அப்படி வீட்டுக்குள்ளே வளர்க்கிற செடி என்னவாக இருக்கும் என, பட்டம் பெற்று பல விசயம் தெரிந்த எனக்கே சந்தேகம் வராதபோது பாவம், எட்டாம் வகுப்பு மட்டும், அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தின் வீமன்காமத்தில் வளர்ந்தவனுக்கு எப்படிப் புரிந்திருக்கும். இப்படி கஞ்சா வளர்த்து வினியோகிக்கிற கூட்டத்திற்குத்தான் விசாகன் வேலை செய்கிறான் என தெரிந்திருந்தால், நான் தடுத்து நிறுத்தியிருப்பேனே!

காரிலே எஸ்.பி.எஸ் செய்தியில் விசாகனைப் பற்றிய செய்திதான் பரபரப்பாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. என் வீட்டுக்கு வந்ததும் டி.வி யில் எ.பி.சி அலைவரிசையைப் போட்டால் அதிலும் இந்தச் செய்தி தான் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. டி.வி திரையில் விசாகனின் கண்ணீர் வடியும் முகத்தையும் கண்களில் தெரியும் மிரட்சியையும் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு நெஞ்சு வலித்தது. என் மனைவியும், ‘அந்த பொடியன் பாவம் எப்படியாவது அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியதை செய்யுங்கோ,’ எனப் புலம்பினாள். ரவி உடனே தன் வக்கீல் நண்பன் பிரபாவிற்கு டெலிபோன் பண்ணி முழு விபரத்தையும் சொல்லி என்ன செய்யலாம் எனக் கேட்டான்.

அவன், “முதலில் (CLAS) குற்றவியல் சட்ட உதவி திட்ட அமைப்புக்குப் போங்கோ. இந்தப் பெடியனுக்கு குறைந்த வருமானம், தந்தை, தாய் இல்லாத படியால் அவர்கள் செலவு பொறுப்பை ஏற்று வாதாடுவார்கள்” என்றான்.

அடுத்தநாள் திங்கட்கிழமை ‘கிளாஸ்’ இலாகாவிற்குப் போய் விண்ணப்பித்தோம். அவர்களிடமிருந்து பதில் வருமுன் நான் சிங்கப்பூரில் வசிக்கும் என் உறவினரான கிரிமினல் வழக்கறிஞர் குணாவுடன் தொடர்பு கொண்டு சிங்கப்பூரின் ஷங்கி மறியலில் இருக்கும் விசாகனைப் போய் பார்த்து உண்மையாக என்ன நடந்தது என்று விசாரித்து அங்கே அவனின் சார்பாக ஆஜராகும்படி கேட்டுக் கொண்டேன்.

“விசாகனை எனக்கு நல்லா தெரியும் இந்தமாதிரித் தொழிலே ஈடுபட்டிருக்க மாட்டான் என்று நம்புகிறேன். ஆகையால், செலவைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்,” என்றும் சொன்னேன்.

வழக்கறிஞர் குணா விசாகனைச் ஷங்கி மறியலில் சந்தித்து விட்டு எனக்கு போன் பண்ணி முழு விவரத்தையும் சொன்னான்.

“அவனுடைய முதலாளி இந்த வியட்நாம் பெடியனோடு சிங்கப்பூருக்குப் போய் அங்கே அவனுக்கு ஒத்தாசையாக இருந்து எப்படி சிங்கப்பூரில் கூரியர் வேலை செய்வது என்று கற்றுக் கொண்டால் அடுத்து நீயே தனியே போய்வரலாம் என ஆசை

காட்டி சிங்கப்பூருக்கு அனுப்பினார்கள் என்று சொல்லுகிறான். அது மட்டுமில்லை, சிங்கப்பூரை அடைந்து, பிளேனில் இருந்து இறங்கும் போது அந்த வியட்நாம் பெடியன், அவன் பெயர் டிராங், விசாகனுடைய கபின் பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு இறங்கிவிட்டானாம். விசாகனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாமல், அந்த டிராங்கின் பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு இறங்கி கஸ்டம்சுக்குள் போயிருக்கிறான். அதுதான் விசாகன் செய்த பெரிய பிழை. அங்கு சோதனையில் விசாகன் கையில் இருந்த டிராங்கின் பார்க்கிலே கனிபஸ் கண்டெடுத்திருக்கிறார்கள். இது என் பாக்கில்லை டிராங்கிண்ட என்று எவ்வளவோ சொல்லியிருக்கிறான். அந்த டிராங், கள்ளன் அது தன் பாக்கில்லை விசாகனுடையது என்று சொல்லியிருக்கிறான். ஆகையால் இரண்டு பேரையும் கைது செய்து விசாரணைக்கு கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். விசாகன் தான் வேலை செய்கிற கம்பனி கஞ்சா விநியோகிக்கிற கம்பனி என்று தெரிந்திருந்தால் அங்கு சேர்ந்திருக்க மாட்டேன், பிறகாவது தெரியவந்திருந்தால் விலகியிருப்பேன் என்று சொல்லி அழுகிறான். ராகவன் அங்கிலிட்ட என்னை காப்பாற்றச் சொல்லுங்கள் என என் காலில் விழுந்து கெஞ்சினான். ஊரிலே என்னை நம்பித்தான் அம்மாவும் தங்கச்சியும் இருக்கினம். நான் குற்றவாளியென்று முடிவானால் எனக்கு மரண தண்டனைதானா? ஐயோ! என்று சொல்லி அழுகிறான். எனக்கு அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாகவிருக்கிறது,” என்று சொன்னான்.

குணா சொன்னதைக் கேட்டதும் எனக்கு நெஞ்சு வலித்தது விசாகனைப் பாசத்தோடு கவனித்துக் கொண்டவன் நான். அழாக்குறயாக வக்கீல் குணாவிடம்,

”எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லை எப்படியாவது அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். விசாகனைத் தெரிந்த என் நண்பர்களும் தாங்களும் செலவிலே பங்கெடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கேயும் நாங்கள் குற்றவியல் சட்ட உதவி திட்ட இலாகாவில் பதிந்திருக்கிறோம். ஏதாவது ஒரு வழிகிடைக்கும், கடவுள் தான் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும்,” என்றேன்.

இதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த என் மனைவி கண்கலங்கியபடி, ”ஐயோ விசாகனின் தாய் போரினால் எவ்வளவு அவலங்களையும் துயரத்தையும் அனுபவித்திருப்பார், இப்போ தன் மகனின் இந்தக்கதியை கேட்டால் எப்படி அந்தத் தாய்த் தாங்குவாள். இப்போதைக்கு விசாகனின் தாய்க்கு எதுவும் தெரியாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். சிட்னி முருகனே அவனைக் காப்பாற்று!” என்றாள்.

ஒரு வாரத்திற்குப் பின் வழக்கறிஞ்சர் குணா டெலிபோன் பண்ணி ”இருவரினது இரத்தத்தையும் காவல்துறையினர் சோதித்துப் பார்த்ததில் கஞ்சா உள்ளெடுத்த தடயங்கள் டிராங்கின் இரத்தத்தில்

மட்டும் இருந்ததாம். விசாகனின் இரத்தத்தில் எந்த சுவடுமில்லையாம். ஆகையால் இது அவன் நிரபராதி என வாதாடுவதற்கு உதவும். ராகவா! அவுஸ்திரேலியாவில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றவாளியென பொலிஸ் தரப்புத் தான் நிரூபிக்க வேண்டும் ஆனால், இங்கு சிங்கப்பூரின் போதைப் பொருள் கடத்தல் சார்ந்த சட்டப்படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவன், அவனே தான் நிரபராதி என சான்றுகள் மூலம் நிரூபிக்க வேண்டும். இது ஒரு கடுமையான நிபந்தனை. ஆகையால் இந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்று சி டி வி கமராவில் சிட்னியில் செக்கின் பண்ணும்போதும், பிளேனில் ஏறும் போதும் டிராங் போதை மருந்து இருந்த பாக்கை தூக்கிக்கொண்டு ஏறுவது பதிவாகியிருக்கிறது. இந்த ஆதாரத்தின் நகல் ஒன்று கேட்டிருக்கிறேன். அதுமட்டுமில்லை இப்போது டிராங்கின் பாக்கிலே இருக்கிற உடையெல்லாம் அவனுடையது என நிரூபிக்க அந்த பாக்கையும் அதில் உள்ள உடை, பொருட்களையும் டிராங்கின் டி. என். ஏ யுடன் ஒத்துப் போகிறதா, என என் செலவில் டெஸ்ட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். விசாகனை மரண தண்டனையிலிருந்து காப்பாற்ற என்னால் ஆன முயற்சிகளை எடுக்கிறேன். எனினும் வழக்கு முடிவு வரும்வரை அவன் சிறையில் தான் இருக்க வேண்டும்” என்றான்.

“குணா, அவனை எப்படியாவது மரணதண்டனையிலிருந்து காப்பாற்றிவிட வேணும்.” கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

“நிச்சயமாக எல்லா முயற்சியும் எடுப்பேன்,” என்றான்.

எஸ். எஸ். ஐ நிறுவனத்தில் வேலை செய்கிற என் நண்பர்களுக்கும் விசாகனின் கதியைப் பற்றிச் சொன்னேன். அதோடு நாங்கள் அகதிகளாக வந்து புகலிடம் தேடுபவர்களுக்கு ஒரு வேலையிலே சேரும் போது என்ன வேலை? எப்படிப்பட்டது? என நல்லா விசாரித்துத் தான் சேர வேண்டும் என வலியுறுத்தி சொல்ல வேண்டும். எங்கள் பொறுப்பில் அவர்கள் இல்லை என்றாலும் அவர்களின் வேலைகளைப் பற்றி அடிக்கடி விசாரிப்பது முக்கியம். இங்குள்ள சட்டத்திட்டங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் போது, காசு கிடைக்குதே என்று பிழையான வேலையிலே சேர்ந்தால் என்ன நடக்கும் என்பதையும், அகப்பட்டால் மரண தண்டனையிலும் முடியலாம் என்பதையும் வலியுறுத்திக் கூற வேண்டும், என்றும் சொன்னேன்.

சிங்கப்பூரில் விசாகனின் வழக்கு இழுபட்டுக் கொண்டு போகிறது. அதன் முடிவுக்காக மனக் கவலையோடும் எதிர்பார்ப்போடும் காத்திருக்கிறேன். இரவில் படுக்கப் போனால், டி. வி திரையில் பார்த்த விசாகனின் கண்ணீர் வடியும் முகம் கண்முன்னே தெரிகிறது. நித்திரை வராமல் தினமும் கட்டிலில் புரளுகிறேன்.

(2021 ஞானம் சஞ்சிகையில் பரிசு பெற்ற கதை)

13829 CC

வினாக்கள்
விடைகள்

286345

...இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் எல்லாவிதமான சமூக பிரச்சனைகளையும் தொட்டுச் சென்றாலும் பெண்களைப்பற்றியும் அவர்கள் உணர்வுகள் பற்றியும் எழுதும் போது சற்று முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதை நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

...இருபத்தைந்து வருடங்கள் பிரிந்த மனைவியை திரும்பவும் ஏற்றுக்கொண்டு அதே காதலை செலுத்தி வாழ முற்படுகின்ற ஆணின் அன்பு நிறைந்த மனதை அற்புதமாக பதிவு செய்திருக்கிறார் 'என்றும் என்னவள்' கதையில். நாம் வியந்து நோக்கும் ஒரு ஆண் பாத்திரம்.

தாமரைச்செல்வி

அவுஸ்திரேலியா

'...திண்டாடும் பண்பாடு' சிறுகதையில் பெற்றோரை முதியோர் இல்லத்தில் சேர்த்துவிடும் பிள்ளைகள், 'எண்பதிற்கு மேல் ஐம்புலன் ஆசைகள் அடங்கிவிடுகிறது ஆனால், இந்த பாழாய்ப் போன பிள்ளைப் பாசம் மட்டும் அடங்காது' என்பதை எழுதும் லாவகம் தேவகிக்கு இலகுவாக வருகிறது.

...'வானமே எல்லை' என்னும் இந்தச் சிறுகதையை படிக்கும் அனைவருக்குமே ஆவல் எழும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில் அங்கே ஒரு நாளைக்கு பதினாறு முறை உதித்து மறையும் சூரியனைக் காணலாம் தானே. தேவகி கருணாகரனின் எழுத்தின் உச்சம் இந்த கதை

சாந்தகுமாரி சிவகடாட்சம்

சென்னை

விலை : 150

சிந்தன் புகள்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org